

ÇIRAK, GÜNAHKÂR VE SİLİNİŞ'İN YAZARI

TESS GERRITSEN

NEW YORK TIMES BESTSELLER

GÖLGESİZLERİN TUTKULU DANSI

Tess Gerritsen severler nefes kesici bir macera
ve tutkuyla karşı karşıya…
Romantic Times

Burçak

MARTI

Çeviren: Laden İldeniz

Burçak

Kimi zaman benzerlikler, kimi zaman da zıtlıklar bizleri birleştirendir.

TESS GERRITSEN

GÖLGESİZLERİN TUTKULU DANSI

Tesadüf eseri aynı anda, aynı yerde farklı amaçlarla bulunan iki gölgesiz... Servet değerindeki sanat eserleriyle yüklü olduğu söylenen bir gemi ve gemideki masum insanların katledilişi... Eski sevgilinin âşığına yazdığı mektuplar... Kazanç elde etmek için her yolu mubah gören bir adam...

Tüm bu karmaşaların ortasında kaderin bir araya getirdiği iki yabancı, masumiyetlerini ispat etmeye çabalarken bizleri komplo, trajedi ve tutkulu bir aşkın içine çekerek, heyecan dolu bir maceraya sürüklüyor.

183314
AGG

MARTI
facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/MARTI-YAYINLARI

₺15

www.martiyayinlari.com
ISBN 978-605-348-093-8
9 786053 480938
internetten sipariş: okuoku.com

Gölgesizlerin Tutkulu Dansı
Tess Gerritsen

Orijinal Adı: Thief of Hearts
Yayın Yönetmeni: Şahin Güç
Çeviren: Laden İldeniz
Editör: Rose Mary Samanoğlu
Dizgi: Nuri Cumhur Özkaya
Redaksiyon: Kerem Yıldız
Son Okuma: Gamze Büyükkaya
Kapak: Yasin Öksüz
Baskı: Ezgi Matbaa
Yenibosna/İSTANBUL
Tel: 0 212 452 23 02

1. Baskı: Mart 2013
ISBN: 978-605-348-093-8
Yayınevi Sertifika No:12330

Copyright © TESS GERRITSEN
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Martı Yayın Dağ.San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

MARTI YAYINCILIK
Martı Yayın Dağ.San. Tic. Ltd. Şti. Markasıdır.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.Yılanlı Ayazma Sk.
No:8 TOPKAPI/ZEYTİNBURNU/İSTANBUL
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 - 483 13 30
Fax: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

ÇIRAK, GÜNAHKÂR VE SİLİNİŞ'İN YAZARI

TESS GERRITSEN

NEW YORK TIMES BESTSELLER

GÖLGESİZLERİN TUTKULU DANSI

Çeviren: Laden İldeniz

MARTI

Giriş

Simon Trott, *Cosima*'nın sallanan güvertesinde durduğunda gecenin kadifemsi karanlığında parlayan alevleri gördü. Yangın açıklardaydı ve gittikçe hareketleniyordu; şiddetli patlamalar uzaktaki dalgaları tıpkı bir cehennem alevi gibi sarıyordu.

"Bu o," dedi *Cosima*'nın kaptanı Trott'a, ikisi de geminin ön tarafından ileriye bakarken. "*Max Havelaar*. Şu patlamalara bakılırsa birazdan batacak gibi görünüyor." Dönüp dümenciye bağırdı, "Tam yol ileri!"

"Muhtemelen çok fazla kurtulan olmayacak," dedi Trott.

"İmdat çağrısı yapıyorlar. Demek ki hayatta kalan biri var."

Veya vardı.

Batmakta olan gemiye yaklaştıklarında alevler aniden bir fıskiye gibi püskürmeye ve okyanusu bir alev göletine çeviren kıvılcımlar saçmaya başladı.

Kaptan, *Cosima*'nın motor kükremelerinin arasından

bağırdı, "Yavaşla! Suda petrol var!"

"Yavaşlıyoruz," dedi dümenci.

"Ağır ağır ilerleyin. Kurtulanlara dikkat edin."

Trott ön taraftaki korkuluğa yaklaşıp suyun içindeki yangına baktı. *Max Havelaar* arkaya doğru kaymaya başlamış, kıç tarafı neredeyse sular altında kalmıştı ve baş kısmı aysız gökyüzüne doğru gittikçe yükselmeye devam ediyordu. Birkaç dakika sonra sonsuza dek dalgaların içine gömülmüş olacaktı. Su derindi ve kurtarma yapılması mümkün olmayacaktı. İspanyol kıyılarının üç kilometre uzağında olan bu yerde, *Havelaar* ebedi uykusuna doğru batıyordu.

Yeni bir patlama, bir köz yağmuru püskürterek altın renkteki dalgaları kabarttı. Güneşinkine benzer bu parlaklığın sürdüğü birkaç saniye içerisinde Trott, karanlığın ortasında belli belirsiz bir hareketlenme fark etti. *Havelaar*'ın iki yüz metre ilerisinde ve yangın şeridinin oldukça uzağında uzun ve ne olduğu tam olarak belli olmayan bir karartının suyun yüzeyine çıkıp inmekte olduğunu gördü.

"Buraya! Buradayız!"

"Bu bir filika," dedi kaptan, projektörü seslerin geldiği yöne doğru tutarak. "Orada, saat iki yönünde!"

"Gördüm," dedi dümenci, hemen görüş açısını ayarlayarak. Hızı artırmak için geminin başını yanan benzin akıntılarına doğru çevirdi. Yaklaştıkça, Trott kurtulanların neşeli bağırışlarını ve anlaşılması güç İtalyanca konuşmalar duymaya başladı. *Filikada kaç kişi var*? diye düşündü, karanlığın arasından görmeye çalışarak. Beş. Belki altı. Artık neredeyse sayabiliyordu; projektörün ışığında kollarını ve

kafalarını sallıyorlardı. Hayatta kaldıkları için çok mutluydular. Kurtarma ekibi onları görmüştü.

"*Havelaar*'ın mürettebatının çoğu burada gibi görünüyor," dedi kaptan.

"Burada. Yardıma ihtiyacımız olacak."

Kaptan döndü ve bağırarak emretti. Saniyeler içinde *Cosima*'nın mürettebatı güverteye toplanmıştı. Geminin başı suyu yararak ilerlerken adamlar, az ilerideki filikaya odaklanmış halde güverte korkuluklarının yanında sessizce beklemeye başladılar.

Projektör ışığının ardında Trott, artık kurtulanların kaç kişi olduğunu görebiliyordu. Altı kişiydiler. *Max Havelaar*'ın Napoli'den sekiz kişilik mürettebatla yola çıktığını biliyordu. İkisi hâlâ suda mıydı?

Dönüp kıyının uzakta görünen siluetine doğru baktı. Eğer şansı ve dayanacak gücü varsa, bir adam bu mesafeyi yüzebilirdi.

Filika akıntıya kapılarak sancak tarafına doğru sürüklenmişti.

Trott bağırdı, "Burası *Cosima*! Kendinizi tanıtın!"

"*Max Havelaar*!" diye bağırdı filikadaki adamlardan biri.

"Tüm mürettebatınız bu kadar mı?"

"İkisi öldü!"

"Emin misiniz?"

"Motor patladı! Adamlardan biri aşağıda sıkıştı."

"Peki ya sekizinci adam?"

"Suya düştü. Yüzme bilmiyordu!"

Bu da sekizinci adamın ölmüş olabileceğini gösteriyor, diye düşündü Trott. *Cosima*'nın mürettebatına baktı. Orada durmuş onları izliyor ve verilecek emirleri bekliyorlardı.

Filika şimdi geminin yanına sürükleniyordu.

"Biraz daha yaklaşın," diye seslendi Trott. "Size bir halat atacağız."

Filikadaki adamlardan biri halatı yakalayabilmek için uzandı.

Trott dönüp adamlarına işaret verdi.

İlk gelen kurşun yağmuru, kurbanı tam kollarını uzatmış, kurtarıcısını tutmaya çalışırken yakaladı. Çığlık atmaya bile fırsatı olmamıştı. *Cosima*'dan kurşunlar yağarken adamlar saldırı karşısında savunmasız kalarak düştüler. Bağrışmaları ve suya düşen bir bedenin çıkardığı ses makineli tüfekten açılan acımasız ateş gürültüleri tarafından bastırılıyordu.

Her şey bitip ateş kesildiğinde filikanın içinde birbirinin üzerine yığılmış cesetler kalmıştı. *Cosima*'nın gövdesinin suya çarparken çıkardığı ses dışında, etrafa bir sessizlik çökmüştü.

Son patlama da havaya kıvılcımlar püskürttü. *Max Havelaar*'ın başı, bir başka deyişle gemiden artakalanlar, hızla gökyüzüne doğru havalandı ve ardından yavaşça denizin derinliklerine doğru battı.

Gövdesi kurşunlardan delik deşik olmuş filikanın yarısı sular altında kalmıştı bile. *Cosima*'nın mürettebatından biri yan tarafa doğru ipe bağlı olmayan bir çapa fırlatınca filika, içindeki cesetleri denize boşaltarak yan yattı.

"Burada işimiz bitti, Kaptan," dedi Trott. Sakin bir şekilde dümenciye döndü. "Geri dönsek iyi olacak."

Aniden duraksadı ve bakışları yaklaşık on metre uzağındaki su birikintisine odaklandı. O su sıçraması da neyin nesiydi? Suyun yüzeyini hareketlendiren dalgalarda hâlâ alevlerin yansımasını görebiliyordu. İşte yine oradaydı. Dalgaların üzerinde parlayıp tekrar suyun içine giren gümüşi bir şey vardı.

"Tam oraya!" diye bağırdı Trott. "Ateş edin!"

Adamlar kafaları karışmış bir halde baktı.

"Ne gördün?" diye sordu kaptan.

"Dört istikametinde. Bir şey yüzeye çıktı."

"Ben bir şey görmüyorum."

"Yine de ateş edin."

Tetikçilerden biri zorlayarak mandalı sıkıştırdı. Kurşunlar püskürerek ölümcül bir yağmur gibi suyun yüzeyine vurdu.

"Bir şey gördüğüme eminim," dedi Trott.

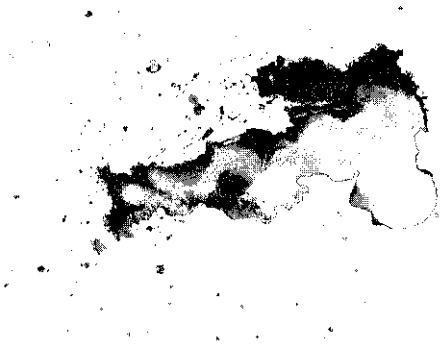
Kaptan omuzlarını silkti. "Neyse, artık orada değil." Dümenciye seslendi: "Limana geri dön!"

Cosima yön değiştirip halkalar halinde yayılan dalgaları ardında bırakarak geri döndü.

Trott geminin arka tarafına geçti; bakışları hâlâ suyun şüphe uyandırıcı yüzeyinde odaklanmıştı. Motorun gürültüleri arasında geri dönerken yüzeye çıkan bir başka gümüşi kabarcık daha fark etti. Sadece bir anlığına görebilmişti. Fakat sonra göz açıp kapayıncaya kadar kaybolmuştu.

Bir balık, diye düşündü ve tatmin olarak arkasını döndü.

Evet, aynen öyle. Bir balık olmalıydı.

Birinci Bölüm

"Küçük bir soygun. Tek istediğim bu." Veronica Cairncross ona safir mavisi gözlerinde parlayan gözyaşlarıyla baktı. Omuzlarını göz alıcı bir biçimde açıkta bırakan ipek bir elbise giymişti ve eteği iki kişilik Kraliçe Anne koltuğundan parlak dalgalar halinde dökülüyordu. Kızıl kahverengi saçları inci tutamlarıyla örülmüş ve aristokrat bir tarzda, ustalıkla başının üzerinde kıvrımlar halinde toplanmıştı. Otuz üç yaşındaydı ve yirmi iki yaşında olduğundan çok daha çekici, çok daha şıktı. Yıllar geçtikçe unvanının yanında elde ettiği kusursuz tarzı, duruşu ve hazırcevap yapısının getirdiği itibar sayesinde Londra'nın en ışıltılı partilerinin en çok aranılan davetlilerinden biri haline gelmişti. Fakat bir özelliği değişmemişti ve asla da değişmeyecekti.

Veronica Cairncros hâlâ bir aptaldı.

Kendini içine soktuğu bu vahim durum başka nasıl açıklanabilirdi ki?

Yine imdadına yetişecek olan kişi eski ve sadık dostu Jordan Tavistock oluyordu, diye bıkkınlıkla düşündü Jordan. Veronica'nın kurtarılmaya ihtiyacı olmadığından değil. Onu kurtarmak istemediğinden de değil. Sadece onun bu isteği o kadar garip, o kadar korkunç olasılıklarla doluydu ki, içinden gelen ilk şey onu reddetmek olmuştu.

Öyle de yaptı. "Söz konusu bile değil, Veronica," dedi Jordan. "Bunu yapmayacağım."

"Benim için, Jordie!" diye yalvardı. "Yapmazsan neler olabileceğini bir düşün. Eğer o mektupları Oliver'a gösterirse..."

"Zavallı Ollie öfkeden çılgına dönecek. İkiniz birkaç gün kavga edeceksiniz ve sonra seni affedecek. Olacak olan bu."

"Peki ya beni affetmezse? Ya o... ya o benden..." Yutkunarak bakışlarını aşağıya çevirdi. "Boşanmak isterse?" diye fısıldadı.

"Gerçekten, Veronica," diyerek iç çekti Jordan. "Bunları ilişkiye girmeden önce düşünmen gerekirdi."

Başını eğip ıstırap içinde ipek elbisesinin kıvrımlarına baktı. " Düşünmedim. Sorun da bu zaten."

"Evet, düşünmediğin açıkça belli oluyor."

"Guy'ın bu kadar zor biri olacağı aklımın ucundan geçmemişti. Sanırsın ki onun kalbini kırdım! Birbirimize âşık falan da değildik. Ve şimdi tam bir pislikmiş gibi davranıyor. Herkese anlatmakla tehdit ediyor! Hangi beyefendi kendini bu kadar alçaltabilir ki?"

"Hiçbiri."

"Yazdığım mektuplar olmasa her şeyi inkâr edebilirdim. O zaman benim söylediklerimin karşısında Guy'ın sözleri olurdu. Eminim Ollie de bana inanırdı."

"O mektuplarda tam olarak ne yazdın?"

Veronica üzüntüyle boynunu eğdi. "Yazmamam gereken şeyler."

"İlanıaşk mı? Güzel sözler mi?"

Veronica sızlandı. "Daha da kötü."

"Daha açık şeyler mi demek istiyorsun?"

"Çok daha açık şeyler."

Jordan onun eğik başına, incilere ve lamba ışığında parlayan kızıl kahve saçlarına bakarak, *Bir zamanlar bu kadına vurulmuş olduğuma inanmak çok zor*, diye düşündü. Fakat bu yıllar önceydi ve o zamanlar yirmi iki yaşındaki bir salaktı; zaman içinde düzeldiğini umduğu bir durum.

Veronica Dooley, onun sosyal çevresine Cambridge'li eski bir arkadaşının kolunda girmişti. Arkadaşı aradan çekilince Jordan kızın dikkatini çekmiş ve baş döndürücü birkaç hafta boyunca âşık olduğunu sanmıştı. Sağduyusu galip gelmişti. Arkadaşça ayrılmışlar ve yıllar boyu arkadaş kalmayı başarmışlardı. Veronica, Oliver Cairncross'la evlenmişti ve *Sör* Oliver gelinden yaklaşık yirmi yaş büyük olmasına rağmen onlarınki erkek tarafından gelen para ile kadın tarafından gelen güzellik arasında klasik bir eşleşme olmuştu. Jordan onların hallerinden memnun bir çift olduklarını düşünüyordu.

Nasıl da yanılmıştı.

"Sana tavsiyem," dedi Jordan, "suçunu kabul etmen. Ol-

lie'ye yaşadığın ilişkiyi anlat. Büyük ihtimalle seni affedecektir."

"Affetse bile ortada mektuplar var. Guy onları yanlış kişilere gönderebilecek kadar üzgün. Eğer Fleet Sokağı onları eline geçirecek olursa Ollie herkesin önünde küçük düşmüş olacak."

"Sence Guy bu kadar alçakça bir şey yapar mı?"

"Bundan hiç şüphem yok. İşe yarayacağını bilsem ona para bile teklif ederdim. Fakat Monte Carlo'da kaybettiğim onca paradan sonra Ollie harcamalarımı denetlemeye başladı. Senden de borç para alamam. Yani, bir arkadaştan kesinlikle istenmeyecek şeyler vardır."

"Hırsızlık bence bu kategoride yer alıyor," diye belirtti Jordan, umursamaz bir tavırla.

"Fakat bu hırsızlık değil! O mektupları ben yazdım. Bu da onları *benim* mektuplarım yapıyor. Sadece bana ait olan şeyi geri alıyorum." Mavi elmaslar gibi parlayan gözleriyle ona bakarak, aniden öne doğru eğildi. "Zor olmayacak, Jordie. Mektupları hangi çekmecede tuttuğumu iyi biliyorum. Kız kardeşinin nişan töreni cumartesi akşamı olacak. Eğer onu oraya davet edersen..."

"Beryl, Guy Delancey'den nefret ediyor."

"Sen yine de onu davet et! O burada, Chetwynd'da şampanyasını içerken..."

"Ben de gidip onun evini mi soyayım?" Jordan başını salladı. "Ya yakalanırsam?"

"Guy'ın hizmetkârı cumartesi akşamları izinli. Ev boş olacak. Yakalanırsan bile onlara bunun bir şaka olduğunu

söyle. Yanında bir... bir şişme bebek veya ona benzer bir şeyler getir, her ihtimale karşı. Onlara bebeği yatağa sokmaya çalıştığını söyle. Sana inanacaklardır. Bir Tavistock'un sözünden kim şüphe eder ki?"

Jordon kaşlarını çattı. "Bu yüzden mi benden bunu yapmamı istiyorsun? Bir Tavistock olduğum için mi?"

"Hayır. Senden istiyorum çünkü sen tanıdığım en akıllı adamsın. Çünkü bugüne kadar asla ve asla sırlarımı açık etmedim." Çenesini kaldırıp Jordan'a baktı. Bu, ona güvendiğinin göstergesiydi. "Çünkü bu dünyada güvenebileceğim tek kişi sensin."

Lanet olsun. Söylemek zorunda kalacaktı.

"Bunu benim için yapacak mısın, Jordie?" diye sordu usulca, hatta acıklı bir şekilde. "Lütfen yapacağını söyle."

Jordan bıkkınlık içinde başını ovuşturdu. "Düşüneceğim," dedi. Ardından koltuğa oturdu ve boynunu eğerek karşı duvara, asılı duran Tavistock atalarının tablolarına baktı. *Her biri saygın beyefendiler*, diye düşündü. Hırsız değil.

Şimdiye kadar.

Saat 11.05'te hizmetçilerin bölümündeki ışıklar sönmüştü. İhtiyar Whitmore her zamanki gibi tam zamanında işlerini bitirmişti. 9.00'da evi gezerek kapı ve pencerelerin kilitlerini kontrol etti. 9.30'da alt katı toparlayıp bir süre mutfakta oyalandı ve kendisine bir çaydanlık dolusu çay demledi. Saat 10.00 olunca üst kattaki kendi özel televizyonunun mavi aydınlığına çekildi. 11.05'te ışığını kapattı.

Whitmore'un geçen hafta boyunca uyguladığı rutin bu

olmuştu ve Guy Delancey'nin evini geçen cumartesiden beri izleyen Clea Rice, adamın rutininin ölene dek bu olacağını varsaymıştı. Ne de olsa, erkek uşaklar, ev sahiplerinin hayatlarındaki düzeni sağlamaya çalışıyorlardı. Kendi hayatlarında da düzenli olduklarına hiç şüphe yoktu.

Şimdi söz konusu olan tek soru, ne kadar süre önce uykuya dalmış olduğuydu.

Güvenli bir şekilde porsukağacı çitinin arkasına gizlenen Clea ayağa kalktı ve ağırlığını bir ayağından diğerine vererek ayakta sallanmaya başladı. Uzuvlarındaki kan dolaşımını hızlandırmaya çalışıyordu. Çimenler ıslaktı ve binici pantolonu bacaklarına yapışıyordu. Ilık bir akşam olmasına rağmen üşümüştü. Sadece kıyafetlerinin ıslandığını değil, aynı zamanda heyecan da hissediyor ve olacakları bekliyordu. Ve evet, korku da vardı. Fakat çok fazla değildi, ne de olsa yeteneklerine güveniyor ve yakalanmayacağını biliyordu. Yine de her zaman bir risk vardı.

Adrenalinin pompalanmaya devam etmesi için ayaklarını hareket ettirmeye başladı. Hizmetkâra uykuya dalması için yirmi dakika daha verecekti; daha fazla bekleyemezdi. Geçen her dakikayla fırsat azalıyordu. Guy Delancey partiden eve erken dönebilirdi ve o bu kapıdan girdiği zaman Clea buradan çok uzakta olmak istiyordu. Uşak kesinlikle uyumuş olmalıydı.

Clea çitin üzerinden atlayıp hızla koşmaya başladı. Fundalığın arkasına varana dek durmadı. Oraya geldiğinde nefes almak ve durumu tekrar değerlendirmek için duraksadı. Evden gürültü veya bağırış gelmiyor, karanlığın içinde hiç-

bir hareketlilik görünmüyordu. Şanslıydı; Guy Delancey köpeklerden nefret ediyordu. Bu gece en son ihtiyaç duyduğu şey deliye dönmüş bir av köpeğinin peşine takılmasıydı.

Evin arka tarafına yürüyüp taş terastan balkon kapılarına geçti. Tam da beklediği gibi kilitliydiler. Ve yine tam da beklediği gibi kapıları açması çok kolay olacaktı. Cep fenerinin yaydığı ışıkta çabucak bakınca bunun eski ve tırtıklı bir kilit olduğunu gördü. Biraz paslıydı ve muhtemelen evin kendisi kadar eskiydi. Ev güvenliği konusunda İngilizlerin aynı seviyeye gelmeleri yıllar sürmüştü. Bel çantasından, beş maymuncuktan oluşan anahtar setini çıkardı ve teker teker denemeye başladı. İlk üç tanesi uymayınca dördüncüyü sokup yavaşça döndürdü ve dişlinin, sürgünün içine doğru kaydığını hissetti.

Ne kadar kolay.

Kapıdan içeri girip kütüphaneye doğru yürüdü. Pencerelerden içeri sızan ay ışığının aydınlığında, raflarda duran kitapların ışıltısını görebiliyordu. Şimdi sıra işin zor kısmına gelmişti; Kaşmir'in Gözü neredeydi? *Bu odada olmadığı kesin*, diye düşündü, cep fenerinin ışığını duvarlarda gezdirirken. Eve gelen misafirlerin rahatlıkla ulaşabilecekleri bir yerdi ve hırsızlara karşı hiç de güvenli değildi. Yine de odaya çabucak göz gezdirdi.

Kaşmir'in Gözü yoktu.

Kütüphaneden çıkıp koridora geçti. Elindeki ışık cilalı ahşabın ve antika vazoların üzerinde geziniyordu. İlk kattaki salonu ve güneşliği kolaçan etti. Kaşmir'in Gözü yoktu. Mutfak ve yemek salonuna bakmakla vakit kaybetmedi; Delan-

cey malını saklamak için hizmetkârlarının bu kadar kolay erişebilecekleri bir yer seçmezdi.

Bu durumda geriye bir tek üst kattaki odalar kalıyordu.

Clea bir kedininki kadar sessiz adımlarıyla sarmal merdivenleri çıktı. Üst kata varınca duraksadı ve herhangi bir sesin gelip gelmediğini anlamak için dinledi. Hiç ses yoktu. Sol tarafta hizmetkârların bölümü olduğunu biliyordu. Sağ tarafta Delancey'nin odası olmalıydı. Sağa döndü ve doğruca koridorun sonundaki odaya doğru yürüdü.

Kapı kilitli değildi. İçeri girip kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Balkon pencerelerinden içeriye ay ışığı sızıyor, kocaman odayı aydınlatıyordu. Altı metre yüksekliğindeki duvarlar tablolarla doluydu. Yatak kocaman ve cibinlikli, şiltesi kalabalık haremi yatırmaya yetecek büyüklükteydi. Aynı büyüklükte bir şifoniyer, çift kapılı bir dolap, komodinler ve bir yazı masası vardı. Balkon kapılarının yanında bir oturma bölümü vardı; muhtemelen antika olan bir İran halısının etrafına dizilmiş iki sandalye ve bir çay masası duruyordu.

Clea yüksek sesle inledi. Bu odayı aramak saatlerini alacaktı.

İlerleyen dakikaların tamamen farkında olarak, aramaya yazı masasından başladı. Çekmeceleri arayıp gizli yerlerle bakındı. Kaşmir'in Gözü yoktu. Tuvalet masasına doğru yürüdü ve iç çamaşırları ile mendillerin arasını karıştırmaya başladı. Kaşmir'in Gözü yoktu. Kocaman bir anıt gibi duran dolabın yanına doğru döndü. Tam dolabın kapısını açmak üzereydi ki bir ses duydu ve olduğu yerde donup kaldı.

Evin dışında bir yerlerden hafif bir hışırtı gelmişti. İşte yine geliyordu ve bu sefer daha kuvvetliydi.

Balkon kapılarına doğru döndü. Garip bir şeyler oluyordu. Dışarıda, korkuluğun üzerindeki morsalkımlar şiddetle sallanıyordu. Yaprakların üzerinde aniden bir siluet belirdi. Clea, sarı saçları ay ışığında parlayan bir adamın başını gördü ve eğilerek dolabın arkasına çekildi.

Bu harikaydı. İçeri girme sırasının kimde olduğunu öğrenmek için beklemek zorundaydılar. Bu hiç beklemediği bir tehlikeydi; rakip bir hırsızla karşılaşmayı ummuyordu. *Üstelik beceriksiz de*, diye düşündü öfkeyle; tam o sırada dışarıdaki çanak çömleğin gürültüyle kırıldığını ve seslerin hemen kesildiğini duydu. Ortalık aniden sessizleşmişti. Hırsız etraftan gelen ses var mı diye dinliyordu. *Yaşlı Whitmore bu kadar şamatayı duymuyorsa sağır olmalı*, diye düşündü Clea.

Balkon kapıları gıcırdayarak açıldı. Clea iyice dolabın arkasına çekildi. Ya onu bulursa? Saldıracak mıydı? Yanında kendini koruyacak hiçbir şey getirmemişti.

Önce bir gümbürtü, ardında da, "*Lanet* olsun!" diyen öfkeli bir homurtu duyunca irkildi.

Ah, Tanrım. Bu adam kendisi için fazla tehlike oluşturuyordu.

Ayak sesleri gıcırtıyla yaklaşmaya devam ediyordu.

Clea iyice geri çekilip sertçe duvara yaslandı. Dolap kapısı açılınca yüzünün sadece birkaç santimetre önünde duruverdi. Kıyafetler kenara itilirken askıların çıkardığı tıkırtıları duyabiliyordu. Ardından bir çekmecenin açıldığını duydu.

Bir el feneri yandı ve ışığı dolap kapısının aralığından yansıdı. Adam çekmecenin altını üstüne getirirken kendi kendine, kraliyet aksanı İngilizcesiyle mırıldanıyordu.

"Delirmiş olmalıyım. Evet, kesinlikle çıldırdım. Beni buna nasıl ikna etti bilmiyorum."

Clea kendine engel olamadı; merakı galip geldi. Öne doğru eğilip dolap kapısının menteşelerinin arasından baktı. Adam kaşlarını çatmış, açık duran bir çekmeceye bakıyordu. Keskin yüz hatlarının oldukça aristokratik bir görünümü vardı. Buğday sarısı saçları mor salkım sarmaşıklarıyla boğuşmaktan biraz dağılmıştı. Kesinlikle bir hırsız gibi giyinmemişti. Smokin ceketi ve siyah papyonuyla daha çok parti kaçkını gibi görünüyordu.

Çekmecenin derinlerini karıştırmaya devam ederken aniden memnuniyetle mırıldandı. Clea, adamın çekmeceden ne çıkardığını görememişti. *Lütfen*, diye düşündü. *Kaşmir'in Gözü olmasın. Ona bu kadar yaklaşmışken kaybetmek...*

Aralığa doğru biraz daha eğildi ve adamın omzunun üzerinden görmeye, şu anda ceketinin cebine atmaya çalıştığı şeyin ne olduğunu öğrenmeye çalıştı. O kadar dikkatle bakıyordu ki, adam hiç beklenmedik bir anda dolabın kapısını tutup kapatınca kaçmaya zaman bulamamış, gölgelerin arasına çekilmiş, ani hareketiyle de omzunu duvara çarpmıştı.

Bir sessizlik oldu. Çok uzun bir sessizlik.

El fenerinin ışığı yavaşça dolabın köşesinden uzandı ve adamın başının silueti ardında belirdi.

Işık tam yüzüne yansıyınca Clea gözlerini kırpıştırdı. Parlak ışık tam gözüne yansıdığından dolayı adamı göremi-

yordu fakat adam *onu* görebiliyordu. Çok uzun bir süre ikisi de ne hareket etti, ne de bir ses çıkardı.

Ardından adam konuştu, "*Sen* de kimsin?"

Dolabın arkasına kıvrılmış kişi cevap vermedi. Jordan fenerinin ışığını yavaşça davetsiz misafirin başından ayaklarına kadar gezdirirken, yan takmış olduğu berenin kaşlarına kadar çekildiğini, yüzünün kamuflaj boyasıyla boyandığını, üzerinde de balıkçı yaka bir gömlek ve pantolon olduğunu fark etti.

"Sana son kez soruyorum," dedi Jordan. "Kimsin sen?"

Jordan'ın sorusunun cevabı gizemli bir gülümsemeydi. Bu görüntü karşısında korkmuştu. İşte tam o sırada siyahlar içindeki kişi tıpkı bir kedi gibi fırladı. Darbe Jordan'ı geriye doğru sendeleterek, yatağın direğine doğru savurdu. Gizemli kişi hemen balkona doğru kaçmaya çalıştı. Jordan atılıp pantolonlu bacağı kavramayı başardı. İkisi birlikte yere yuvarlandı ve yazı masasına çarpıp bütün kalemleri yere devirdiler. Rakibi, Jordan'ın altında kıvranarak diziyle onun kasığına vurdu. Hissettiği acı ve mide bulantısıyla Jordan neredeyse onu bıraktı. Rakibi tek elini kurtarıp yeri tırmalamaya başladı. Jordan bir mektup açacağının sivri ucunun kendisine doğrultulduğunu fark ettiğinde çok geçti.

Rakibini bileğinden yakaladı ve mektup açacağını vahşi bir hareketle uzağa fırlattı. Diğer adam da aynı derecede vahşi bir şekilde karşılık verdi; kollarını sağa sola sallıyor, bedeni tıpkı bir yılan gibi kıvrılıyordu. Jordan kendisine vuran yumrukları kontrol etmek için mücadele verirken rakibinin başındaki bereyi çıkardı.

Gür bir sarı saç kütlesi, ay ışığının altında parlayan dalgalarıyla aniden yere serilince Jordan hayretle bakakaldı.

Bir kadın.

Hiç geçmeyecekmiş gibi gelen bir dakika boyunca birbirlerine bakmaya devam ettiler; solukları sert ve hızlı, kalpleri birbirilerinin göğüslerinde gümbürtüyle atıyordu.

Bir kadın.

Bedeni hiçbir uyarı vermeksizin hem otomatik hem de bastırılamaz erkeksi içgüdüleriyle karşılık verdi. Bedeni çok sıcak, çok yakındı. Ve çok çok dişiydi. Kıyafetlerinin üzerinden bile o yumuşak kıvrımları oldukça belirgindi. Tıpkı kendi uyarılmasının da belirgin olduğu gibi.

"Kalk üstümden," diye fısıldadı kadın.

"Önce bana kim olduğunu söyle."

"Yoksa *ne olur*?"

"Yoksa ben... ben..."

Kadın ona bakarak gülümsedi; ağzı o kadar yakın, o kadar çekiciydi ki Jordan söyleyeceklerini tamamen unutmuştu.

Beyin fonksiyonlarının tekrardan yerine gelmesini sağlayan şey, yaklaşan ayak seslerinin çıkardığı gıcırtılar oldu. Aniden kapının altından içeriye ışık sızdı ve bir adam seslendi: "Bu da ne şimdi? Kim var orada?"

İkisi birlikte aniden ayağa kalkıp balkona doğru koştular. Korkuluğa ilk tırmanan kadındı. Tam bir maymun gibi morsalkımdan aşağıya kaydı. Jordan yere indiğinde o çoktan çimlerin üzerinde koşmaya başlamıştı bile.

Porsukağacı çitine ulaştığında kadına neredeyse yetiş-

mişti. Onu yakalayarak durdurdu. "Orada ne yapıyordun?" diye sordu.

"*Sen* orada ne yapıyordun?" diye karşılık verdi kadın.

Evde yatak odasının ışıkları yanmıştı, balkondan bir bağırtı yükseldi, "Hırsızlar! Sakın geri gelmeyin! Polisi aradım!"

"*Burada* duramam," dedi kadın ve doğruca koruluğa doğru kaçmaya başladı.

Jordan iç çekti. "Aslında haklı," dedi ve onun ardından koşmaya başladı.

Bir buçuk kilometre boyunca koştular; böğürtlen çalılarının üzerinden atlıyor, dalların altından eğilerek geçiyorlardı. Engebeli bir araziydi fakat kadın yorulmuyordu. Fiziksel gücü çok yüksek olan biri gibi istikrarlı bir hızda koşmaya devam ediyordu. Ancak ağaçlığın sonuna vardıklarında kadının nefesinin kesilmeye başladığını fark etti.

Jordan ise yere yığılmak üzereydi.

Biraz dinlenmek için bir tarlanın köşesinde durdular. Gökyüzü bulutsuz, ay ışığı süt kadar yoğundu. Rüzgâr esiyor, ılık havayı ve düşen yaprakların hoş kokusunu her yere savuruyordu.

"Pekâlâ, söyle bakalım." Jordan kesik kesik nefes alışlarının arasında konuşmayı başardı. "Bunu geçimini sağlamak için mi yapıyorsun?"

"Ben hırsız değilim. Tabii, eğer sorduğun buysa."

"Bir hırsız gibi davranıyorsun. Bir hırsız gibi giyiniyorsun."

"Ben hırsız değilim." Bitkin bir halde, bir ağacın dibine çöktü. "Sen hırsız mısın?"

"Tabii ki hayır!" diye anında cevap verdi Jordan.

"Ne demek *tabii ki hayır*? Değerli onuruna yakışmıyor mu?"

"Kesinlikle hayır. Bu... demek istediğim..." Jordan durdu ve kafa karışıklığıyla başını salladı. "*Ne* demek istiyorum?"

"En ufak bir fikrim bile yok," dedi kadın, masum bir ifadeyle.

"Ben hırsız *değilim,*" dedi Jordan, bu sefer kendinden emin bir şekilde. "Ben... bir tür şaka yapmaya çalışıyordum. Hepsi bu."

"Anlıyorum." Kadın başını kaldırıp ona baktı. Yüzündeki ifade ay ışığının altında oldukça şüpheci görünüyordu. Artık yabani hayvanlar gibi boğuşmuyorlardı; Jordan kadının oldukça minyon olduğunu fark etti. Ve kuşkusuz dişiydi de. Kadın altındayken, güzel hatlarının kendi bedeniyle nasıl da uyumlu olduğunu hatırlayınca aniden bedenini bir arzu dalgası kapladı; o kadar yoğun bir arzuydu ki bu, canının yanmasına sebep oluyordu. Tek yapması gereken bu kadına yaklaşmaktı; işte tam o anda lanet olasıca hormonları şiddetle harekete geçti.

Bir adım gerileyip kendini onun yüzüne odaklanmaya zorladı. Onca kamuflaj boyasının ardından kadının görüntüsünü tam olarak seçemiyordu fakat sesini hatırlamak kolay olacaktı. Kısık ve gırtlaktan gelen bir sesi vardı, tıpkı bir kedinin çıkardığı hırıltıya benziyordu. *Kesinlikle İngiliz değil,* diye düşündü. *Amerikalı mı acaba?*

Kadın hâlâ şüpheci bakışlarla ona bakmaya devam edi-

yordu. "O dolaptan çıkardığın neydi?" diye sordu. "Yaptığın şakanın bir parçası mıydı?"

"Sen... onu gördün mü?"

"Gördüm." Kadının çenesi meydan okurcasına sert bir biçimde kasılmıştı. "*Şimdi* beni tüm bunların bir şaka olduğuna ikna et bakalım."

Jordan iç çekerek ceketinin altına uzandı. Kadın o anda irkilerek, kaçmak için arkasını döndü. "Hayır, bir şey yok!" diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı Jordan. "Silah falan değil. Sadece bir torba. Bir nevi gizli bir sırt çantası." Torbanın fermuarını açtı. Kadın birkaç adım geride durmuş, tedbirli bir şekilde onu izliyordu. İlk tehlike kokusunda hızla koşarak kaçmaya hazırdı. "Aslında biraz gösterişli bir şey," dedi Jordan torbayı çekiştirerek. "Fakat gülmek için iyi bir neden." Torbanın içindekiler aniden dışarıya fırlayınca kadın korkuyla hafif bir çığlık attı. "Gördün mü? Bu bir silah değil." Jordan elindekini kadına uzattı. "Bir şişme bebek. Şişirdiğin zaman çıplak bir kadına dönüşüyor."

Kadın yaklaşıp sönük haldeki şişme bebeğe baktı. "Anatomik özellikleri yerinde mi?" diye sordu umursamaz bir tavırla.

"Aslına bakarsan emin değilim. Yani... ah..." Jordan ona bakınca zihni anında *onun* anatomisine kaydı. Boğazını temizledi. "Kontrol etmedim."

Kadın ona acıyan bir yüz ifadesiyle baktı.

"Fakat oraya şaka yapma amacıyla girdiğimi *kanıtlıyor*," dedi, bebeği tekrar torbasına sokmaya çalışırken.

"Bunun tek kanıtladığı," dedi kadın, "yakalandığın tak-

dirde, yaptığın şeyi açıklamak için yanında bir bahane getirecek kadar tedbirli olduğun, ki senin durumunda bu oldukça yüksek bir olasılık."

"Peki ya *sen* yanında nasıl bir bahane getirdin? Yakalanma ihtimaline karşı."

"Ben yakalanmayı planlamıyordum," dedi kadın ve tarlaya doğru yürümeye başladı. "Her şey gayet iyi gidiyordu aslında. Sen mahvedene kadar."

"İyi giden neydi? Soygun mu?"

"Sana söyledim, ben hırsız değilim."

Jordan onu takip etti. "Peki oraya *neden* girdin?"

"Haklı olduğumu kanıtlamak için."

"Haklı olduğun konu?"

"Bunun yapılabileceğiydi. Bay Delancey'ye bir güvenlik sistemine ihtiyacı olduğunu kanıtladım. Ve bu donanımı kuracak olan da benim şirketim."

"Bir *güvenlik* şirketinde mi çalışıyorsun?" Jordan kahkaha attı. "Hangisinde?"

"Neden soruyorsun?"

"Müstakbel eniştem de bu sektörde çalışıyor. Senin şirketini biliyor olabilir."

Kadın ona bakıp gülümsedi; dudakları son derece öpülesi, dişleri gece parlayan bir kemer gibiydi. "Nimrod Şirketler Grubu için çalışıyorum," dedi ve dönüp yürümeye devam etti.

"Bekle. Bayan..."

Kadın eldivenli elini sallayarak veda etti fakat ardına bakmadı.

"Adını duyamadım!" dedi Jordan.

"Ben de seninkini," dedi kadın, omzunun üzerinden seslenerek. "Böyle kalsın."

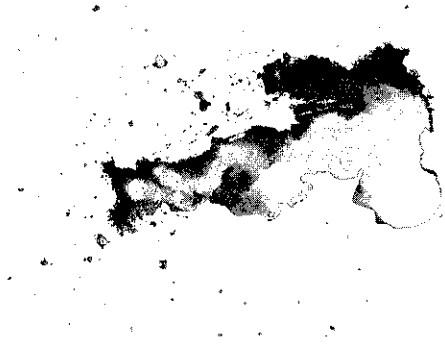
Jordan sarı saçlarının karanlıkla parladığını gördü fakat göz açıp kapayıncaya dek ortadan kayboldu. Yokluğunda sanki gece soğumuş, hava daha da kararmıştı. Orada olduğuna dair tek iz Jordan'ın hissettiği arzunun ardında kalan acıydı.

Gitmesine izin vermemeliydim, diye düşündü. *Onun bir hırsız olduğunu gayet iyi biliyorum.* Fakat ne yapabilirdi ki? Onu polise mi götürecekti? Onu, aslında ikisinin de ait olmadığı bir yer olan Guy Delancey'nin yatak odasında yakaladığını mı anlatacaktı?

Yorgun bir halde başını sallayarak döndü ve ağır adımlarla, sekiz yüz metre ileride duran arabasına doğru yürümeye başladı. Bir an önce Chetwynd'a geri dönmeliydi. Çok geç oluyordu ve onu bekliyorlardı.

En azından görevini tamamlamış; Veronica'nın mektuplarını almayı başarmıştı. Teslim ettikten sonra bu önemli sırrını sakladığı için onu teşekkürlere boğacaktı. Ne de olsa sırrını *tutmuştu* ve bunu ona söyleyecekti.

Ardından da onu boğacaktı.

İkinci Bölüm

Chetwynd'daki parti hareketli bir şekilde devam ediyordu. Balo salonunun pencerelerinden kahkahalar, keman ve şampanya kadehlerinin sesi duyuluyordu. Jordan garaj yolunda durup içeriye en iyi şekilde nasıl girebileceğini düşündü. Arka taraftaki basamaklardan mı? Hayır, o zaman mutfaktan geçmek zorunda kalacaktı ve hizmetkârlar bunu mutlaka şüpheyle karşılayacaklardı. Hugh Amca'nın odasına çıkan parmaklıklardan mı tırmanmalıydı? Kesinlikle hayır; bu gece sarmaşıklarla yeteri kadar boğuşmuştu. Öylece ön kapıdan içeriye girip, misafirlerin onu fark etmeyecek kadar alkollü ve dağılmış olduklarını umacaktı.

Papyonunu düzelterek ceketinin üzerindeki dalları silkeledi. Ardından ön kapıdan içeri girdi.

Giriş salonunda kimsenin olmadığını görünce rahatladı. Parmak uçlarında yürüyerek balo salonunun önünden geçti ve sarmal merdivenden yukarı çıkmaya başladı. Tam ikinci kata varmak üzereyken aşağıdan birinin seslendiğini duydu.

"Jordie, nerede kaldın Tanrı aşkına?"

Jordan içinden gelen homurtuyu bastırarak döndü ve kız kardeşi Beryl'in basamakların altında durduğunu gördü. Yüzü kızarmıştı ve her zamankinden daha sevimli görünüyordu; siyah saçları kıvrımlar halinde tepede toplanmış, yeşil kadife elbisesinin açıkta bıraktığı çıplak omuzları parlıyordu. Âşık olmak ona kesinlikle yaramıştı. Bir ay önce Richard Wolf'la nişanlanana kadar Jordan onu neredeyse hiç gülümserken görmemişti.

Şu anda gülümsemiyordu.

Jordan'ın kırışık ceketine, toprak lekeleriyle dolu pantolonuna ve çamurlu ayakkabılarına baktı. Başını salladı. "Sormaya korkuyorum."

"O halde sorma."

"Yine de soracağım. Ne oldu sana böyle?"

Jordan döndü ve merdivenlerden çıkmaya devam etti. "Biraz yürüyüşe çıkmıştım."

"Hepsi bu mu?" Eteklerinden ve çoraplarından çıkan hışırtılarla Jordan'ın peşinden basamakları tırmanmaya başladı. "İlk önce beni o korkunç Guy Delancey'yi davet etmeye zorladın. Adam aşağıda bir balık gibi içiyor ve kadınların popolarını çimdikliyor. Sonra da öylece ortadan kayboldun. Ve bu halde geri döndün."

Jordan yatak odasına girdi.

Beryl onu takip etti.

"Uzun bir yürüyüştü," dedi Jordan.

"Uzun bir parti oldu."

"Beryl." Jordan iç çekerek ona doğru döndü. "Guy De-

lancey konusunda *gerçekten* üzgünüm. Fakat şu an bunu konuşamam. Birinin sırrına ihanet etmiş olurum."

"Anlıyorum." Beryl kapıya doğru yürüyüp arkasına baktı. "Sır *tutabilirim*, biliyorsun."

"Ben de." Jordan gülümsedi. "O yüzden bir şey söylemiyorum."

"Pekâlâ, üzerini değiştirsen iyi olacak. Yoksa morsalkıma neden tırmandığını bir başkası soracak." Kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Jordan ceketine baktı ve düğme iliğinden bir bayrak gibi sarkan yaprağı ancak o zaman fark etti.

Üzerindekileri çıkarıp temiz bir smokin giydi, saçlarındaki dalları temizledi ve partiye katılmak için aşağıya indi.

Saat gece yarısını geçmiş olmasına rağmen şampanya hâlâ su gibi akıyordu ve salondaki davetliler, bir buçuk saat önce oradan ayrıldığı zamanki kadar neşeliydiler. Yanından geçen bir tepsiden bir kadeh alıp eğlenceye kaldığı yerden geri döndü. Kimse onun yokluğundan bahsetmiyordu, belki de gittiğini kimse fark etmemişti. Odanın diğer ucunda duran ve üzerinde çeşitli ara sıcakların bulunduğu açık büfeye yürüyüp İskoç somonu aldı. Haneye tecavüz zor bir işti ve açlıktan ölmek üzereydi.

Bir parfüm kokusu ve kolunu okşayan bir el hissedince döndü. Veronica Cairncross yanında duruyordu. "Pekâlâ," diye fısıldadı Veronica, endişeyle. "Nasıl geçti?"

"Tam anlamıyla yolunda gittiği söylenemez. Uşağın bu gece izinli olduğu konusunda yanıldın. Evde bir hizmetçi vardı. Yakalanabilirdim."

"Ah, hayır," Veronica sessizce inledi. "Öyleyse mek-

tupları alamadın..."

"Aldım. Üst kattalar."

"*Aldın* mı?" Yüzüne gerçek bir mutluluk yayıldı. "Ah, Jordie!" Öne doğru eğilip kollarını boynuna doladı; sarılırken smokinine somon bulaştırmıştı. "Hayatımı kurtardın."

"Biliyorum, biliyorum." Jordan aniden Veronica'nın kocası Oliver'ın yanlarına geldiğini gördü. Anında kendini onun kucağından kurtardı. "Ollie bu tarafa doğru geliyor," diye fısıldadı.

"Öyle mi?" Veronica döndü ve otomatik olarak yüzüne yerleştirdiği iki bin vatlık gülümsemesiyle Sör Oliver'a baktı. "Sevgilim, işte buradasın! Seni kaybetmiştim."

"Eksikliğimi pek hissediyor gibi görünmüyorsun," diye homurdandı Sör Oliver. Jordan'a bakıp gerçek amacının ne olduğunu tahmin etmek istercesine kaşlarını çattı.

Zavallı adam, diye düşündü Jordan. Veronica'yla evlenen her adam acınmayı hak ediyordu. Sör Oliver oldukça iyi bir adamdı. Kurabiye üreticisi olan seçkin Cairncross ailesinden geliyordu. Karısından yirmi yaş büyük ve beyaz bir bilardo topu gibi kel bir kafası olmasına rağmen Veronica'nın elini tutmayı ve o eli pırlantalarla bezemeyi başarmıştı.

"Geç oluyor," dedi Oliver. "Gerçekten, Veronica, sence de artık eve gitmemiz gerekmiyor mu?"

Bu kadar erken mi? Gece yarısını henüz geçti."

"Sabah toplantım var. Üstelik çok da yorgunum."

"Evet, o halde gitsek iyi olur," dedi Veronica, iç çekerek. Kurnaz bir bakışla Jordan'a gülümsedi. "Sanırım bu gece iyi uyuyacağım."

Sadece bunu kocanla yaptığına emin ol, diye düşündü Jordan, başını sallayarak.

Cairncrosslar ayrıldıktan sonra Jordan bakışlarını aşağıya çevirip yakasından sarkan yağlı ince somon dilimini gördü. Lanet olsun, bir smokini daha mahvetmişti. Lekeyi elinden geldiğince silmeye çalıştı ve şampanya bardağını alarak tekrar kalabalığa karıştı.

Müzisyenlerin yanında müstakbel eniştesi Richard Wolf'u buldu. Wolf hem mutlu hem de şaşkın görünüyordu; tıpkı bir müstakbel damadın olması gerektiği gibi.

"Şeref konuğumuz nasıl bakalım?" diye sordu Jordan.

Richard sırıttı. "Tebriklere biraz ara verdim."

"Kontrollü gitmek iyi fikir." Jordan'ın bakışları gürültülü kahkahanın geldiği yöne kaydı. Seşin sahibi sarhoş olduğu açıkça görülebilen ve balıketli bir genç kıza doğru eğilmekte olan Guy Delancey'ydi. "Maalesef," dedi Jordan, bakmaya devam ederek, "herkes kontrollü gitmiyor."

"Şaka yapmıyorum," dedi Wolf. O da bakışlarını Delancey'ye doğru çevirmişti. "Biliyor musun, o adam bu gece Beryl'e sırnaşmaya çalıştı. Hem de burnumun dibinde."

"Peki, sen Beryl'i korudun mu?"

"Gerek kalmadı," dedi Richard, kahkahayla. "O kendini korumasını çok iyi biliyor."

Delancey'nin eli şimdi de Bayan Buxton'un belindeydi. Bir süre sonra o el yavaşça tehlikeli bölgelere kaymaya başlamıştı.

"Kadınlar onun gibi bir adamda ne buluyor acaba?" diye sordu Richard.

"Seksapel olabilir mi?" dedi Jordan. Ne de olsa Delancey'nin oldukça çarpıcı İspanyol bakışları vardı. "Kadınları bazı adamlara çeken şey nedir, kim bilir?" Veronica Cairncross'u da Guy'a neyin çektiğini Tanrı biliyordu. Ama artık ondan kurtulmuştu. Eğer mantıklı davranırsa doğru yoldan sapmazdı.

Jordan, Richard'a baktı. "Söylesene, hiç Nimrod Şirketler Grubu adında bir güvenlik firması duydun mu?"

"Merkezi burada mı, yurtdışında mı?"

"Bilmiyorum. Burada sanıyorum."

"Hiç duymadım. Fakat istersen araştırabilirim."

"Yapar mısın? Minnettar kalırım."

"Bu firmayla neden ilgileniyorsun?"

"Ah..." Jordan omuzlarını silkti. "Adını bu gece duydum."

Richard düşünceli bir ifadeyle ona bakıyordu. Lanet olsun, yine onun şu istihbarat alanındaki geçmişi. Richard'ın bu yönünün bazen yardımı dokunurken bazen de çok rahatsız edici oluyordu. Şimdi yine Richard'ın antenleri açılmıştı ve kafasının içinde sorular dönüyordu. Jordan dikkatli olmak zorundaydı.

Neyse ki tam o sırada Beryl boş boş gezinirken, müstakbel eşine bir öpücük kondurmak için yanlarına geldi. Richard'ın kafasından geçen tüm sorular, nişanlısının kendisine doğru uzattığı dudakları karşısında bir anda unutulmuştu. İkinci öpücükle kolları da birbirine arzuyla dolanmış ve zavallı Richard dünyanın geri kalanından bihaber kalmıştı.

Ah, genç âşıklar, kabaran hormonlar, diye düşündü Jor-

dan ve bir dikişte içkisini bitirdi. Kendi hormonları da ateşlenmiş, şampanyanın verdiği keyifli uyuşukluk da bunu pekiştirmişti.

Ve tabii o kadının düşüncesi de vardı.

Onu şu kalın kafasından çıkaramıyor gibiydi. Ne sesini, ne kahkahasını, ne de altında bir kedi gibi kıvrılan bedenini...

Hemen elindeki bardağı bıraktı. Bu gece daha fazla şampanya içmeyecekti. Zihnindeki hatıralar onu yeterince sarhoş ediyordu. Üzerinde sodaların bulunduğu tepsiyi ararken amcası Hugh'un balo salonuna girdiğini gördü.

Tüm akşam boyunca Hugh güler yüzlü ev sahibi ve müstakbel gelinin gururlu amcası rolünü oynamıştı. Neşeyle şampanyasını höpürdetmiş ve torunu olacak yaştaki kadınlarla flört etmişti. Fakat şu anda Hugh Amca kızgın görünüyordu.

Odanın diğer ucuna, doğruca Guy Delancey'nin yanına doğru yürüdü. İki adam birkaç cümle konuşmuş ve Delancey'nin çenesi kalkmıştı. Bir an sonra yüzündeki mutsuzluk açıkça görülen Delancey balo salonundan çıkmış ve bağırarak arabasını çağırmıştı.

"Neler oluyor?" diye sordu Jordan.

Beryl, Richard'ın öpücüklerinden yanakları kızarmış ve güzelleşmiş bir halde, onların olduğu tarafa gelen Hugh Amcasına bakmak için döndü. "Kesinlikle mutlu görünmüyor."

"Gece berbat bir şekilde sona erdi," diye mırıldandı Hugh.

"Ne oldu?" diye sordu Beryl.

"Guy Delancey'nin adamı arayıp evinin soyulduğunu bildirdi. Görünüşe göre biri balkondan tırmanıp doğruca büyük yatak odasına girmiş. Nasıl bir cüret, hayal etsenize! Üstelik uşak da evdeymiş."

"Herhangi bir şey çalınmış mı?" diye sordu Richard.

"Henüz bilmiyorum." Hugh başını salladı. "İnsana neredeyse kendini suçlu hissettiriyor, değil mi?"

"Suçlu mu?" Jordan boğazından yükselen kahkahayı bastırdı. "Neden?"

"Eğer bu gece Delancey'yi buraya davet etmeseydik, hırsızın hiç şansı olmayacaktı."

"Bu çok saçma," dedi Jordan. "Hırsız, yani tabii, eğer bir *hırsızsa*..."

"Neden hırsız olmayacakmış ki?" diye sordu Beryl.

"Sadece, hemen sonuç çıkartamayız."

"Elbette bir hırsız," dedi Hugh. "Bir insan Guy'ın evine neden girsin ki?"

"Belki... başka bir açıklaması vardır. Olamaz mı?"

Kimse yanıt vermedi.

Jordan, gülümseyerek sodasından bir yudum aldı. Fakat bu sırada kız kardeşinin gözlerini ondan ayırmadığını da hissedebiliyordu.

Şüphe dolu gözlerini.

Clea otel odasına geri döndüğünde telefon çalıyordu. Yetişememişti fakat tekrar arayacağını biliyordu. Tony endişelenmiş olmalıydı. Henüz onunla konuşmaya hazır değildi. Önünde sonunda konuşmak zorunda kalacaktı tabii, fakat ilk

Önce gecenin faciaya yakın sonunu atlatmaya ve bir sonraki adımının ne olacağını düşünmeye ihtiyacı vardı. Ayrıca Tony'nin bir sonraki adımını da düşünmeliydi.

Bavulunun altını üstüne getirerek uçaktan aldığı minik konyak şişesini buldu. Banyoya gidip içkiyi bir su bardağının içine döktü ve aynadaki yansımasına karamsar bir şekilde bakarak yudumlamaya başladı. Yüzündeki kamuflaj boyasının çoğunu arabada temizlemeyi başarmıştı fakat şakaklarında ve burnunun yanında hâlâ lekeler vardı. Musluğu açıp bir yüz bezi ıslattı ve kalan boyaları da sildi.

Telefon tekrar çalıyordu.

Bardağını da alarak yatak odasına gitti ve ahizeyi kaldırdı. "Alo?"

"Clea?" dedi Tony. "Ne oldu?"

Clea yatağa oturdu. "Anlamadım."

"Eve girebildin mi?"

"Tabii ki girdim!" dedi ve ardından daha yavaş bir ses tonuyla devam etti: "Yaklaşmıştım. Çok yaklaşmıştım. Alt katı aradım fakat orada yoktu. Üst kata çıktım ve oldukça kaba bir şekilde rahatsız edildim."

"Delancey tarafından mı?"

"Hayır. Başka bir hırsız tarafından. İster inan ister inanma." Yorgun bir sesle gülmeyi başardı. "Delancey'nin evi hırsızlar için oldukça popüler bir yer, sanırım."

Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu. Ardından Tony, sorduğu soruyla onu bir anda ürpertti. "Onun hırsız olduğundan, Van Weldon'un adamlarından biri olmadığından emin misin?"

O adı duyması Clea'nın parmaklarının konyak bardağının etrafında donmasına neden olmuştu. "Hayır," diye mırıldandı.

"Olabilir, değil mi? Senin ne yapmaya çalıştığını öğrenmiş olabilirler. Şimdi de Kaşmir'in Gözü'nün peşine düşecekler."

"Beni takip etmiş olamazlar! Çok dikkatliydim."

"Clea, bu insanları tanımıyorsun..."

"Ne demek tanımıyorsun!" diyerek sert bir şekilde karşılık verdi. "Kiminle karşı karşıya olduğumu biliyorum!"

Bir duraksamadan sonra Tony yavaşça devam etti, "Üzgünüm. Biliyorsun. Herkesten daha iyi biliyorsun. Fakat benim de her yerde kulağım var. Bir şeyler duyuyorum."

"Ne gibi şeyler?"

"Van Weldon'un Londra'da arkadaşları var. Yüksek mevkilerdeki insanlar."

"Onun her yerde arkadaşları var."

"Üstelik duydum ki..." Tony duraksadı. "Fiyatı artırmışlar. Artık onlar için bir milyon dolar değerindesin, Clea. Ölü olarak."

Clea'nın elleri titriyordu. Çaresizlik içinde bir yudum konyak aldı. Öfke ve endişeyle gözleri doldu fakat kırpıştırarak ağlamasına engel oldu.

"Bence polise gidip bir kez daha şansını denemelisin," dedi Tony.

"O hatayı bir daha yapmayacağım."

"O zaman diğer seçeneğin ne? Hayatının geri kalanı boyunca kaçmak mı?"

"Kanıt *orada*. Tek yapmam gereken onu elime geçirmek. O zaman bana inanmak *zorunda* kalacaklar."

"Bunu tek başına yapamazsın, Clea!"

"Yapabilirim. Bundan eminim."

"Delancey içeriye birinin girdiğini öğrenecek. Yirmi dört saat içinde evini hırsızlara karşı korumaya almış olacak."

"O zaman başka bir yolunu bulurum."

"Nasıl?"

"Ön kapısına giderek. Zayıf bir noktası var, biliyorsun. Kadınlara karşı."

Tony homurdandı. "Clea, hayır."

"Onun icabına bakabilirim."

"Bakabileceğini *sanıyorsun*..."

"Ben büyük bir kızım, Tony. Delancey gibi bir adamla baş edebilirim."

"Bu midemi bulandırıyor. Sizi birlikte düşünmek..." İğrendiğini belirten bir ses çıkardı. "Ben polise gidiyorum."

Clea sert bir hamleyle elindeki bardağı yerine bıraktı. "Tony," dedi. "Başka yolu yok. Bir süre nefes almam gerek. Bir hafta veya biraz daha fazla. Van Weldon nerede olduğumu öğrenene kadar. Bu süreyi değerlendirmem lazım."

"Delancey kolay biri olmayabilir."

"Onun karşısında sadece beyinsiz bir sürtük olacağım, tıpkı diğerleri gibi. Üstelik de zengin bir sürtük, sanırım. Bu onun dikkatini çekecektir."

"Peki ya sana çok fazla ilgi gösterirse?"

Clea duraksadı. O yapışkan Guy Delancey'yle aşk ya-

şamanın düşüncesi bile midesini bulandırıyordu. Eğer şanslıysa o kadar ileri gitmezdi.

O kadar ileri gitmeyeceğinden emin olacaktı.

"Ben hallederim," dedi. "Sen kulağını açık tutmaya devam et. Satılığa çıkan herhangi bir şey var mı, öğren. Ve ortalıkta görünme."

Clea telefonu kapattıktan sonra yatağa oturup Tony'yi en son ne zaman gördüğünü düşündü. Brüksel'deydiler. İkisi de mutlu, hem de çok mutluydular! Tony'nin yeni bir tekerlekli sandalyesi vardı. Üst beden atletleri için tasarlanmış spor bir model olduğunu söylüyordu. İtalyan bir fabrikatöre sattığı Ortaçağ halısından cömert bir komisyon almıştı. Clea satışı sonuçlandırmak için Napoli'ye gitmek üzereydi. İkisi birlikte sadece elde ettikleri serveti değil, aynı zamanda gençliklerinin karanlığından kurtulmalarını kutlamışlardı. Birlikte paylaştıkları geçmişin karanlığından. Kahkahalarla gülmüş, şarap içmiş, Clea'nın hayatındaki erkeklerden, Tony'nin hayatındaki kadınlardan ve tekerlekli sandalyeyle flört etmenin tuhaf risklerinden konuşmuşlar, ardından da ayrılmışlardı.

Bir ay ne kadar da farklı geçmişti.

Bardağına uzanıp içinde kalan son yudumu da içti. Sonra bavulunun yanına gidip kıyafetleri karıştırarak aradığı şeyi buldu; bir kutu Miss Clairol. Kutunun üzerindeki modelin saçına bakarak, daha sıradan bir renk seçse daha mı iyi olurdu diye düşündü. Hayır, Guy Delancey sıradan şeyleri sevmezdi. Şımarıkları severdi.

Ve "tarçın kırmızısı" işe yarayacaktı.

"Nimrod Şirketler Grubu adını araştırdım," dedi Richard. "Öyle bir güvenlik firması yok. En azından İngiltere'de."

Üçü birlikte terasta oturuyor, geç kahvaltının tadını çıkarıyorlardı. Beryl ve Richard her zamanki gibi yanak yanağa sokulmuşlar, kahkahalar atarak birbirlerine aşk dolu bakışlar atıyorlardı. Kısacası, yeni nişanlı bir çiftten beklenildiği gibi davranıyorlardı. Bu sırnaşmanın bir kısmı da havadaki beklenmedik soğuma olabilirdi. *Yaz kesinlikle sona ermiş*, diye düşündü Jordan, üzüntüyle. Fakat güneş parlıyor, bahçeler inatla çiçeklerini açıyordu ve dün geceki şampanyanın bulanıklığını kafasından temizlemenin yolu terasta yapılan canlandırıcı bir kahvaltıydı.

Şimdi, iki fincan kahveden sonra Jordan'ın beyni sonunda çalışmaya başlıyordu. Bu sabah kendini sersem gibi hissetmesinin tek nedeni şampanya değil, uykusuzluktu. Gece boyunca aynı rüyayla, terleyerek defalarca uyanmıştı.

O kadının rüyasıyla. Yüzü karanlığın ardında gizlenmiş olsa da, saçları gümüşi dalgalar halinde, parlak bir ışık halkası gibiydi. Jordan'a doğru uzanmış, sıcak ve davetkâr parmaklarını yüzünde gezdirmişti. Dudakları birleşip Jordan'ın elleri gümüşi buklelerin arasına gömülürken bedeninin onunkine dayanarak dans ettiğini görmüştü. Gözlerinin içine bakmıştı. Bir panterin gözlerinin içine.

Şimdi ise sabah ışığında, rüyanın sembolik anlamı oldukça net anlaşılabiliyordu. Panterler. Tehlikeli kadınlar.

Zihnindeki görüntüden kurtulup kendine bir fincan daha kahve koydu.

Beryl marmelatlı tostundan bir ısırık daha alırken onu izliyordu. "Söyle bana, Jordie," dedi. "Nimrod Şirketler Grubu'nu nerede duydun?"

"Ne?" Jordan suçluluk duygusuyla kız kardeşine baktı. "Ah, bilmiyorum. Bir süre önce."

"Ben dün gece duyduğunu sanıyordum," dedi Richard.

Jordan hemen bir dilim tost almak için uzandı. "Evet, sanırım o zaman duydum. Veronica bahsetmiş olmalı."

Beryl hâlâ onu izliyordu. Bir insanın kız kardeşine bu kadar yakın olmasının dezavantajı buydu; baştan savma cevap verdiğinde hemen anlıyordu.

"Bu günlerde Veronica Cairncross'la çok sıkı fıkı olduğunuzu fark ettim," dedi Beryl.

"Ah, evet." Jordan güldü. "Arkadaşlığımızı sürdürmeye çalışıyoruz."

"Bir zamanlar, hatırladığım kadarıyla, aranızdaki ilişki arkadaşlıktan öteydi."

"Çok uzun zaman önceydi."

"Evet. O evlenmeden önce."

Jordan ona yüzünde beliren sahte bir şaşkınlık ifadesiyle baktı. "Sakın bana öyle düşündüğünü... aman Tanrım, böyle bir şeyi düşünmüş olamazsın."

"Son zamanlarda çok *garip* davranıyorsun. Sorununun ne olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Hiçbir şey. Bende sorun yok." *Son zamanlarda bir suçlu hayatı yaşamaya başlamam dışında,* diye düşündü.

Soğuk kahveden bir yudum aldığı anda Richard'ın söyledikleri karşısında az daha boğuluyordu: "Baksanıza. Polis geldi."

Resmi bir araba Chetwynd'ın özel yoluna dönmüştü. Çakıllı garaj yolunda durunca arabadan, üniformasının içinde şık ve çevik görünen Polis Memuru Glenn inerek terasta oturan üçlüye el salladı.

Polis memuru merdivenleri çıkarken, Jordan, *İşte buraya kadar. Rezil bir şekilde hapse tıkılacağım*, diye düşündü. *Resmim gazetelere düşecek ve ismim karalanacak.*

"Herkese günaydın," dedi Memur Glenn neşeyle. "Lord Lovat buralarda mı acaba?"

"Kaçırdınız," dedi Beryl. "Hugh Amca az önce birkaç haftalığına Londra'ya gitti."

"Ah. O halde, belki de sizinle konuşmam gerekiyor."

"Buyurun, oturun." Beryl gülümseyerek bir sandalye işaret etti. "Bize katılın."

Ah, harika, diye düşündü Jordan. Ona başka ne sunacaktı? *Çay? Kahve? Hırsız erkek kardeşim?*

Memur Glenn oturup önünde duran bir fincan kahveye bakarak gülümsedi. Bıyığını ıslatmamaya özen göstererek bir yudum aldı. "Sanıyorum," dedi, fincanı masaya geri koyarken, "Bay Delancey'nin evinde gerçekleşen soygunu duymuşsunuzdur."

"Dün gece duyduk," dedi Beryl. "Elinizde herhangi bir ipucu var mı?"

"Aslına bakarsanız, evet. Neyle karşı karşıya olduğumuza dair oldukça iyi bir fikrimiz var." Memur Glenn, Jordan'a bakarak gülümsedi.

Jordan bitkin bir halde gülümseyerek karşılık verdi.

"Polisin mükemmel bir iş çıkardığına eminim," dedi Beryl.

"Aslında, tam olarak öyle sayılmaz," diyerek itiraf etti memur. "Daha ziyade hırsızın yaptığı bir dikkatsizlik diyebiliriz. Hanımefendi beresini düşürmüş. Bay Delancey'nin yatak odasında bulduk."

"*Hanımefendi mi*?" diye sordu Richard. "Hırsızın kadın olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Bu varsayıma göre ilerliyoruz, fakat yine de yanılıyor olabiliriz. Berenin içinde çok uzun bir saç teli vardı. Sarışın bir tel. Kadının veya adamın omuzlarına ulaşıyor olmalı. Tanıdığınız bu özellikte biri var mı?" Tekrardan Jordan'a baktı.

"Aklıma gelen biri yok," dedi Jordan çabucak. "Arkadaş çevremizde sarışın... yani bazı sarışınlar var. Fakat hiçbiri hırsız değil."

"Aralarından biri olabilir. Herhangi biri. Bu bölgede karşılaştığımız ilk vaka bu değil. Sadece bu yıl üç tane gerçekleşti. Suçlu tanıdığınız biri bile olabilir. Sizin sosyal çevrenizde ne tür kanundışı davranışlar yaşandığını bilseniz, Bay Tavistock, çok şaşırırsınız."

Jordan boğazını temizledi. "Hayal edemiyorum."

"Bu kadın, her kimse, oldukça cesur biri. İçeriye alt kattaki kilitli kapıdan girmiş. Uşağı uyandırmadan üst kata çıkmış. Ancak biraz dikkatsiz davranmaya başlamış; biraz gürültü çıkarmış. Sonra da kaçmış."

"Herhangi bir şey alınmış mı?" diye sordu Beryl.

"Bay Delancey'nin şu ana kadar fark ettiği bir şey yok."

Demek ki Guy Delancey çalınan mektupları polise bildirmedi, diye düşündü Jordan. Belki de kaybolduklarını fark etmemişti bile.

"Bu sefer hata yaptı," dedi Memur Glenn. "Fakat her zaman tekrar gelme şansı var. Sizi bu konuda uyarmak için geldim. Böyle şeyler dalga dalga yayılır. Belirli bir mahalle seçilir. Delancey'nin evi buradan çok uzakta değil, o yüzden Chetwynd hedef bölge olabilir." Suç eğilimi konusunda uzman bir otorite gibi konuşmuştu. "Sizinki gibi büyük bir ev oldukça cazip gelebilir." Tekrar Jordan'a baktı.

Jordan, iyi kalpli Memur Glenn'in, açıkladığı kadarından fazlasını bildiğini düşünerek endişeye kapıldı. *Yoksa bu sadece benim hissettiğim suçluluk duygusu mu?*

Memur Glenn ayağa kalkıp Beryl'e döndü. "Lord Lovat'a endişelerimi iletir misiniz?"

"Tabii ki," dedi Beryl. "Eminim, herhangi bir sorun yaşanmayacaktır. Ne de olsa evimizde bir güvenlik uzmanı var." Richard'a bakarak gülümsedi. "Üstelik de *oldukça* güvenilir biri."

"Evle ilgili düzenlemeleri gözden geçireceğim," dedi Richard. "Güvenliği gerektiği şekilde artıracağız."

Memur Glenn memnun bir ifadeyle onayladı. "O zaman iyi günler dilerim. Gelişmelerden sizi haberdar edeceğim."

Memurun resmi adımlarla arabasına doğru yürümesini izlediler. Ağaçlarla çevrili yoldan geçerek geri dönerken, Richard konuştu. "Bizi neden kişisel olarak uyarma ihtiyacı hissettiğini merak ediyorum."

"Eminin, Hugh Amca'ya yapılan özel bir iyiliktir," dedi Beryl. "Memur Glenn yıllar önce Askeri İstihbarat'ın altıncı bölümünde gözcü olarak çalışmıştı. Hane gözetleme konusunda uzmandı. Sanırım kendini hâlâ ekibin bir parçası gibi hissediyor."

"Yine de başka bir şey olduğunu hissediyorum."

"Kadın bir hırsız," dedi Beryl, düşünceli bir tavırla. "Tanrım, büyük gelişme kaydettik." Aniden kahkaha atmaya başladı. "Onun bir *kadın* olduğunu bilmek beni nasıl rahatlattı, bilemezsiniz!"

"Neden?" diye sordu Richard.

"Dile getirilmeyecek kadar saçma bir neden."

"Söylesene."

"Dün geceden sonra sanmıştım ki..." Daha fazla gülmeye başlamıştı. Geriye yaslanıp, gülmekten kızararak eliyle ağzını kapattı. Kahkahaların arasında en sonunda konuşmayı başardı. "Ben hırsızın *Jordie* olabileceğini düşünmüştüm!"

Richard da kahkaha atmaya başladı. Beryl'le ikisi haylaz okul çocukları gibi aptalca bir gülme kriziyle birbirinin üzerine yığıldılar.

Jordan'ın verdiği tek tepki ise sakin bir hareketle tostunun bir köşesini ısırmak oldu. Boğazı bir kireç gibi kurumasına rağmen ağzındaki lokmayı yutmayı başardı. "Bunda gülünecek bir şey göremiyorum," dedi.

Jordan zedelenmiş gururuyla hakareti üzerine alırken, onların kahkahaları daha da arttı.

Clea, Guy Delancey'nin içecek çadırına doğru yürüdüğünü gördü. Üçüncü ve dördüncü devre arasındaki üç dakikalık moladaydılar ve ana çıkışlardan biri polo tribünlerinin karşısındaydı. Kalabalığın arasında onu kaybedince anlık bir panik yaşamış ve yaptığı dedektifliğin boşuna olduğunu düşünmüştü. O sabah kasabada birkaç gizli soruşturma yapmış

ve yerli halkın üst tabakasının çoğunun öğleden sonra polo sahasında olacağını öğrenmişti. Aldığı bu bilgiyle Delancey'nin evini arayarak kendini Bayan Falan Filan olarak tanıtmış ve Bay Delancey'nin söz verdiği gibi kendisiyle polo maçında buluşup buluşmayacağını sormuştu.

Uşak da Bay Delancey'nin sahada olacağını söylemişti.

Kalabalığın arasında onu bulmak bir saatini almıştı. Şimdi onu kaybedemezdi.

Kararlı bir şekilde ilerleyerek ipek eşarp kalabalığının arasına daldı. Islak çimen ve at kokusu bir anda pahalı parfüm kokularıyla bastırılmıştı. Kraliyet küstahlığı arasında kendi üzerine düşen rolü de oynayarak yeşil beyaz çizgili çadıra daldı ve oldukça zengin kalabalığın arasında etrafında bakınmaya başladı. Keten örtülerle düzinelerce masa, ağzına kadar buz ve şampanyayla dolu gümüş kovalar ile ellerinde tepsi ve bardaklarla kolalı önlükleri içinde hızla dolaşan temiz yüzlü kızlar vardı. Ve bayanlar; nasıl da süslü şapkalar takmışlardı! Ağızlarından dökülen kelimeler ne kadar da zarifti böyle! Clea aniden kendine olan güvenini kaybederek duraksadı. Tanrım, bunu asla başaramayacaktı...

Delancey'yi barın yanında gördü. Tek başına durmuş içki alıyordu. *Ya şimdi ya da asla*, diye düşündü.

Tezgâha doğru yürüyüp Delancey'ye yanaştı. Ona bakmıyordu fakat dikkatini barda duran genç adama yoğunlaştırmıştı.

"Bir kadeh şampanya," dedi.

"Şampanya geliyor," dedi barmen.

İçkisini beklerken Delancey'nin kendisine baktığını fark

etti. Rahat bir tavırla döndü ve tam olarak değil ama yan gözle ona baktı. Adam gerçekten de kendisini izliyordu.

Barmen içkisini uzattı. Bir yudum alıp yorgun bir şekilde iç çekti. Sonra yavaşça fakat hisli bir hareketle parmaklarını kırmızı kabarık saçlarında gezdirdi.

"Uzun bir gün, değil mi?"

Clea dönüp Delancey'ye baktı. Modaya uygun bir şekilde bronzlaşmıştı, üzerinde mükemmel bir sonbahar kaşmiri vardı. Viski bardağını tutan eli hafifçe titriyordu. *Çok yazık*, diye düşündü ve sevimli bir şekilde gülümsedi.

"Çok uzun bir gün." Clea iç çekip bir yudum daha aldı. "Korkarım uçaklarla aram pek iyi değil. Şimdi de arkadaşlarım verdikleri sözü tutmayıp gelmediler."

"Uçakla mı geldiniz? Nereden?"

"Paris. Birkaç haftalığına tatile gitmiştim fakat kısa kesmeye karar verdim. Orası hiç de arkadaş canlısı bir yer değil."

"Geçen ay oradaydım. Pek hoş karşılanmadım. Provansa'yı denemenizi öneririm. Çok daha arkadaş canlısı bir yer."

"Provansa mı? Aklımda tutacağım."

Delancey ona doğru sokuldu. "İngiliz değilsiniz, değil mi?"

Clea ona cilveyle gülümsedi. "Anladınız mı?"

"Aksanınız Amerikan mı?"

"Tanrım, ne kadar hızlısın," dedi ve adamın övgü karşısında nasıl kabardığını fark etti. "Haklısınız, Amerikalıyım. Fakat uzun süredir Londra'da yaşıyorum. Kocam öldüğünden beri."

"Ah." Delancey üzüntüyle başını salladı. "Üzgünüm."

"Seksen iki yaşındaydı." Bir yudum daha alırken bardağın kenarından ona bakmayı sürdürdü. "Zamanı gelmişti."

Clea adamın küçük şeffaf kafasının içinden geçenleri okuyabiliyordu. *Hiç şüphe yok ki, zengin ve yaşlı bir adamdı. Genç ve güzel bir kadın onunla başka neden evlensin ki? Zengin bir dul olmak için...*

Delancey biraz daha yaklaştı. "Arkadaşlarınızla burada buluşacağınızı mı söylemiştiniz?"

"Gelmediler." Clea iç çekerek ona umutsuz bir bakış attı. "Londra'dan kalkan trenle geldim. Birlikte dönecektik. Sanırım şimdi eve tek başıma dönmem gerekecek."

"Böyle bir şeye gerek yok!" Delancey gülümseyerek ona daha da yaklaştı. "Biliyorum, kulağa biraz aceleci bir teklif gibi gelebilir. Fakat eğer işiniz yoksa size etrafı gezdirmekten mutluluk duyarım. Kasabamız çok güzeldir."

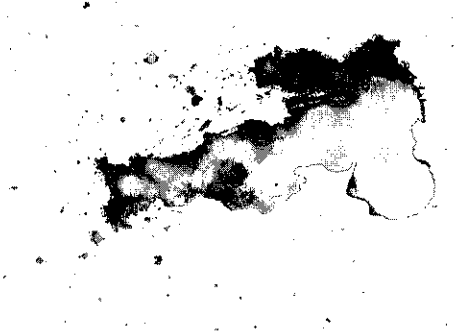
"Sizi zahmete sokmak istemem..."

"Hiç zahmet olmaz. Bugün benim de işim yok. Biraz polo izleyip oradan da kulübe gitmeyi düşünmüştüm. Fakat bu çok daha keyifli bir şeymiş gibi göründü."

Clea onun güvenilir biri olup olmadığına karar vermeye çalışırcasına onu baştan aşağı süzdü. "Adınızı bile bilmiyorum," diye yumuşak bir şekilde isyan etti.

Delancey tokalaşmak için elini uzattı. "Guy Delancey. Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Peki siz..."

"Diana," dedi Clea. İçten bir gülümsemeyle Delancey'nin elini sıktı. "Diana Lamb."

Üçüncü Bölüm

Dördüncü devrenin üçüncü dakikasında Oliver Cairncross beyaz sekili atına binerek son hızla sopasını salladı. Darbe, topu kale direklerinin arasına uçurdu. Bucking'shire Boys* takımı bir sayı daha yapmıştı! Tribünlerden coşkulu bir alkış koptu ve Sör Oliver başlığını fırlatıp kel başını heyecanla eğerek selam verdi.

"Ona baksana," diye mırıldandı Veronica. "Tıpkı çocuklar gibi sopalarıyla toplara vurmaya çalışıyorlar. Asla büyümeyecekler mi?"

Sör Oliver başlığını tekrar bağladı ve karısına el sallamak için tribünlere döndü. Onun Jordan'a doğru eğildiğini görünce kaşlarını çattı.

"Ah, hayır." Veronica iç çekti. "Seni gördü." Hemen ayağa kalktı ve gururlu bir eş gibi gülümseyerek el sallamaya başladı. Yerine geri otururken söyleniyordu: "Çok şüpheci bir adam."

** Buckinghamshire Boys takımının konuşma dilinde kısaltılmış hali. (ç.n.)*

Jordan ona hayretle baktı. "Eminim aramızda bir şey olduğunu düşünmüyordur..."

"*Sen* benim eski sevgilimsin. Doğal olarak merak ediyor."

Evet, tabii ki ediyor, diye düşündü Jordan. Veronica'yla evli olan her erkek muhtemelen hayatını daimi bir şüphe içinde geçirirdi.

Top atılmıştı. Toynak gürültüleri ve bir sopanın çarpma sesi oyunun devam ettiğini gösteriyordu.

Veronica, Jordan'a doğru eğildi. "Onları getirdin mi?" diye fısıldadı.

"İstediğin üzere." Ceketine uzanıp mektup tomarını çıkardı.

Veronica onları Jordan'ın elinden hemen kaptı. "Okumadın, değil mi?"

"Tabii ki hayır."

"Tam bir beyefendi!" Neşeyle uzanıp Jordan'ın yanağını sıktı. "Kimseye söylemeyeceğine söz verir misin?"

"Hiç kimseye. Fakat bu kesinlikle sondu, Veronica. Şu andan itibaren dikkatli davran. Ya da daha iyisi, ettiğin evlilik yeminini hatırla."

"Ah, öyle yapacağım!" dedi hevesle. Ayağa kalkarak koridora doğru yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi Jordan.

"Bunları klozete atıp sifonu çekmeye tabii ki!" Mutlulukla el sallayarak ona veda etti. "Seni ararım, Jordie!" Koridora çıkmak için dönerken geniş omuzlu bir adamla çarpıştı. Aniden duraksayarak bu yeni erkeksi tipin kim ol-

duğunu görmek için bakışlarını kaldırdı.

Jordan tiksintiyle başını sallayarak dikkatini tekrar maça çevirdi. Adamlar ve atlar gürültüyle koşuyor, o komik kauçuk topu saha boyunca kovalıyorlardı. Erkek teri ve at kokuları eşliğinde bir ileri bir geri uçuyor, sopaları savuruyorlardı. Jordan hiçbir zaman sıkı bir polo hayranı olmamıştı. Oyunu oynadığı birkaç sefer de, payına düşenden fazla yaralanmayla sonlanmıştı. O, atlara güvenmiyordu, atlar da ona ve bu kaçınılmaz otorite savaşında o canavarların tam üç yüz yirmi kiloluk bir avantajları vardı.

Oyunun bitmesine hâlâ dört devre vardı fakat Jordan için bu kadarı yeterliydi. Tribünlerden ayrılıp içecek çadırına doğru yöneldi.

Yeşil-beyaz güneşliğin gölgesi altında şarap barına doğru yürüdü ve bir bardak soda istedi. Geçen haftaki kutlamalardan sonra her sabah biraz sarhoş uyanıyordu.

Sodasını yudumlayarak boş bir masa bulmak için etrafta dolanmaya başladı. Köşede bir masanın boş olduğunu gördü. Yaklaştıkça yan masada oturan kişiyi tanıdığını fark etti. Bu kişi Guy Delancey'ydi. Delancey'nin karşısında, sırtı Jordan'a dönük olan muhteşem kırmızı saçlara sahip bir kadın vardı. Çift samimi bir sohbete dalmış görünüyordu. Jordan onları rahatsız etmemenin en doğrusu olacağını düşündü. Yürüyerek yanlarından geçti ve tam yanlarındaki masaya oturacakken aralarında geçen konuşmanın bir kısmını duydu.

"Bir insana tüm dertlerini unutturabilecek bir yer," diyordu Guy. "Güneş. Kumlu plajlar. Her isteğini yerine getiren garsonlar. Benimle oraya gelmeyi bir düşün."

Kadın güldü. Sesi boğuk ve rahatsız edici bir şekilde tanıdıktı. "Bu sence de biraz hızlı olmadı mı, Guy?" diye sordu. "Yani, daha yeni tanıştık. Seninle Karayipler'e kaçmak..."

Jordan sandalyesini yavaşça çevirip kadına baktı. Parlak tarçın kırmızısı saçları yüzünü çevreliyor, hatlarını yumuşatıyordu. Açık renk, neredeyse yarı saydam cildinde biraz allık vardı. Kusursuz bir güzelliği olmamasına rağmen hipnotize edici bir tavrı ve çıkık elmacıkkemiklerinin üzerinde tıpkı bir kedininkine benzeyen koyu renkte gözleri vardı. *Kedi gözleri*, diye düşündü. *Panter gözleri.*

Bu oydu. O olmalıydı.

Kadın birinin onu izlediğinin farkındaymış gibi başını kaldırıp Jordan'a baktı. Bakışları birleştiği anda kadın dondu. Pembe allığı bile yüzündeki ani beyazlaşmayı gizleyemiyordu. Jordan oturmuş ona bakıyordu; kadın da aynı şekilde gözlerini ondan ayırmıyordu. İkisi de aynı anda birbirlerini tanımanın verdiği şoku yaşıyorlardı.

Şimdi ne olacak? diye merak etti Jordan. Guy Delancey'yi uyarmalı mıydı? Kadınla herkesin içinde yüzleşmeli miydi? Peki ne diyecekti ki? *Guy, eski dostum, bu kadına senin evini soymaya çalışırken rastladım...*

Guy Delancey dönüp neşeyle seslendi, "Ah, merhaba, Jordan! Burada olduğunu bilmiyordum."

"Ben... bölmek istemedim." Jordan kadının olduğu tarafa doğru baktı. Yüzü hâlâ bembeyazdı. İçeceğini alıp çaresizce yutkundu.

Guy, Jordan'ın bakışlarının odaklandığı yeri fark et-

mişti. "Siz tanışıyor musunuz?" diye sordu.

İkisinin de cevabı aynı anda ve telaş içinde geldi.

"Evet," dedi Jordan.

"Hayır," dedi kadın.

Guy kaşlarını çattı. "Emin misiniz?"

"Onun demek istediği," diyerek daha Jordan tek kelime edemeden araya girdi kadın, "birbirimizi daha önce gördük. Geçen hafta Sotheby'deki müzayedede, değil mi? Fakat resmen tanıştırılmadık." Jordan'ın gözlerinin içine baktı; söylediklerini inkâr etmemesi için ona meydan okuyordu.

Ne küstah bir kadın, diye düşündü Jordan.

"O halde ben sizi resmen tanıştırayım," dedi Guy. "Bu, Lord Lovat'ın yeğeni, Jordan Tavistock. Ve bu da..." Guy elini gururla kadına doğru uzattı. "Diana Lamb."

Kadın narin elini masanın üzerinden uzatırken Jordan onlara katılmak için sandalyesini çevirdi. "Tanıştığıma memnun oldum, Bay Tavistock."

"Demek Sotheby'de karşılaştınız," dedi Guy.

"Evet. Çok moral bozucu bir koleksiyondu," dedi. "Aziz Augustine mülkü. Fiyatı artırmaya değecek bir şey olduğunu zannedebilirsiniz, fakat hayır. Tek bir teklifte bile bulunmadım." Tekrar Jordan'a baktı. "Siz bulundunuz mu?"

Jordan kadının gözlerindeki meydan okumayı görebiliyordu. Ayrıca gördüğü başka bir şey daha vardı; bir uyarı. *Ağzından baklayı çıkarırsan*, diyordu o neşeyle bakan kahverengi gözler, *ben de çıkarırım.*

"Eee, Jordie, bulundun mu?" diye sordu Guy.

"Hayır," diye mırıldandı Jordan, öfkeyle kadına bakar-

ken. "Tek bir teklifte bile bulunmadım."

Onun bu teslimiyetine karşılık olarak kadının gülümsemesi büyüleyici bir hale dönüşmüştü. Kabul etmeliydi; kadın bu turda onu bozguna uğratmıştı ama bir sonraki turda bu kadar şanslı olmayacaktı. Jordan söylemesi gereken sözleri hazırlamış, stratejisini belirlemişti.

"Korkunç bir ilerleme. Gerçekten, çok yazık. Sizce de öyle değil mi?" dedi Guy.

Aniden, kendisine konuşulduğunu fark eden Jordan, Guy'a doğru baktı. "Efendim?"

"Zor günler geçiren mülklerden bahsediyorum. Middleton'ların, Greystones'u ziyaret için halka açmaya karar verdiklerini duymuş muydun?"

"Duymamıştım," dedi Jordan.

"Tanrım, bunun ne kadar küçük düşürücü olduğunu hayal edebiliyor musun? Yabancı insanlar evinin içinde dolaşıp tuvaletinin fotoğraflarını çekiyor. Asla böyle bir şey yapmazdım."

"Bazen insanın başka bir seçeneği olmuyor," dedi Jordan.

"Kesinlikle başka bir seçenek var! Turistlerin Chetwynd'a girmesine izin vereceğini söylemeye çalışmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, tabii ki hayır."

"Ben de Underhill'e girmelerine izin vermezdim. Üstelik bir de güvenlik sorunu var; dün geceki soygun girişiminden sonra yakından ilgilendiğim bir konu. İnsanlar turist olduklarını *iddia* edebilirler. Fakat ya aslında hırsızsalar? Mekânın krokisini çıkarmak için gelmişseler?"

"Bu konuda size katılıyorum," dedi Jordan, doğruca kadına bakarak. "İnsan asla yeteri kadar dikkatli olamıyor."

Küçük hırsız kılını bile kıpırdatmıyordu. O masum bakan kocaman kahverengi gözleriyle gülümsüyordu sadece.

"Kesinlikle olamıyor," dedi Guy. "Ve bu durum senin için üç kat önem taşıyor. Duvarlarında asılı duran, servet değerindeki sanat eserlerini düşündüğüm zaman..."

"Servet mi?" dedi kadın gözlerini kısarak."

"Ben bir servet olarak görmüyorum," dedi Jordan hemen.

"Alçakgönüllü davranmaya çalışıyor," dedi Guy. "Chetwynd'da, müzelerin uğruna adam öldürebileceği bir koleksiyon var."

"Hepsi de oldukça sıkı güvenlik altında," dedi Jordan. "Hem de *gerçekten* sıkı bir güvenlik."

Kadın gülmeye başladı. "Size inanıyorum, Bay Tavistock."

"Umarım öyledir."

"Bir gün Chetwynd'ı gezmek isterim."

"Benimle takıl, hayatım," dedi Guy. "Eminim bir davetiye ayarlarız."

Guy kadının elini sıkarak ayağa kalktı. "Arabayı hazırlatmama ne dersin? Eğer şimdi çıkarsak park yerindeki kalabalığa takılmamış oluruz."

"Seninle geleyim," dedi kadın.

"Hayır, hayır. Sen kal ve içkini bitir. Araba hazır olur olmaz geri döneceğim." Arkasını dönüp kalabalığın arasında gözden kayboldu.

Kadın tekrar yerine oturdu. Kesinlikle korkak biri değildi, küstah bir tavırla Jordan'a bakıyor ve gülümsüyordu.

İçecek çadırının karşısında duran Charles Ogilvie kadını gözüne kestirmişti. O olduğunu biliyordu; saç renginde yanılması mümkün değildi. "Tarçın kırmızısı" bu muhteşem görünümlü saçları tanımlamak için seçilebilecek en doğru kelimelerdi. Clairol harika bir iş çıkarmıştı. Ogilvie kullanılmış saç boyası kutusunu, bu sabah otel odasını aramaya gittiğinde banyodaki çöp kutusunda bulmuştu. Tarağındaki birkaç tel saçı kontrol edince boyanın işe yaradığını anlamıştı. Bayan Clea Rice göründüğü üzere yine hızlı bir değişim geçirmişti. Bu işte gitgide daha iyi oluyordu. İki kez değişime uğramış ve tamamen başka bir kadın olmuştu. Böylece Ogilvie onu iki kez kaybetme noktasına gelmişti.

Fakat onu tamamen başından atabilecek kadar iyi değildi. Ogilvie'nin avantajı deneyimli olmasıydı. Clea'nın dezavantajı ise *onun* neye benzediğini bilmiyor olmasıydı.

Rahat tavırlarla çadırın etrafında dolandı; ona daha dikkatli bakmak ve Clea Rice olduğundan emin olmak istiyordu. Çok fazla ruj ve allık sürmüştü fakat Ogilvie o mükemmel elmacıkkemiklerini ve fildişi rengindeki cildini her zaman tanırdı. Guy Delancey'yi tanımakta da zorluk çekmedi. Ayağa kalkmıştı, çadırdan çıkmak üzereydi. Clea'yı masada bırakmıştı.

Tanıyamadığı kişi diğer adamdı.

Sarışın, uzun boylu, tazı gibi zayıf bir adamdı ve kusursuz bir şekilde giyinmişti. Adam, Delancey'nin az önce kalk-

tığı sandalyeye oturup, masanın karşısındaki Rice'a baktı. Bakışlarındaki yoğunluktan da anlaşılabileceği üzere, birbirlerini tanıyorlardı. Bu, rahatsız edici bir durumdu. Sarışın adam da nereden çıkmıştı? Kadının dosyasında ondan bahsedilmemişti fakat tam karşısında derin bir sohbete dalmışlardı.

Ogilvie objektifinin kapağını çıkardı. Şarap barının arkasına doğru ilerleyerek fotoğraf çekerken gizlenebileceği uygun bir gözetleme yeri buldu. Sarışın adamın yüzüne odaklanıp birkaç kare yakaladı, sonra da Clea Rice'm fotoğraflarını çekti. *Yeni bir ortak mı?* diye merak etti. Tanrım, kadın işini biliyordu. Peşinde olduğu üç hafta içinde kadının zekâsına duyduğu hayranlık onu kıskançlığa sürüklemişti.

Fakat hayatta kalabilecek kadar akıllı mıydı?

Fotoğraf makinesine yeni bir film rulosu takıp çekmeye başladı.

"Saçını beğendim," dedi Jordan.

"Teşekkür ederim," diye cevapladı kadın.

"Gerçi biraz gösterişli, öyle değil mi? Gereğinden fazla dikkat çekiyor."

"Amaç o zaten."

"Ah, anlıyorum. Guy Delancey."

Kadın başını kaldırdı. "Bazı erkeklerin davranışları kolayca tahmin edilebiliyor."

"Bu hiç de adil değil. Zavallı aptal yaratıkların üzerinde büyük bir avantajınız var."

"Tanrı vergisi yeteneklerimden neden yararlanmayayım ki?"

"Bu yeteneklerini onun ilgileneceği şekilde ortaya koyduğunu sanmıyorum." Jordan sandalyesinde geriye doğru yaslandı ve kadının bakışlarına karşılık verdi. "Nimrod Şirketler Grubu diye bir firma yok. Kontrol ettim. Kimsin sen? İsmin gerçekten Diana Lamb mı?"

"Seninki Jordan Tavistock mu?"

"Evet, ama sen benim sorumu cevaplamadın."

"Çünkü seni çok daha ilginç buluyorum." Öne doğru eğilince Jordan kadının çiçekli elbisesinin geniş boğaz kesimine bakmaktan kendini alamadı.

"Demek Chetwynd'ın sahibi sizsiniz," dedi.

Jordan kendini kadının yüzüne bakmaya zorluyordu. "Amcam Hugh."

"Peki ya o muhteşem sanat koleksiyonu? O da amcanızın mı?"

"Ailenin. Yıllar içinde biriktirildi."

"Biriktirildi mi?" Kadın gülümsedi. "Görünüşe bakılırsa sizi hafife almışım, Bay Tavistock. Sandığım gibi amatör değilmişsiniz."

"Ne?"

"Oldukça profesyonelsiniz. Hem bir hırsız *hem de* bir beyefendi."

"Öyle biri değilim!" Ani bir hareketle öne doğru eğilince kadının baş döndürücü kokusu karşısında afalladı. "Eserler nesillerdir aileme ait!"

"Ah. Profesyonel bir ailenin üyesi misiniz?"

"Bu çok saçma..."

"Yoksa ailedeki ilk profesyonel siz misiniz?"

Jordan gerilerek masayı tuttu ve beşe kadar sayıp soluk verdi. "Ben hırsız değilim, hiçbir zaman da olmadım."

"Fakat sizi gördüm, hatırlıyor musunuz? Dolabın altını üstüne getiriyordunuz. Bir şeyler aldınız. Sanırım bazı kâğıtlar, değil mi? Demek ki *hırsızsınız.*"

"Senin gibi bir hırsız değilim."

"Eğer vicdanın bu kadar rahatsa, neden polise gitmedin?"

"Belki de gideceğim."

"Sanmıyorum." Jordan'a sinir bozucu bir galibiyet imasıyla sırıttı. "Bence hırsızlık konusunda, en alçak olanımız *sensin.* Çünkü kurban olarak arkadaşlarını seçiyorsun."

"Oysa sen arkadaş olarak kurbanlarını seçiyorsun, değil mi?"

"Guy Delancey arkadaşım değil."

"İkiniz arasındaki durumu yanlış yorumlamış olmam ne kadar da hayret verici! Öyleyse planınız nedir, Bayan Lamb? Baştan çıkarma, ardından da bir soygun mu?"

"Meslek sırrı," diye sakin bir şekilde yanıt verdi kadın.

"Peki, neden kafayı Delancey'ye taktınız? Aynı kurbana bağlı kalmak biraz riskli değil mi?"

"*Onun* kurban olduğunu kim söyledi?" Bardağı kaldırıp dudaklarına götürdü ve kibarca bir yudum aldı. Jordan onun her hareketini tuhaf bir biçimde büyüleyici buluyordu. Dudaklarının aralanışı, sıvının o kırmızı ve nemli dudaklarından içeriye sızışı karşısında kendisi de yutkunuyor, aniden boğazının kuruduğunu hissediyordu.

"Delancey'nin sahip olduğu ve sizin de bu kadar çok is-

tediğiniz şey nedir?" diye sordu.

"Sizin aldığınız o kâğıtlar neydi?" diyerek soruyla karşılık verdi kadın.

"Bu hiçbir işe yaramıyor."

"Ne, hiçbir işe yaramıyor?"

"Beni kendinle aynı kategoriye koyman. Hırsız olan *sensin*."

"Peki, sen değil misin?"

"O dolaptan aldığım şeyin hiçbir gerçek değeri yok. Tamamen kişisel bir meseleydi."

"Benim için de öyle," diyerek yumuşak bir ses tonuyla cevapladı. "Kişisel bir meseleydi."

Jordan'ın aklına gelen düşünceyle kaşları çatıldı. Guy Delancey, Veronica Cairncross'la aşk yaşamış, sonra da, mektupları aleyhine kullanmakla tehdit etmişti. Aynı şeyi diğer kadınlara da mı yapmıştı? Diana Lamb veya onun yakın bir tanıdığı da Guy'ın kurbanı mıydı?

Yoksa kendimi bu durumun aksine mi ikna etmeye çalışıyorum? diye düşündü. Söz konusu durum, bu kadının, amacı soygun olan sıradan bir hırsız olduğuydu. Kendini gizlice eve girme konusunda da kanıtlamıştı. Başka ne olabilirdi ki?

Ne kadar yazık, diye düşündü, mermer rengi yanakları ve fındık kahvesi gözleri olan yüze bakarak. O zekâ fışkıran gözler önünde sonunda parmaklıklar ardından bakacaktı.

"Seni bundan vazgeçirmemin bir yolu var mı?" diye sordu.

"Neden böyle bir şey yapasın ki?"

"Sadece, senin bu gözle görülür... yeteneklerin için zaman kaybı olduğunu düşünüyorum. Ayrıca bir de durumun ahlaki açıdan yanlışlığı var."

"Doğrular, yanlışlar." Elini umursamaz bir edayla salladı. "Bazen birbirinden ayırmak çok zor."

Bu kadın iflah olmazdı! Üstelik onun hırsız olduğunu ve neler planladığını bilmek Jordan'a kendini, sanki kadın planladıklarını başarmışçasına suçlu hissettiriyordu.

Fakat Jordan, kadının bunları yapmayacağına karar verdi.

"Buna izin vermeyeceğim, tamam mı? Guy Delancey'yi sevmiyor olabilirim fakat her şeyden bihaber evinin soyulmasına göz yumamam," dedi Jordan.

"Sanırım ona nasıl tanıştığımızı anlatacaksın, değil mi?" diye sordu kadın. Gözlerinde hiçbir endişe belirtisi yoktu.

"Hayır. Fakat onu uyaracağım."

"Neye dayanarak?"

"Şüphelerime."

"Yerinde olsam dikkatli olurdum." İçkisinden bir yudum daha alıp bardağını yavaşça masaya bıraktı. "Şüpheler yanlış yorumlanabilir."

İşte o an kadın, Jordan'ın üzerinde bir hâkimiyet kurmuştu ve ikisi de bunun farkındaydı. Kendisinin de bir hırsız olabileceğini ima etmeden Delancey'yi uyaramazdı. Delancey konuyla ilgili polise şikâyette bulunmaya karar verirse, sadece Jordan'ın itibarı düzeltilemez bir şekilde zarar görmekle kalmaz, aynı zamanda Veronica da bundan nasibini alırdı.

Hayır, bu riski almamayı tercih ederdi.

Diana'nın sakin bakışlarına aynı sakinlikle karşılık verdi. "Küçük bir önlem, büyük bir kazayı önler," deyip gülümsedi.

"Bu ne demek oluyor, lütfen açıklar mısın?"

"Bu demek oluyor ki, işini, o adamdan bir çay kaşığı bile çalıp ortadan kaybolmasını engelleyecek şekilde zorlaştıracağım."

Kadının gözlerinde ilk kez endişe kıpırtıları görüyordu. Parlak kırmızı rujlu dudakları sıkıca büzülmüştü. "Anlamıyorsun. Bu seni ilgilendiren bir mesele değil..."

"Tabii ki ilgilendirir. Seni bir şahin gibi izlemeyi planlıyorum. Seni ve Delancey'yi her yerde takip edeceğim. Hiç beklemediğiniz anlarda karşınıza çıkacağım. Kısacası, Bayan Lamb, sizi görevim olarak benimsedim. Ve eğer tek bir yanlış adım atacak olursanız ortalığı birbirine katacağım." Arkasına yaslanarak gülümsedi. "Bence bir düşün."

Kadın *düşünüyordu* ve yüzündeki ifadeye bakılacak olursa hiç de mutlu değildi.

"Bunu yapamazsın," diye fısıldadı.

"Yapabilirim. Yapmak zorundayım."

"Tehlikeye girecek olan çok şey var! Mahvetmene izin veremem..."

"*Neyi* mahvetmeme?"

Tam cevap vermek üzereydi ki omzunda bir el belirdi. Ani bir hareketle başını kaldırıp Guy Delancey'ye baktı; geri dönmüş, arkasında duruyordu.

"Ürküttüysem özür dilerim," dedi neşeyle. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Evet, her şey yolunda." Yüzünün rengi solmuş olmasına rağmen gülümsemeyi ve cilveli bir bakış atmayı başardı. "Araba hazır mı?"

"Kapıda bekliyor, Leydim." Guy onun sandalyesinden kalkmasına yardımcı oldu, ardından da umursamaz bir tavırla Jordan'a veda etti. "Görüşürüz, Jordan."

Jordan, kadının yüzündeki son bakışı yakaladı; arkasını dönmüş, içinde bastırdığı öfkesiyle ona bakıyordu. Sonra dönüp, dimdik omuzlarıyla Delancey'yi takip ederek kalabalığa karıştı.

Uyarıldın, Diana Lamb, diye düşündü Jordan. Şimdi onun bu uyarıyı dikkate alıp almadığını görecekti. Ve almadığı takdirde...

Jordan ceketinin cebinden bir mendil çıkardı. Kadının şampanya kadehini sapından dikkatle tutarak kaldırdı ve yakut kırmızısı ruj lekesini inceledi. Gülümsedi. İşte orada, bardağın tertemiz yüzeyinde duran şeyler tam da aradığı şeylerdi.

Parmak izleri.

Ogilvie üçüncü film rulosunu bitirip merceğinin kapağını yerine taktı. Sarışın adamın fotoğraflarını yeteri kadar çekmişti. Bu geceye kadar görüntüleri Londra'ya ulaştıracak ve şansı yaver giderse kimliği elinde olacaktı. Clea Rice'ın kimliği belirsiz bir ortağının olması onu rahatsız etmişti, hiçbir tahminde bulunamıyordu. Bildiği kadarıyla kadın tek başına seyahat ediyordu, hep de öyle olmuştu.

Sarışın adamla ilgili daha fazla bilgi edinmeliydi.

Kadın sandalyesinden kalkıp, Guy Delancey'yle birlikte çıkmıştı. Ogilvie fotoğraf makinesini çantasına sokup, onları takip etmek üzere çadırdan ayrıldı. Gerekli mesafeyi sağlayıp kalabalığa karıştı. Kadın, takip etmesi kolay bir avdı; saçındaki o parlak kırmızı renk gün ışığında oldukça dikkat çekiyordu. Yakalanmamaya çalışan birinin yapabileceği en kötü seçimdi. Fakat bu Clea Rice'tı ve her zaman beklenilmeyeni yapardı.

Çift kapıya doğru yöneldi.

Ogilvie onların hızına yetişmişti. Kapıdan tam zamanında geçerek kırmızı bir kafanın, beklemekte olan bir Bentley marka araca bindiğini gördü.

Telaş içinde park yerinde etrafına bakınıp kendi siyah MG marka arabasının üç sıra arkada olduğunu gördü. Onu Jaguar ve Mercedes'lerden oluşan denizin içinden kurtarana kadar Delancey ve kadın çoktan gitmiş olurlardı.

Hayal kırıklığı içinde Delancey'nin arabasının uzaklaşmasını izledi. Onları buraya kadar takip edebildi; kadını daha sonra bulmak zorundaydı. Sorun değildi. Kaldığı oteli ve ilk üç gecenin parasını önceden ödediğini biliyordu.

İlgisini sarışın adama yöneltmeye karar verdi.

On beş dakika sonra adamın kapıdan çıktığını gördü. O zamana kadar Ogilvie de arabasını hazırlatmış, park yerinin çıkışında bekliyordu. Adamın şampanya renginde bir Jaguar'a bindiğini görüp plaka numarasını kaydetti. Jaguar park yerinden çıktı.

Ogilvie'nin MG'si de.

Takip sırasında uzun ve kıvrımlı bir yola saptı, tarlala-

rın ve ağaçların arasından ilerliyorlardı. Yapraklar sonbaharın ışıltısıyla renk değiştirip kızıla dönmüştü. *Soylu bir ülke,* diye düşündü Ogilvie, çayırlardaki zarif atları fark edince. Bu adam kimdi ki?

Altın rengi Jaguar sonunda anayoldan çıkıp iki yanında uzun karaağaçlar bulunan özel bir yola saptı. Ogilvie anayolda durduğunda evin, karaağaçların da ötesine uzandığını görebiliyordu. Çok görkemli, taş kuleli bir malikâneydi. Yüzlerce dönüm bahçeyle çevriliydi.

Malikânenin adına baktı. Giriş yolunu gösteren taş sütunların üzerinde bronz harflerle yazılmıştı.

Chetwynd.

"Tam yerine geldin, Clea Rice," diye mırıldandı Ogilvie.

Arabayı çevirdi. Saat dört olmuştu. Raporunu Londra'ya götürmeye yetecek vakti vardı.

Victor Van Weldon kötü bir gün geçirmişti. Ciğerlerindeki sıkışma daha kötü bir hal almış ve doktorların dediğine göre tekrar oksijen almasının zamanı gelmişti. O yeşil tanktan vazgeçebileceğini düşünmüştü. Fakat şimdi tank geri gelmiş, tekerlekli sandalyesinin üzerine asılmıştı ve tüpler yeniden burun deliklerine girmişti. Bir kez daha kendini bir fani gibi hissetmeye başlamıştı.

Simon Trott'un toplantı yapması için ne de uygun bir zamandı.

Van Weldon böylesine zayıf ve incinebilir bir halde görülmek istemiyordu. Yıllar boyunca hep gücüyle övünmüştü. Acımasızlığıyla. Şimdi bu haliyle, yaşlı ve ölmek

üzere olan bir adam olarak insanların önüne çıkmak, Simon Trott'a büyük bir avantaj kazandıracaktı. Van Weldon, Trott'u vârisi olarak seçmiş olmasına rağmen, hâlâ şirketin kontrolünü ona devretmiş değildi. *Son nefesimi verene dek,* diye düşündü, *şirket benim kontrolümde olacak.*

Kapı çaldı. Van Weldon tekerlekli sandalyesini çevirip genç ortağı odaya girerken ona baktı. Trott'un yüzünden, getirdiği haberlerin pek de iyi olmadığı belli oluyordu.

Trott her zamanki gibi şık bir biçimde dikilmiş ve atletik vücut yapısını tüm hatlarıyla ortaya koyan bir takım elbise giymişti. Her şeye sahipti; gençlik ve iyi bir görünüm. Tüm kadınlar muhtemelen onunla yatmak istiyordur. *Fakat henüz şirket onun elinde değil,* diye düşündü Van Weldon. *Hâlâ benden korkuyor. Son gelişmeleri anlatmaktan korkuyor.*

"Ne öğrendin?" diye sordu Van Weldon.

"Sanırım Clea Rice'ın neden İngiltere'ye gittiğini biliyorum," dedi Trott. "Bazı dedikodular var... karaborsada..." Duraksayıp boğazını temizledi.

"Ne gibi dedikodular?"

"Bir İngiliz adamın satın aldığı bir malla ilgili böbürlendiğini söylüyorlar. Son zamanlarda aldığı şey..." Trott başını eğdi. İsteksizce sözlerini tamamladı. "Kaşmir'in Gözü'ymüş."

"*Bizim* Kaşmir'in Gözü mü? Bu imkânsız."

"Söylenti böyle."

"Göz piyasaya çıkmadı! Birinin onu alması mümkün değil."

"Koleksiyonun taşındığından beri sayımını yapmadık.

Belki bir şekilde..."

İki adam birbirlerine baktı. Ve o anda Van Weldon neler olduğunu anladı. İkisi de anlamışlardı. *Aramızda bir hırsız var. Bize karşı gelmeye cüret edebilecek bir hain.*

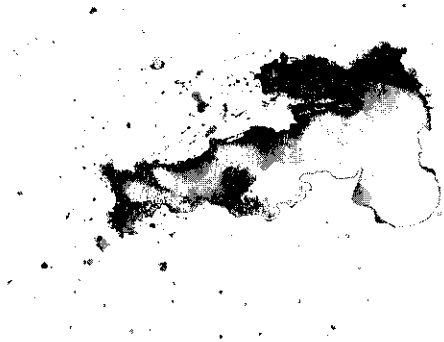
"Eğer Clea Rice da bu söylentileri duymuşsa, bu bizim için bir felaket olur," dedi Van Weldon.

"Bunun farkındayım."

"Kim bu İngiliz adam?"

"Adı Guy Delancey. Evinin yerini bulmaya çalışıyoruz."

Van Weldon başıyla onayladı. Tekerlekli sandalyesinde geriye yaslandı ve bir dakika boyunca oksijenin ciğerlerini temizlemesi için zaman tanıdı. "Delancey'yi bulun," dedi yavaşça. "İçimden bir his onu bulduğunuzda Clea Rice'ı da bulacağınızı söylüyor."

Dördüncü Bölüm

"Yeni arkadaşlara," dedi Guy, Clea'nın eline, ağzına kadar şampanyayla dolu bir kadeh tutuştururken.

"Yeni arkadaşlara," diye mırıldandı Clea ve bir yudum aldı. Şampanya mükemmeldi. Dikkatli olmazsa sarhoş olabilirdi ve şu anda kafasının yerinde olmasına diğer her şeyden daha çok ihtiyacı vardı. Ne berbat bir durum! Bu yapışkan Kasanova peşini bırakmazken nasıl gözetleme yapacaktı? Birkaç ön adımı atmasına izin vermişti fakat Delancey'nin aklında zararsız bir flörtten fazlası olduğu açıkça görülebiliyordu.

Delancey kanepede onun yanına oturdu; Clea'nın onun yüzünü incelemesine yetecek kadar yakın bir mesafede duruyordu. Kırklı yaşların sonlarına gelmiş bir adam için yaşına göre oldukça çekiciydi, cildi kırışıksız denecek kadar pergin ve saçları simsiyahtı. Fakat solgun gözleri ve sarkmış çenesi harcanmış bir hayatın ispatı sayılabilirdi.

Delancey daha yakına eğilince Clea, üzerinde gezinen

gözler karşısında tiksintiyle geri çekilmemek için kendini zor tuttu. Onu öpmeye çalışmadığı için rahatlamıştı, en azından şimdilik. Yapması gereken tek şey, ondan istediği bilgileri elde edene dek kendini uzak tutmayı başarmaktı.

Cilveyle gülümsedi. "Evini beğendim."

"Teşekkürler."

"Sanat eserlerini de! Tam bir koleksiyon. Sanıyorum hepsi orijinal, değil mi?"

"Doğal olarak." Guy duvarlardaki tablolara bakarak gururla elini salladı. "Sık sık müzayedeleri ziyaret ederim. Sotheby'de benim geldiğimi gördükleri zaman keyifle ellerini ovuşturuyorlar. Tabii bu, koleksiyonumun en iyi parçası değil."

"Değil mi?"

"Hayır, daha kaliteli parçaları Londra'daki kasaba evimde tutuyorum. Eğlenceli aktivitelerimin çoğunu orada gerçekleştiriyorum. Üstelik oranın güvenliği daha iyi."

Clea moralinin bozulduğunu hissetti. Lanet olsun, demek orada muhafaza ediyordu. Londra'daki kasaba evinde mi? Öyleyse Buckinghamshire'da bir haftasını boşuna harcamıştı.

"Son günlerde en çok ilgilendiğim konu bu," diye mırıldandı, Clea'ya doğru daha da eğilerek. "Güvenlik."

"Hırsızlığa karşı mı?" diye sordu Clea, masum bir edayla.

"Genel olarak güvenlik demek istiyorum. Kapıdaki kurt. Yalnız bir yatağın soğukluğu." Delancey ona doğru eğilip ıslak dudaklarını onunkilere bastırdı. Clea ürpermişti. "Çok

uzun zamandır doğru kadını arıyordum," diye fısıldadı. "Bir ruh eşi..."

Kadınlar bu sözlere gerçekten de kanıyorlar mı? diye merak etti Clea.

"Ve bugün çadırda gözlerine baktığımda, düşündüm ki, belki de aradığım kadını buldum."

Clea içinde yükselen kahkahalarla gülme isteğini bastırarak, en az onun kadar net ve yakıcı bakışlarla ona bakmaya çalıştı. "Fakat dikkatli olmak lazım," diye mırıldandı.

"Katılıyorum."

"Kalpler çok kırılgan olur. Özellikle de benimki."

"Evet, evet! Biliyorum!" Delancey onu tekrar öptü, bu sefer daha derindi. Bu, Clea'nın kaldırabileceğinden de fazlaydı.

Clea geri çekildi. Hissettiği öfke yüzünden hızlı ve güçlükle nefes alıp veriyordu. Guy bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu; aksine onun bu güçlü nefes alışverişlerini bir tutku işareti olarak alıyor gibiydi.

"Hem çok erken hem de çok hızlı," dedi Clea, nefes nefese.

"Böyle olması gerekiyordu."

"Hazır değilim..."

"Ben seni *hazırlarım*." Aniden göğsünü kavrayıp, bir parça ekmek hamuruymuş gibi şehvetle avuçlamaya başladı.

Clea hemen ağaya kalkıp uzaklaştı. Eğer uzaklaşmasaydı adamın ağzına bir yumruk atmak zorunda kalacaktı. O anda ikinci seçeneği tercih ediyordu. Clea sesi titreyerek konuştu. "Lütfen, Guy. Belki daha sonra. Birbirimizi daha iyi

tanığımız zaman. *Seni* tanıdığımı hissettiğim zaman. Yani, bir insan olarak."

"Bir insan olarak mı?" Guy hayal kırıklığıyla başını salladı. "Tam olarak ne bilmek istiyorsun?"

"Seninle ilgili küçük şeyler. Mesela..." Döndü ve tabloları gösterdi. "Sanat eserleri biriktirdiğini biliyorum. Fakat tek bildiğim bu duvarlarda gördüğüm şeyler. Bunları alırken seni harekete geçiren, seni çeken şeyin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Başka şeyler biriktirip biriktirmediğini bilmek istiyorum. Yani, tablolardan başka." Ona sorgulayıcı bir bakış attı.

Delancey omuzlarını silkti. "Antika silah koleksiyonum da var."

"İşte bak, gördün mü?" Gülümseyerek ona doğru yürüdü. "Bence bu çok etkileyici! Bana senin oldukça sert serüvenler yaşadığını hissettiriyor."

"Öyle mi?" Mutlu görünüyordu. "Evet, sanırım öyle."

"Ne tür silahlar?"

"Antika kılıçlar. Tabancalar. Birkaç hançer."

Son kelimeden sonra Clea'nın kalbi daha hızlı atmaya başlamıştı. *Hançer.* Ona biraz daha yaklaştı. "Antik silah bilimi," diye mırıldandı, "bence inanılmaz derecede erotik."

"Öyle mi?"

"Evet, öyle. Bana zırhlı şövalyeleri ve kalelerde bekleyen leydileri hatırlatıyor." Ellerini birbirine kenetleyip gözle görülür bir heyecan ürpertisi sergiledi. "Düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor."

"Bunun kadınlar üzerinde böyle bir etkisi olduğuna dair

en ufak bir fikrim bile yoktu," dedi hayretle. Ani bir coşkuyla kanepeden kalktı. "Benimle gel, Leydim," dedi Clea'nın elini tutarken. "Sana tüylerini ürpertecek bir koleksiyon göstereceğim. Yeni bir hazine buldum, çok özel bir kaynaktan gizlice satın aldığım bir şey."

"Karaborsadan mı demek istiyorsun?"

"Ondan bile daha özel."

Clea adamın onu koridora, oradan da merdivenlere geçirmesine izin verdi. *Demek onu ikinci katta saklıyor*, diye düşündü. *Muhtemelen yatak odasındadır*. O gece ne kadar yaklaşmış olduğunu düşündü.

Bir yerlerde bir telefon çalıyordu. Guy duymazdan geldi.

Merdivenlerin sonuna çıktıklarında Delancey sağa, yani doğu kanadına doğru döndü. Yatak odası. Fakat aniden durdu.

"Bay Delancey?" Biri ona sesleniyordu. "Size bir telefon var."

Guy merdivenlerin altında duran kır saçlı uşağa baktı. "Mesajını al," diye anında karşılık verdi.

"Fakat..."

"Evet?"

Uşak boğazını temizledi. "Arayan Leydi Cairncross."

Guy yüzünü buruşturdu. "Ne istiyor?"

"Sizi hemen görmek istiyor."

"Yani *şimdi* mi?"

Guy ahizeyi almak için hızla merdivenlerden indi. Üst katta kalan Clea konuşmalarını duyuyordu.

"Şu an iyi bir zaman değil, Veronica," dedi Guy. "Lütfen. Yapmam gereken başka şeyler var. Mantıksız davranıyorsun. Hayır. Veronica, bunu yapmamalısın! Bunu başka bir zaman konuşacağız. Alo? Alo?" Kaşlarını çatarak dehşet içinde bakakaldı ve ahizeyi yerine geri koydu.

"Sör?" diye seslendi uşak. "Yardımcı olabilir miyim?"

Guy aniden içinde bulunduğu durumun farkına vararak yukarı baktı. "Evet! Evet, Bayan Lamb'ın evine götürüldüğünden emin olmalısın."

"Eve mi?"

"Onu bir otele götür! Kasabanın içinde bir yere."

"Yani... şimdi mi?"

"Evet, arabayı getir. Hadi!"

Guy koşarak merdivenleri çıktı ve Clea'yı kolundan yakaladı. Onu çekiştirerek ön kapıya doğru götürmeye başladı. "Gerçekten çok üzgünüm, sevgilim, fakat yapmam gereken bir şey çıktı. İşle ilgili, anlıyor musun?"

Clea topuklarını inatla halıya sapladı. "İş mi?"

"Evet, acil bir durum. Müşterilerimden biri..."

"Müşteri mi? Fakat senin ne iş *yaptığını* bile bilmiyorum!"

"Şoförüm sana bir otel odası bulacak. Seni yarın saat beşte alırım, ne dersin? Harika bir akşam geçiririz."

Clea'yı çabucak öpüp onu resmen ön kapıdan dışarı itti. Araba dışarıdaydı, şoför kapıyı açmış bekliyordu. Arabaya binmekten başka şansı yoktu.

"Seni yarın ararım!" Guy bağırarak el salladı.

Şoför arabayı sürerken Clea içindeki engellenme his-

nıyle deri koltuğa yapıştı. *Çok yaklaşmıştım,* diye düşündü. Tam ona hançeri göstermek üzereydi. O kadından gelen telefon olmasaydı onu eline alabilecekti.

Veronica da *kimdi*?

Veronica Cairncross bakışlarını telefondan çekip yüzündeki sorgulayıcı ifadeyle Jordan'a baktı. "Evet. Sence bu telefon işe yaradı mı?"

"Eğer telefon yaramadıysa," dedi Jordan, "o zaman ziyaretin yarayacak."

"Gerçekten de gidip onu görmem gerekiyor mu? Sana söyledim, o adamla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"O kadın herhangi bir zarar vermeden önce onu evden atmanın tek yolu bu."

"Onu durdurmanın başka bir yolu olmalı! Polisi arayabiliriz..."

"Her şeyi açık mı edelim? Guy'ın evine de gece geç saatte yaptığım soygunu duyuralım mı? Ya çalıntı mektupları?" Jordan duraksadı. "Delancey'yle olan ilişkini?"

Veronica hızla başını salladı. "Bunu onlara kesinlikle anlatamayız."

"Ben de böyle diyeceğini düşünmüştüm."

Veronica boğun eğerek cüzdanını aldı ve kapıya yöneldi. "Ah, pekâlâ. Seni bu işe ben bulaştırdım. Sanırım sana bunu borçluyum."

"Üstelik bu senin vatandaşlık görevin," dedi Jordan. "Kadın bir hırsız. Guy'a karşı ne kadar acımasız hislerin olursa olsun, onun soyulmasına izin veremezsin."

"Guy'ın mı?" Veronica kahkaha attı. "*Ona* ne olduğu umurumda bile değil. Benim tek düşündüğüm senin şu bayat hırsızın. Eğer yakalanıp polise konuşursa..."

"O zaman itibarım mahvolur," diyerek itiraf etti Jordan.

Veronica başıyla onayladı. "Korkarım benimki de."

Clea yüksek topuklu ayakkabılarını fırlattı, cüzdanını sandalyeye attı ve homurdanarak kendini otel yatağına bıraktı. Ne berbat bir gün. Polodan nefret ediyordu, Guy Delancey'yi küçümsüyor ve bu kırmızı saçlardan iğreniyordu. Tek yapmak istediği uyumak ve Kaşmir'in Gözü'nü unutmaktı. Her şeyi unutmak istiyordu. Fakat ne zaman gözlerini kapatıp uykuya dalmaya çalışsa, yine eski kâbusları görüyor, aynı korku dolu sesleri ve görüntüleri sanki tekrar yaşıyordu.

Anılarla boğuşup onları bir kenara bırakmaya ve daha güzel hayaller kurmaya çalıştı. Yetmiş iki yılının yazını düşündü; kendisi sekiz, Tony ise on yaşındaydı. Birlikte o fotoğraf için poz vermişlerdi. Fotoğraf daha sonra Walter Amca'nın şömine rafını süslemişti. İkisi de bronzlaşmış ve tıpkı ikiz gibi aynı tulumları giymişlerdi. Tony bir deri bir kemik kolunu onun cılız omzuna atmıştı. Fotoğraf makinesine bakıp, eğitimdeki iki acemi düzenbaz gibi sırıtmışlardı; zaten öyleydiler de. Üstelik dünyanın en iyi öğretmenine sahiplerdi; sıra dışı üçkâğıtçı Walter Amca. Altın gibi bir hırsız kalbine sahipti. *Artık hapishanede olan ihtiyar son günlerde neler yapıyordu acaba*, diye merak etti. Walter Amca yakında şartlı tahliyeye aday olacaktı. Belki, ama sadece belki, hapishane onu değiştirmişti; tıpkı Tony'yi değiştirdiği gibi.

Kendisini değiştirdiği gibi.

Belki de Walter Amca o hapishane kapılarından çıkıp düzgün bir hayata başlayacaktı; dolandırıcılık ve oyunların olmadığı bir hayata.

Belki köpeğin duası gerçekleşecek ve gökten kemik yağacaktı.

Telefon çalınca olduğu yerde sıçradı. Hemen ahizeye uzandı. "Merhaba?"

"Diana, sevgilim! Benim!"

Clea gözlerini devirdi. "Merhaba, Guy."

"Bugün öğleden sonra olanlardan dolayı gerçekten çok özür dilerim. Beni affeder misin?"

"Hakkında düşünüyorum."

"Şoförüm birkaç günlüğüne kasabada kalmayı planladığını söyledi. Belki hatamı telafi etmem için bana bir şans verirsin, olur mu? Yarın akşam desek? Eski bir arkadaşımın evinde akşam yemeği ve müzikal. Akşamın geri kalanı da benim evimde."

"Bilmiyorum."

"Sana antika silah koleksiyonumu gösteririm." Sesi samimi bir mırıldanma halini aldı. "Tüm o beyaz zırhlı şövalyeleri düşün. Yardıma muhtaç kadınları..."

Clea iç çekti. "Ah, pekâlâ."

"Beşte orada olacağım. Seni Village Inn'den alırım."

"Tamam. Beşte görüşürüz." Telefonu kapatınca şiddetli bir baş ağrısı hissetti. Hah! Mata Hari'cilik* oynamasının cezasını böyle çekecekti.

Hayır, *gerçek* cezasını, o alçak hovardayla yatarsa çekmiş olacaktı.

* *1876 - 1917 yılları arasında yaşamış, 1. Dünya Savaşı sırasında dansçı kimliği altında Almanya hesabına çalışmış casus kadın. (ç.n.)*

Sızlanarak ayağa kalktı, üzerine sinmiş olan polo atlarının kokusunu ve Guy Delancey'nin yapışkan dokunuşunu temizlemek için banyoya doğru yürüdü.

Delancey ertesi akşam onu almak için geldiğinde pek de ayık değildi. O, direksiyon başına otururken arabaya binmenin iyi bir fikir olup olmadığını düşündü fakat başka bir seçeneği olmadığına karar verdi; tabii bu işi bitirmek istiyorsa. Karşı karşıya olduğu diğer tehlikeleri düşündüğü zaman, sarhoş bir sürücüyle seyahat etmenin taşıdığı risk neredeyse önemsiz görünmüştü. Risk göreceli bir kavramdı ve bu gece risk alma gecesiydi.

"Bu gece eğlenceli bir grup olacak," dedi Guy, kıvrımlı yol boyunca trafikten kaçınmaya çalışarak. Yüksek çitler yolu görmesini engelliyordu; Clea'nın, başka bir arabanın karşı şeritten üzerlerine doğru gelmiyor olmasını dilemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

"Müzikle pek ilgilenmiyorum, aslında. Daha çok sonrasında gelen sohbet ve eğlence hoşuma gidiyor."

Ve içkiler, diye düşündü Clea. Yanından hızla geçtikleri bir ağaca çarpmak üzereyken koltuğu sıkıca kavramıştı.

"Seni takdim şansım olabileceğini düşündüm," dedi Guy. "Onlara seni göstermek istiyorum."

"Veronica da orada olacak mı?"

Guy ona ürkek bir bakış attı. "Ne?"

"Veronica. Dün arayan kadın. Biliyorsun, müşterin."

"Ah. Ah, *o*." Zorla kahkaha attığı açıkça belli oluyordu. "Hayır, o müzikten pek hoşlanmaz. Yani, daha çok rock

müzik sever; saçma şeyler. Klasik müzik ona göre değil. Hayır, o orada olmayacak." Duraksadı ve kendi kendine mırıldanmaya devam etti. "Tanrım, umarım olmaz."

Yirmi dakika sonra Forrester'ların müzik odasına girdiklerinde Guy'ın tüm umutları yıkılmıştı. Clea onun irkilerek soluk aldığını ve mırıldandığını duydu. "Buna inanamıyorum." Tam o anda kızıl kahve saçlı bir kadın odanın bir ucundan onlara doğru yaklaştı. Krem rengi ince keten kumaştan büyüleyici bir gece elbisesi giymişti ve boynunda şık bir inci kolye vardı. Fakat Clea'nın odaklandığı kişi o değildi.

Dikkatini çeken kişi kadının yanındaki, gözlerini Clea'ya dikmiş, sakin ve keyifli bir şekilde bakmakta olan adamdı. Yoksa Jordan Tavistock'un şeri kahvesi rengindeki gözlerinde gördüğü şey zafer ışıltıları mıydı?

Guy boğazını temizledi. "Merhaba, Veronica," demeyi başardı.

"Hayatında yeni biri olduğunu duymuştum."

"Evet, doğru..." Guy hafifçe gülümsemeyi başardı.

Veronica bakışlarını Clea'ya çevirerek ona elini uzattı. "Ben Veronica Cairncross."

Clea karşılık vererek elini sıktı. "Diana Lamb."

"Guy ve ben eski arkadaşız," diyerek açıkladı Veronica. "*Çok* eski. Ve buna rağmen beni hâlâ şaşırtmayı başarıyor."

"Ben mi seni şaşırtıyorum?" diye homurdandı Guy. "Ne zamandan beri bir müzikal hayranısın?"

"Jordan beni davet ettiğinden beri."

"Oliver sana çok güveniyor olmalı."

"Oliver kim?" Clea sorma cesaretinde bulunmuştu.

Guy kahkahayla güldü. "Ah, hiç kimse. Sadece onun kocası. Ufak bir zorluk."

"Sen bir *pisliksin*," diye fısıldadı Veronica ve dönüp ağır adımlarla yürümeye başladı.

"Kişi kendinden bilir!" Guy cevabı yapıştırıp, onun peşinden odayı terk etti.

Jordan ve Clea, ikisi de aynı anda birbirlerine baktı.

Jordan iç çekti. "Büyük bir aşk, değil mi?"

"Onlar birbirlerine *âşık* mı?"

"Bence hâlâ öyle oldukları açıkça ortada."

"Onu bu yüzden mi buraya getirdin? Akşamımı sabote etmek için mi?"

Jordan yanlarından geçen uşağın taşıdığı tepsiden iki kadeh beyaz şarap alıp birini Clea'ya uzattı. "Size daha önce de söylemiş olduğum gibi, Bayan Lamb, sizin ıslahatınızı kendi mücadelem olarak üstleniyorum. Sizi bir suçlu hayatı yaşamaktan kurtaracağım. En azından benim mahallemde bulunduğunuz sürece."

"Bölgesel olarak konuşuyorsunuz, değil mi?"

"Evet, aynen öyle."

"Peki ya sizin bölge sınırlarınızın içine girmeyeceğime dair yemin edersem? Kendi avlanma sınırlarınızı size bırakacağım."

"Ve sessizce bölgeyi terk edeceksiniz, değil mi?"

"Verdiğiniz sözü tutmanız kaydıyla."

Jordan onu şüpheyle süzdü. "Öneriniz nedir?"

Clea duraksadı; onu inceleyerek nasıl harekete geçirilebileceğini düşündü. Başından beri Jordan Tavistock'un çe-

kici olduğunu düşünüyordu. Şimdi onun güzel bir yüz ve geniş omuzlardan çok daha fazlasına sahip olduğunu fark etmişti. İlgisini çeken, onun gözlerinde gördüğü şeydi. Zekâ. Espri anlayışı. Ve bir parça azimden daha fazlası. Beceriksiz bir hırsız olabilirdi fakat bir sosyal sınıfı, bağlantıları ve civardaki herkes tarafından tanınan bir adı vardı. Görünüşüne bakılırsa bağımsız biriydi; bir başkası için çalışabilecek birine benzemiyordu. Fakat Clea *onunla birlikte* çalışabilirdi.

Hatta bundan keyif bile alabilirdi.

Kalabalık odada etrafına bakındı ve Jordan'a sessiz bir köşeye çekilmelerini işaret etti. "İşte sana önerim," dedi. "Ben sana yardım edeyim, sen de bana."

"Hangi konuda?"

"Küçük bir iş. Gerçekten, çok önemsiz bir şey."

"Sadece küçük bir soygun mu?" Jordan gözlerini devirdi. "Bu sözü daha önce nerede duymuştum acaba?"

"Ne?"

"Boş ver." Jordan iç çekip şarabından bir yudum aldı. "Bunun karşılığında ne elde edeceğimi sorabilir miyim?"

"Ne elde etmek istersin?"

Jordan'ın bakışları anında beliren bir netlikle Clea'nın yüzüne odaklandı. Clea onun yanaklarındaki ani kızarıklıktan, ikisinin de aklından aynı şeyin geçtiğini anlamıştı.

"Bu soruya cevap vermeyeceğim," dedi Jordan.

"Aslında, karşılığında sana uzman bilgilerimi sunmayı düşünüyordum," dedi. "Bence işine yarayabilir."

"Hırsızlık sanatına dair özel bir eğitim mi? *Bu* geri çevrilemeyecek bir teklif."

"Tam olarak yardım etmeyeceğim. Fakat tüyolar vereceğim."

"Şahsi deneyimlerinden mi?"

Clea şarap kadehinin ardından ona bakıp gülümsedi. *Eski özgeçmişi devam ettirmenin tam zamanı*, diye düşündü. Hırsızlık hiçbir zaman onun mesleği olmamıştı fakat bu işte iyiydi ve hep en iyilerle çalışmıştı. Walter Amca da onlardan biriydi. "Hayatımı kazanmaya yetecek kadar iyiyim," dedi sadece.

"Çekici bir öneri. Fakat reddetmek zorundayım."

"Kariyerinde mucizeler yaratabilirim."

"Seninle aynı sektörde değilim."

"Peki *sen* hangi sektördesin?" diye hayal kırıklığıyla sordu hemen.

Uzun bir sessizlik oldu. "Ben bir beyefendiyim," dedi.

"Ya başka?"

"Sadece bir beyefendi."

"Bu bir meslek mi?"

"Evet." Jordan sırıttı. "Hatta aslına bakarsan, tam zamanlı bir iş. Yine de bana başka işler yapacak kadar zaman kalıyor. Yerel suçu önleme gibi."

"Pekâlâ." Clea iç çekti. "Sadece yolumdan çekilmen ve uygunsuz zamanlarda ortaya çıkmaman için sana ne önerebilirim?"

"Böylece zavallı Guy Delancey'nin evindeki işini bitirebilirsin, değil mi?"

"Sonra sonsuza dek buradan kaybolacağım. Söz veriyorum."

"Onun sahip olduğu ve senin bu kadar ilgini çeken şey nedir?"

Clea elinde tuttuğu şarap kadehine baktı. Onun gözlerine bakmayı reddediyordu. Hayır, ona anlatmayacaktı. Anlatamazdı. Öncelikle ona güvenmiyordu. Kaşmir'in Gözü'nü öğrenirse onu kendisi almak isteyebilirdi. O zaman ne olurdu? Ne kanıt kalırdı, ne de delil. Çok zor bir duruma düşerdi.

Ve Victor Van Weldon onu cezasız bırakmazdı.

"Çok değerli bir eşya olmalı," dedi Jordan.

"Hayır, değeri daha ziyade..." Clea duraksayarak inandırıcı bir söz bulmaya çalıştı. "Manevi."

Jordan kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

"Guy'da benim aileme ait olan bir şey var. Nesillerdir bize ait olan bir şey. Bir ay önce bizden çalınmıştı. Onu geri almak istiyoruz."

"Eğer çalınmış bir malsa neden polise gitmiyorsun?"

"Delancey onu satın aldığında çalıntı olduğunu bilmiyordu. Malın bize ait olduğunu kabul edeceğini mi düşünüyorsun?"

"Yani onu geri mi çalacaksın?"

"Başka seçeneğim yok." Uysal bir şekilde Jordan'a baktı ve gözlerindeki kararsızlığı gördü. Sadece anlık bir kararsızlıktı. Bu hikâyeye gerçekten inanmış mıydı? Clea bundan dolayı kendini bu kadar kötü hissediyor olmasına şaşırmıştı. Son zamanlarda çok fazla yalan söylüyordu ve her birini de hayatta kalabilmek için söylediğine dair kendini inandırıyordu. Fakat Jordan Tavistock'a yalan söylemek ne-

dense... ona kendini *suçlu* gibi hissettirmişti. Bu çok anlamsızdı çünkü *o* da bir suçluydu. *Hem hırsız hem de beyefendi*, diye düşündü, ona bakarak. Jordan, Clea'nın hayatında gördüğü en delici kahverengi gözlere sahipti. Büyüleyici hatlara sahip bir yüzü vardı. Ve dizlerinin bağını çözen bir ifadeyle gülümsüyordu.

Clea merakla içkisine baktı. Şarap yüzünden mi böyle hissediyordu? Oda gittikçe daha da sıcak oluyordu ve nefes almakta güçlük çekmeye başlamıştı.

Guy Delancey'nin geri dönüşü ona istenmeyen bir soğuk hava kütlesi gibi çarpmıştı. "Başlıyor," dedi Guy.

"Ne başlıyor?" diye mırıldandı Clea.

"Müzik. Gel hadi, oturalım."

En sonunda Guy'a odaklanmayı başarıp sert bir ifadeyle kendisine baktığını gördü. "Veronica ne olacak?"

"Bana ondan bahsetme," diyerek gürledi Guy.

Şimdi Veronica odaya girmiş, onlara doğru gelmekteydi. Bakışlarını açıkça Guy'dan kaçırmaya çalışıyordu. "Jordie, *hayatım*," diye mırıldanarak Jordan'a acımasızca hükmederek kolundan yakaladı. "Hadi oturalım, ne dersin?"

Jordan teslim olarak onunla birlikte performans odasına yöneldi.

Müzisyenler Londra'dan gelen bir yaylı dörtlüsüydü. Dinleyiciler yerlerini alırken onlar da aletlerini akort ediyorlardı. Clea ve Guy, Jordan ve Veronica ikilisinden en uzak köşeye oturdular, fakat çiftler Guy ve Veronica'nın birbirine attıkları iğneleyici bakışları engellemek için yan yana otursalar daha iyi olabilirdi. Tüm konser boyunca Clea, onların

aralarında uçuşan okların vızıltılarını dinlemişti.

Dvorak'ın ardından Bartok gelmiş, altıncı Quartet ve Debussy de onları takip etmişti. Bu sırada Clea geçirdiği akşamı düşünüyor, Kaşmir'in Gözü'ne ne kadar yaklaştığını merak ediyordu. Bu gecenin, Guy Delancey'ye, onun tüm yalanlarına ve korkunç kırmızı saçlarına tahammül etmek zorunda kalacağı son gece olmasını umuyordu. Müziği neredeyse hiç duymuyordu. Sadece alkış koptuğu anda programın sona erdiğini anlamıştı.

Konserin ardından içecekler, şık görünümlü pastalar, kanepeler ve şarap ikram edildi. Çok fazla şarap vardı. Eve girdiğinde ayıklığın yakınından bile geçmeyen Guy şimdi sınırsız bir sarhoşluğa doğru ilerlemekteydi. Bunun sebebi Veronica'nın varlığıydı. Kaybettiği aşkını yeni arkadaşıyla flört ederken görmesi Guy için ağır bir durumdu.

Clea onun bir bardak şarap daha almasını seyredip, bu durumun yeteri kadar ileri gitmiş olduğuna karar verdi. Fakat onu olay çıkarmadan nasıl durduracaktı? Zaten bağırarak konuşuyor ve yüksek sesle kahkahalar atıyordu.

Tam o sırada Jordan içeri girdi. Clea ona bir şey söylememiş olmasına rağmen Guy'a bakarak kaşlarını çatıyor ve kaç bardak şarap içtiğini sayıyordu. Şimdi ise Guy'ın yanına geçmiş, ona bir şeyler söylüyordu. "Belki de biraz yavaşlamalısın, dostum."

"Nasıl yavaşlamalıyım?" diye sordu Guy.

"Sanırım bu altıncı bardağın. Üstelik bir bayanı eve bırakacaksın."

"Sorun olmaz."

"Hadi, Delancey," diyerek ısrar etti Jordan. "Biraz kendine hâkim ol."

"Kendime *hâkim* mi olayım? Sen kimsin ki benim kendime hâkim olmam gerektiğini söylüyorsun?" Guy'ın sesi bir kükremeye dönüşmüş, etraftaki tüm sohbetler kesilmişti. "Sen başka bir adamın karısıyla düşüp kalkıyorsun, sonra de *bana* tavsiye mi veriyorsun?"

"Kimse kimsenin karısıyla düşüp kalkmıyor..."

"En azından ben yaptığım zaman bu konunun gizli kalmasına özen gösteriyordum!"

Veronica duydukları karşısında irkilip koşarak odadan çıktı.

"Korkak!" Guy onun arkasından bağırdı.

"Delancey, lütfen," diye mırıldandı Jordan. "Burası ne yeri ne de zamanı..."

"Veronica!" Guy onun yanından ayrılıp kapıya doğru koşmaya başladı. "Neden bir kez olsun sorunlarla yüzleşmeyi kabul etmiyorsun? Veronica!"

Jordan, Clea'ya baktı. "O çok sarhoş. Bu gece onunla eve gidemezsin."

"Ben hallederim."

"Pekâlâ, en azından arabanın anahtarlarını al. Kendin sürmekte ısrar et."

Clea da bunu yapmayı planlıyordu. Fakat Guy'ı takip ederek dışarıya çıktığında hâlâ Veronica'yla kavga ettiğini gördü; hem de bağıra çağıra. Guy o kadar sarhoştu ki sallanıyor, ayakta durmakta zorlanıyordu. Yalancı kaltak, deyip duruyor, ona güvenmediğini, asla da güvenemeyeceğini söy-

lüyordu. Tek yaptığı insanların kalbini kırmaktı, lanet olsun, onun buna ihtiyacı yoktu. Hiç zahmete girmeden başka bir kadın bulabilirdi.

"O zaman neden bulmuyorsun?" diye bağırdı Veronica.

"Buldum bile." Guy hızla arkasına dönüp, bulanık bakışlarıyla Clea'ya baktı ve gelip elini tuttu. "Hadi, gidelim!"

"Sen bu haldeyken olmaz," dedi Clea geri çekilerek.

"Halimde bir sorun yok!"

"Bana anahtarları ver, Guy."

"Ben sürebilirim."

"Hayır, süremezsin." Clea elini hızla çekti. "Anahtarları bana ver."

Guy tiksintiyle elini kaldırdı. "Git o zaman. Eve kendin git! İkinizin de canı cehenneme! Tüm kadınların canı cehenneme!" Tökezleyerek arabasına doğru yürüdü ve zorlukla kapıyı açmayı başarıp arabaya bindi.

"Aptal şey," diye mırıldandı. "Kendini öldürecek."

Haklı, diye düşündü Clea. Arabaya doğru koşup kapıyı hızla açtı. "Hadi, dışarı çık."

"Git başımdan."

"Sen değil, ben sürüyorum."

"Git başımdan dedim!"

Clea onun kolunu tuttu. "Seni eve götüreceğim. Sen arka koltuğa geçip uzan."

"Hiçbir *kadın* bana emir veremez!" Kükreyerek Clea'yı acımasızca kenara savurdu.

Clea yüksek topuklu ayakkabıların üzerinde sendeleyerek arkasındaki çalılığa düştü. Aptal adam, mantıklı düşüne-

meyecek kadar sarhoştu. Kolyesini dalların arasından kurtarmaya çalışırken, Guy'ın arabayı çalıştırmaya uğraştığını ve asalak kadınlarla ilgili bir şeyler mırıldandığını duyuyordu. Motor durunca küfrederek direksiyona vurdu ve tekrar çalıştırmayı denedi. Clea tam kolyesini çalıların arasından kurtarmayı başarmıştı ki arabanın motoru kükredi. Guy hoşça kal bile demeden uzaklaştı.

Salak, diye düşündü Clea ve ayağa kalktı.

Patlama onu geriye doğru fırlattı. Çalıların üzerinden uçup, bir ağacın altına sırtüstü düştü. Darbenin verdiği acıyı hissedemeyecek kadar şaşkındı. Farkına vardığı ilk şey sesler oldu; çığlıklar, bağrışmalar, yola düşen metal parçaların çıkardığı gürültü ve alevlerin kükremesi. Hâlâ acı duymuyor, sadece duyacağı acıyı hayal meyal hissediyordu. Dizlerinin üzerine doğrulup bir bebek gibi emeklemeye başladı; nereye gittiğini bilmiyordu. Sadece ağaçtan ve lanet olası çalılardan uzaklaşmak istiyordu. Beyni çalışmaya başlıyor, ona bilmek istemediği şeyler söylüyordu. Başı da ağrımaya başlıyordu. Acı ve farkındalık eşzamanlı bir şiddetle geliyordu. Ağladığını zannetti fakat emin değildi. Gürültülerin arasında kendi sesini duyamıyordu bile. Yanaklarından akan ılıklık kan mı, gözyaşı mı, yoksa her ikisi birden mi bilemiyordu. Emeklemeye ve düşünmeye devam etti. *Eğer kurtulamazsam öldüm demektir. Öldüm.*

Önünde bir çift ayakkabı durdu. Başını kaldırınca bir adamın ona baktığını gördü. Adam ona çok tanıdık geliyordu fakat Clea onu nereden tanıdığını bilmiyordu.

Adam gülümseyerek konuştu: "Seni bir hastaneye götüreyim."

"Hayır..."

"Hadi, yaralısın." Adam, Clea'nın kolunu tuttu. "Bir doktora görünmen lazım."

"Hayır!"

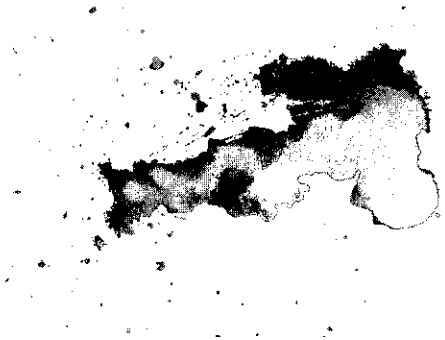
Adamın eli aniden buharlaştı ve kayboldu.

Clea yere yığıldı. Gece, alevler ve karanlıktan oluşan bir atlıkarınca gibi etrafında dönüyordu. Şimdi başka bir ses duyuyordu; bu seferki tanıdıktı. İki el onu omuzlarından tuttu.

"Diana? *Diana?*"

Onu neden bu isimle çağırıyordu? Adı bu değildi. Gözlerini kısarak Jordan Tavistock'un yüzüne baktı.

Ve bayıldı.

Beşinci Bölüm

Doktor oftalmoskopu kapatıp hastane odasının ışığını açtı. "Nörolojik bir zarar görülmüyor. Fakat bir beyin sarsıntısı geçirmiş, yaşadığı kısa bilinç kaybı beni endişelendiriyor. En az bir gece hastanede kalmasını öneririm. Gözlem amaçlı."

Jordan yatakta acınası halde yatan yaratığa baktı. Kırmızı saçları otlar ve yapraklarla karmakarışık haldeydi ve yüzü kurumuş kan parçacıklarıyla kaplıydı. "Tamamen katılıyorum, Doktor."

"Çok iyi. Herhangi bir sorun çıkacağını zannetmem ama çıkabilecek sorunlara karşı onu gözlemlememiz gerek. Bu arada da onu rahat ettirip..."

"Kalamam," dedi kadın.

"Tabii ki kalıyorsun," dedi Jordan.

"Hayır, buradan çıkmalıyım!" Doğrulup ayaklarını yataktan aşağı sarkıttı.

Jordan aceleyle uzanıp onu tuttu. "Lanet olsun, ne yapıyorsun, Diana?"

"Çıkmalıyım... çıkmalıyım..." Clea duraksadı, başı dönüyordu. Başını salladı.

"Gidemezsin. Yaşadığın sarsıntıdan sonra olmaz. O yüzden şimdi yatağa geri dönelim, olur mu?" Nazik fakat ısrarcı bir hareketle Jordan onu tekrar yatağa soktu. Doğrulmaya çalışmak yüzünün bembeyaz kesilmesine neden olmuştu. İpek kâğıt kadar hassas ve üzerindeki battaniyelerin ağırlığı olmasa uçup gidecek kadar zayıf görünüyordu. Yine de gözleri parlak, hayat dolu ve alevler içinde yanıyordu. Fakat neden? Korkudan mı? Kederden mi? Guy Delancey'ye karşı kesinlikle gerçek duygular hissetmiyor olmalıydı.

"Derhal size yardım etmesi için bir hemşire gönderiyorum," dedi doktor. "İstirahat etmelisiniz, Bayan Lamb. Her şey yoluna girecek."

Jordan onun elini sıktı. Avucunun içindeki bir buz parçası gibiydi. Sonra isteksizce doktoru takip edip odadan çıktı.

Koridorun sonunda, kadının duyma mesafesinin dışına çıktıkları zaman Jordan sordu: "Peki ya Bay Delancey? Onun durumunu biliyor musunuz?"

"Hâlâ ameliyatta. Bilgi almak için üst kata sormanız gerekiyor. Korkarım durumu pek ümit verici değil."

"Patlamanın şiddetine bakacak olursak hayatta kalmış olmasına bile şaşırdım."

"Gerçekten bir bomba olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Öyle olduğuna eminim."

Doktor, hemşire odasına baktı. İçeride bir polis, kadını sorgulamak için bekliyordu. İki polis zaten sorgulamıştı ve üstelik durumu karşısında pek de saygılı davranmamışlardı.

Doktor başını salladı. "Tanrım, dünya ne hale geliyor! Terörist bombaları şimdi de bizim bölgemizde patlıyor."

Terörist mi? diye düşündü Jordan. Evet, tabii ki bütün suç şüpheli bir adama, kim olduğu belirsiz bir canavara atılmalıydı. Bir terörist, bir beyefendinin arabasına neden bomba koysun ki? Bu gece sadece bir kişinin ağır yaralanmış olması bir mucizeydi. Yarım düzine insan ufak tefek yaralarla kurtulmuşlardı; cam kırıkları, sıyrıklar gibi hafif berelenmeler. Polisler şanslı olduklarını söylüyorlardı.

Delancey dışındaki herkes şanslıydı.

Jordan asansöre binip üst kattaki ameliyat bölümüne çıktı. Bekleme odası polislerle doluydu ve hiçbiri ona bir şey söylemiyordu. Bir süre, bir şeyler öğrenmeyi ümit ederek orada bekledi fakat tek duyduğu Delancey'nin hâlâ hayatta ve ameliyat masasında olduğuydu. Yaşayıp yaşamaması Tanrı'nın ve cerrahların işine kalmıştı.

Kadının bulunduğu kata geri döndü. Polis hâlâ hemşire odasında bekliyor, kahvesini yudumlarken güzel resepsiyon görevlisine kur yapıyordu. Jordan yürüyüp yanlarından geçti ve Diana'nın odasının kapısını açtı.

Yatak boştu.

Aniden dehşete kapıldı. Banyo odasına yönelip kapıyı çaldı. "Diana?" diye seslendi. Yanıt yoktu. Dikkatle kapıyı açtı ve içeriye baktı.

Orada da değildi fakat hastane önlüğü linolyum zeminde duruyordu.

Dolap kapılarını çekerek açtı. Raflar boştu; kadının kıyafetleri ve cüzdanı gitmişti.

Ne düşünüyor bu kadın? diye merak etti. Neden hastane yatağından çıkıp giyinmiş ve tıpkı bir hırsız gibi gece karanlığında gizlice kaçmıştı?

Çünkü o bir hırsız, seni aptal.

Koşarak odadan çıktı ve koridora bakınmaya başladı. Ondan hiçbir iz yoktu. Aptal polis hâlâ resepsiyon görevlisiyle flört ediyordu ve etrafında olup bitenin farkında değildi; tek hissettiği hormonlarındaki hareketlenmeydi. Jordan hızla koridorun sonuna koşup acil durum merdivenlerine yöneldi. Kadın eğer polisten kaçıyorsa muhtemelen asansöre binmekten kaçınmıştı; ne de olsa asansör lobiye açılıyordu. Park yerine açılan yan çıkışı kullanmış olmalıydı.

Jordan kapıyı itip merdiven boşluğuna girdi. Üçüncü kattaydı. Diana'yı son gördüğünde iki kat merdiven inmek bir yana, ayakta duramayacak kadar güçsüz görünüyordu. Başarabilmiş miydi? Yoksa alt katlardan birinde baygın halde yatıyor muydu?

Jordan karşılaşacağı şeyden korkarak merdivenlerden aşağıya baktı.

Başı acımasız bir şekilde zonkluyor, yüksek topukları onu öldürüyor, fakat iyi bir asker gibi yolda yürümeye devam ediyordu. Sol sağ sol, ilerlemeye devam ediyordu ama sanki beyninin içinde eğitim çavuşları emirler yağdırıyorlardı. Durma, sakın durma. Düşman yaklaşıyor. Yürü ya da öl.

Böylece yürümeye devam etti. Yüksek topukların üzerinde sendeliyordu ve başı o kadar çok ağrıyordu ki çığlık atmak istiyordu. İki arabanın geçtiğini fark etti ve aceleyle

yoldan uzaklaşarak çalıların arasına girmek zorunda kaldı. Her iki seferde de arabalar onu görmeden geçip gidince sürünerek yola geri çıktı ve acı verici yürüyüşüne devam etti. Ne yapacağıyla ilgili hiçbir planı yoktu. En yakın kasaba birkaç kilometreden fazla uzakta olamazdı. Bir tren istasyonuna varmayı başarırsa önce Buckinghamshire'dan, sonra da İngiltere'den kaçabilirdi.

Peki, sonra nereye gideceğim?

Hayır, o kadar ilerisini düşünemiyordu. Tek bildiği sefil bir halde başarısızlığa uğradığı ve başka bir şansı olmayacağıydı. Artık Van Weldon'un kara listesinin en tepesindeydi. Hissettiği çaresizlikle gücünü toplayıp ilerlemeye çalıştı fakat bacakları artık hareket etmiyor gibiydi ve yol gözlerinin önünde kıvrılıyordu. *Duramam,* diye düşündü. *Devam etmek zorundayım.* Fakat gölgeler her iki taraftan da yükselerek görüş açısını bulanıklaştırıyordu. Aniden midesi bulanarak dizlerinin üzerine çöktü ve boynunu eğip baş dönmesinin geçmesini bekledi. Karanlığın içinde büzülerek, hayal meyal, asfaltın titrediğini hissetti. Ses yavaş yavaş bir sis bulutu gibi beyninin içine dolmuştu.

Bu ses arkadan yaklaşan bir arabaya aitti.

Ani bir hareketle yola bakıp arabanının farlarının kendisine doğru geldiğini gördü. Bir panik dalgasıyla ayağa kalkıp çalılara koşmaya hazırlandı fakat baş dönmesi onu esir almıştı. Arabanın farları gözlerini kamaştıran bir sis halini aldı. Dizlerinin üzerinde olduğunu fark etti, asfalt avuç içlerine batıyordu. Kapanan bir araba kapısı ve çakıllı yolda hızla yürüyen ayakkabıların sesi ona çok geç kaldığını söylüyordu.

meyecek kadar sarhoştu. Kolyesini dalların arasından kurtarmaya çalışırken, Guy'ın arabayı çalıştırmaya uğraştığını ve asalak kadınlarla ilgili bir şeyler mırıldandığını duyuyordu. Motor durunca küfrederek direksiyona vurdu ve tekrar çalıştırmayı denedi. Clea tam kolyesini çalıların arasından kurtarmayı başarmıştı ki arabanın motoru kükredi. Guy hoşça kal bile demeden uzaklaştı.

Salak, diye düşündü Clea ve ayağa kalktı.

Patlama onu geriye doğru fırlattı. Çalıların üzerinden uçup, bir ağacın altına sırtüstü düştü. Darbenin verdiği acıyı hissedemeyecek kadar şaşkındı. Farkına vardığı ilk şey sesler oldu; çığlıklar, bağrışmalar, yola düşen metal parçaların çıkardığı gürültü ve alevlerin kükremesi. Hâlâ acı duymuyor, sadece duyacağı acıyı hayal meyal hissediyordu. Dizlerinin üzerine doğrulup bir bebek gibi emeklemeye başladı; nereye gittiğini bilmiyordu. Sadece ağaçtan ve lanet olası çalılardan uzaklaşmak istiyordu. Beyni çalışmaya başlıyor, ona bilmek istemediği şeyler söylüyordu. Başı da ağrımaya başlıyordu. Acı ve farkındalık eşzamanlı bir şiddetle geliyordu. Ağladığını zannetti fakat emin değildi. Gürültülerin arasında kendi sesini duyamıyordu bile. Yanaklarından akan ılıklık kan mı, gözyaşı mı, yoksa her ikisi birden mi bilemiyordu. Emeklemeye ve düşünmeye devam etti. *Eğer kurtulamazsam öldüm demektir. Öldüm.*

Önünde bir çift ayakkabı durdu. Başını kaldırınca bir adamın ona baktığını gördü. Adam ona çok tanıdık geliyordu fakat Clea onu nereden tanıdığını bilmiyordu.

Adam gülümseyerek konuştu: "Seni bir hastaneye götüreyim."

"Hayır..."

"Hadi, yaralısın." Adam, Clea'nın kolunu tuttu. "Bir doktora görünmen lazım."

"Hayır!"

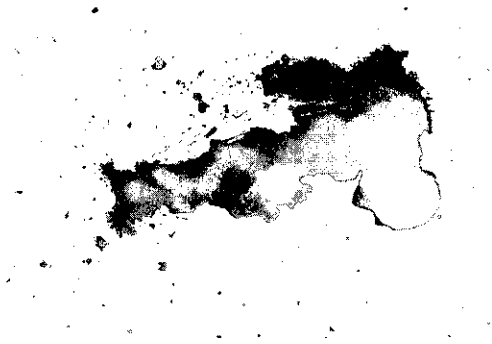
Adamın eli aniden buharlaştı ve kayboldu.

Clea yere yığıldı. Gece, alevler ve karanlıktan oluşan bir atlıkarınca gibi etrafında dönüyordu. Şimdi başka bir ses duyuyordu; bu seferki tanıdıktı. İki el onu omuzlarından tuttu.

"Diana? *Diana?*"

Onu neden bu isimle çağırıyordu? Adı bu değildi. Gözlerini kısarak Jordan Tavistock'un yüzüne baktı.

Ve bayıldı.

Beşinci Bölüm

Doktor oftalmoskopu kapatıp hastane odasının ışığını açtı. "Nörolojik bir zarar görülmüyor. Fakat bir beyin sarsıntısı geçirmiş, yaşadığı kısa bilinç kaybı beni endişelendiriyor. En az bir gece hastanede kalmasını öneririm. Gözlem amaçlı."

Jordan yatakta acınası halde yatan yaratığa baktı. Kırmızı saçları otlar ve yapraklarla karmakarışık haldeydi ve yüzü kurumuş kan parçacıklarıyla kaplıydı. "Tamamen katılıyorum, Doktor."

"Çok iyi. Herhangi bir sorun çıkacağını zannetmem ama çıkabilecek sorunlara karşı onu gözlemlememiz gerek. Bu sırada da onu rahat ettirip..."

"Kalamam," dedi kadın.

"Tabii ki kalıyorsun," dedi Jordan.

"Hayır, buradan çıkmalıyım!" Doğrulup ayaklarını yataktan aşağı sarkıttı.

Jordan aceleyle uzanıp onu tuttu. "Lanet olsun, ne yapıyorsun, Diana?"

"Çıkmalıyım... çıkmalıyım..." Clea duraksadı, başı dönüyordu. Başını salladı.

"Gidemezsin. Yaşadığın sarsıntıdan sonra olmaz. O yüzden şimdi yatağa geri dönelim, olur mu?" Nazik fakat ısrarcı bir hareketle Jordan onu tekrar yatağa soktu. Doğrulmaya çalışmak yüzünün bembeyaz kesilmesine neden olmuştu. İpek kâğıt kadar hassas ve üzerindeki battaniyelerin ağırlığı olmasa uçup gidecek kadar zayıf görünüyordu. Yine de gözleri parlak, hayat dolu ve alevler içinde yanıyordu. Fakat neden? Korkudan mı? Kederden mi? Guy Delancey'ye karşı kesinlikle gerçek duygular hissetmiyor olmalıydı.

"Derhal size yardım etmesi için bir hemşire gönderiyorum," dedi doktor. "İstirahat etmelisiniz, Bayan Lamb. Her şey yoluna girecek."

Jordan onun elini sıktı. Avucunun içindeki bir buz parçası gibiydi. Sonra isteksizce doktoru takip edip odadan çıktı.

Koridorun sonunda, kadının duyma mesafesinin dışına çıktıkları zaman Jordan sordu: "Peki ya Bay Delancey? Onun durumunu biliyor musunuz?"

"Hâlâ ameliyatta. Bilgi almak için üst kata sormanız gerekiyor. Korkarım durumu pek ümit verici değil."

"Patlamanın şiddetine bakacak olursak hayatta kalmış olmasına bile şaşırdım."

"Gerçekten bir bomba olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Öyle olduğuna eminim."

Doktor, hemşire odasına baktı. İçeride bir polis, kadını sorgulamak için bekliyordu. İki polis zaten sorgulamıştı ve üstelik durumu karşısında pek de saygılı davranmamışlardı.

Doktor başını salladı. "Tanrım, dünya ne hale geliyor! Terörist bombaları şimdi de bizim bölgemizde patlıyor."

Terörist mi? diye düşündü Jordan. Evet, tabii ki bütün suç şüpheli bir adama, kim olduğu belirsiz bir canavara atılmalıydı. Bir terörist, bir beyefendinin arabasına neden bomba koysun ki? Bu gece sadece bir kişinin ağır yaralanmış olması bir mucizeydi. Yarım düzine insan ufak tefek yaralarla kurtulmuşlardı; cam kırıkları, sıyrıklar gibi hafif berelenmeler. Polisler şanslı olduklarını söylüyorlardı.

Delancey dışındaki herkes şanslıydı.

Jordan asansöre binip üst kattaki ameliyat bölümüne çıktı. Bekleme odası polislerle doluydu ve hiçbiri ona bir şey söylemiyordu. Bir süre, bir şeyler öğrenmeyi ümit ederek orada bekledi fakat tek duyduğu Delancey'nin hâlâ hayatta ve ameliyat masasında olduğuydu. Yaşayıp yaşamaması Tanrı'nın ve cerrahların işine kalmıştı.

Kadının bulunduğu kata geri döndü. Polis hâlâ hemşire odasında bekliyor, kahvesini yudumlarken güzel resepsiyon görevlisine kur yapıyordu. Jordan yürüyüp yanlarından geçti ve Diana'nın odasının kapısını açtı.

Yatak boştu.

Aniden dehşete kapıldı. Banyo odasına yönelip kapıyı çaldı. "Diana?" diye seslendi. Yanıt yoktu. Dikkatle kapıyı açtı ve içeriye baktı.

Orada da değildi fakat hastane önlüğü linolyum zeminde duruyordu.

Dolap kapılarını çekerek açtı. Raflar boştu; kadının kıyafetleri ve cüzdanı gitmişti.

Ne düşünüyor bu kadın? diye merak etti. Neden hastane yatağından çıkıp giyinmiş ve tıpkı bir hırsız gibi gece karanlığında gizlice kaçmıştı?

Çünkü o bir hırsız, seni aptal.

Koşarak odadan çıktı ve koridora bakınmaya başladı. Ondan hiçbir iz yoktu. Aptal polis hâlâ resepsiyon görevlisiyle flört ediyordu ve etrafında olup bitenin farkında değildi; tek hissettiği hormonlarındaki hareketlenmeydi. Jordan hızla koridorun sonuna koşup acil durum merdivenlerine yöneldi. Kadın eğer polisten kaçıyorsa muhtemelen asansöre binmekten kaçınmıştı; ne de olsa asansör lobiye açılıyordu. Park yerine açılan yan çıkışı kullanmış olmalıydı.

Jordan kapıyı itip merdiven boşluğuna girdi. Üçüncü kattaydı. Diana'yı son gördüğünde iki kat merdiven inmek bir yana, ayakta duramayacak kadar güçsüz görünüyordu. Başarabilmiş miydi? Yoksa alt katlardan birinde baygın halde yatıyor muydu?

Jordan karşılaşacağı şeyden korkarak merdivenlerden aşağıya baktı.

Başı acımasız bir şekilde zonkluyor, yüksek topukları onu öldürüyor, fakat iyi bir asker gibi yolda yürümeye devam ediyordu. Sol sağ sol, ilerlemeye devam ediyordu ama sanki beyninin içinde eğitim çavuşları emirler yağdırıyorlardı. Durma, sakın durma. Düşman yaklaşıyor. Yürü ya da öl.

Böylece yürümeye devam etti. Yüksek topukların üzerinde sendeliyordu ve başı o kadar çok ağrıyordu ki çığlık atmak istiyordu. İki arabanın geçtiğini fark etti ve aceleyle

yoldan uzaklaşarak çalıların arasına girmek zorunda kaldı. Her iki seferde de arabalar onu görmeden geçip gidince sürünerek yola geri çıktı ve acı verici yürüyüşüne devam etti. Ne yapacağıyla ilgili hiçbir planı yoktu. En yakın kasaba birkaç kilometreden fazla uzakta olamazdı. Bir tren istasyonuna varmayı başarırsa önce Buckinghamshire'dan, sonra da İngiltere'den kaçabilirdi.

Peki, sonra nereye gideceğim?

Hayır, o kadar ilerisini düşünemiyordu. Tek bildiği sefil bir halde başarısızlığa uğradığı ve başka bir şansı olmayacağıydı. Artık Van Weldon'un kara listesinin en tepesindeydi. Hissettiği çaresizlikle gücünü toplayıp ilerlemeye çalıştı fakat bacakları artık hareket etmiyor gibiydi ve yol gözlerinin önünde kıvrılıyordu. *Duramam,* diye düşündü. *Devam etmek zorundayım.* Fakat gölgeler her iki taraftan da yükselerek görüş açısını bulanıklaştırıyordu. Aniden midesi bulanarak dizlerinin üzerine çöktü ve boynunu eğip baş dönmesinin geçmesini bekledi. Karanlığın içinde büzülerek, hayal meyal, asfaltın titrediğini hissetti. Ses yavaş yavaş bir sis bulutu gibi beyninin içine dolmuştu.

Bu ses arkadan yaklaşan bir arabaya aitti.

Ani bir hareketle yola bakıp arabanının farlarının kendisine doğru geldiğini gördü. Bir panik dalgasıyla ayağa kalkıp çalılara koşmaya hazırlandı fakat baş dönmesi onu esir almıştı. Arabanın farları gözlerini kamaştıran bir sis halini aldı. Dizlerinin üzerinde olduğunu fark etti, asfalt avuç içlerine batıyordu. Kapanan bir araba kapısı ve çakıllı yolda hızla yürüyen ayakkabıların sesi ona çok geç kaldığını söylüyordu.

Yakalanmıştı.

"Hayır," dedi kollarını bedeninin etrafına sararken. "Lütfen, hayır!"

"Her şey yolunda..."

"*Hayır*!" diye bağırdı. Ya da bağırdığını sandı. Yüzü birinin göğsüne dayanmıştı ve haykırışı boğuk bir fısıltıdan daha yüksek çıkmıyordu. Kendisini zapt eden kişiye vurmaya başladı; yumrukları adamın sırtına ve omuzlarına iniyordu. Fakat adamın kolları onu daha sıkı sarıyordu.

"Kes şunu, Diana! Sana zarar vermeyeceğim. *Kes şunu*!"

Hıçkırarak başını kaldırdığıda, gözyaşları ve kafa karışıklığının arasında Jordan'ın ona baktığını gördü. Yumrukları gevşedi ve elleriyle onun ceketini kavradı. Yün sıcak ve güçlüydü. Tıpkı adamın kendisi gibi. Yüzünü ona çevirmişti ve birbirlerine bakıyorlardı; bedeni onun kolları arasında uyuşmuştu ve kendini oldukça hafif hissediyordu.

Bir anda ağzı dudaklarına dayandı ve Clea'nın hissettiği uyuşukluk yerini olağanüstü bir heyecan seline bıraktı. Tek bir öpücükle Jordan tüm sıcaklığını, tüm gücünü ona sundu ve Clea onu içine çekerek yıpranmış ruhunun canlandığını hissetti. Daha fazlasını istiyor, onu uzun zamandır aradığını bulmuş bir kadının çaresizliğiyle öpüyordu. Hissettiği şey arzu değil, tutku değil, huzurdu. Korumaydı. Ona tutunarak kaderinin tüm kontrolünü, ona kendini güvende hissettiren tek adama bıraktı.

İkisi de yaklaşan arabanın sesini duymadı.

Uzaktan parlayan araba farları birbirlerinden uzaklaş-

malarına neden oldu. Clea yola bakmak için döndü ve bir çift ışığın onlara doğru yaklaştığını gördü. Aniden paniğe kapılarak Jordan'ın kollarından çekildi ve aceleyle çalıların arasına daldı.

"Bekle!" diye seslendi Jordan. "Diana?"

Clea önünü görmeden dalların arasında arandı, çaresizce kaçmak istiyordu fakat bacakları hâlâ güçsüzdü. Jordan'ın tam arkasında olduğunu duydu. Dalların arasında çıtırdayan ayak sesleri ona yetişmeye çalışıyordu. Jordan uzanıp onun kolunu yakaladı.

"Diana..."

"Beni görecekler!"

"Kim?"

"Bırak gideyim!"

Araba yolda fren yaparak durdu. Kapının açıldığını duydular. Clea hemen kendini yere atıp gölgelerin arasına saklandı.

"Hey!" Bir adam sesleniyordu. "Her şey yolunda mı?"

Lütfen, Jordan, diye dua etti Clea. *Beni gizle! Ona burada olduğunu söyleme...*

Bir duraksamanın ardından Jordan karşılık verdi: "Her şey yolunda!"

"Arabanın kenarda durduğunu gördüm. İnip bir bakmak istedim," dedi adam.

"Ben... ee..." Jordan oldukça inandırıcı bir tavırla utangaç bir gülümseme sergiledi. "Doğanın çağrısına cevap veriyorum."

"Ah. Evet. O zaman, devam et." Araba kapısı kapandı

ve arabanın arka lambaları uzaklaştı.

Hâlâ titreyen Clea rahatlayarak hıçkırdı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Jordan bir an için sessizce durup onu izledi. Sonra eğilip onu ayağa kaldırdı. Clea dengesiz bir şekilde sallanarak ona doğru yaklaştı.

"Hadi," dedi Jordan, nazikçe. "Seni hastaneye geri götüreyim."

"Hayır."

"Bak, Diana. Gecenin bu vaktinde etrafta dolaşabilecek durumda değilsin."

"Geri dönemem."

"Neden korkuyorsun? Polisten mi?"

"Lütfen, bırak *gideyim*!"

"Seni tutuklamayacaklar. Yanlış bir şey yapmadın." Jordan duraksadı. Yavaşça sordu: "Yaptın mı yoksa?"

Clea sert bir hareketle uzaklaştı. Harcadığı çaba elindeki sınırlı gücü de yitirmesine sebep olmuştu. Aniden başı dönmeye ve etrafındaki karanlık onu bir girdap gibi içine çekmeye başladı. Yere nasıl düştüğünü, Jordan'ın onu kollarına nasıl aldığını hatırlamıyordu fakat gözlerini açtığında kendini onun kucağında buldu. Jordan onu arabaya taşıyordu. Mücadele edemeyecek kadar yorgun, başına neler geldiğini umursayamayacak kadar güçsüzdü. Ön koltuğa yığıldı ve başını kapıya yasladı. Bayılmamaya ve yeniden midesini yakan bulantıyla savaşmaya çalışıyordu. *Bu güzel arabaya kusamam,* diye düşündü. *Bu deri döşemeleri mahvedersem yazık olur.* Jordan'ın yanında oturduğunu ve arabanın hare-

ket ettiğini fark etti. Hissettiği korku daha da artmıştı.

Jordan'ın koluna uzanıp parmaklarını ceketine geçirdi. "Lütfen," diye yalvardı. "Beni hastaneye geri götürme."

"Sakin ol. Seni geri dönmeye zorlamayacağım."

Clea odaklanmaya çalıştı. Arabanın karanlığında adamın zayıf ve gergin yüz hatlarını görebiliyordu. Gözlerini yoldan ayırmıyordu.

"Eğer istersen, seni oteline geri götürebilirim," diyerek teklifte bulundu. "Fakat sana göz kulak olacak birine ihtiyacın var."

"Oraya da gidemem."

Jordan ona bakıp kaşlarını çattı. Clea'nın korkusu, çaresizliği yüzüne yansımış olmalıydı. "Tamam, Diana." İç çekti. "Bana nereye gitmek istediğini söyle."

"Tren istasyonuna."

Jordan başını salladı. "Seyahat edecek durumda değilsin."

"Yapabilirim."

"Ayaklarının üzerinde bile duramıyorsun!"

"Başka seçeneğim yok!" diye haykırdı Clea. Ardından çaresiz bir hıçkırıkla fısıldadı: "Başka seçeneğim yok."

Jordan onu sessizce inceledi. "Trene binmiyorsun," dedi sonunda. "Buna izin vermeyeceğim."

"*İzin* vermeyecek misin?" Bedenini saran ani bir öfkeyle başını isyankâr bir edayla kaldırdı. "Buna hakkın yok. Neyle karşı karşıya olduğumla ilgili hiçbir fikrin yok..."

"Dinle beni! Seni güvenli bir yere götürüyorum. Bu konuda bana güvenmelisin." Jordan ona baktı, kendisine gü-

venmediği için onu küçümsüyor gibiydi. Kaderini bu adama telsim edip en iyisini ummak ne kadar kolay olabilirdi? Clea ona güvenmek istiyordu. *Güvenmişti* de zaten. Bu da onun için her şeyin bittiği anlamına geliyordu çünkü böylesine aptalca bir hata yapan biri, yaptığı hatadan pişmanlık duyacak kadar uzun yaşamazdı.

Başka seçeneğim yok, diye düşündü, başı tekrar dönmeye başlayınca kafasını dizlerine doğru eğmişti. Teslim bayrağını çekebilirdi. Geleceği artık kendi ellerinde değildi.

Jordan Tavistock kontrolü eline almış, sıkıca tutuyordu.

"O nasıl?" diye sordu Richard.

Jordan yorgun ve bitkin bir halde kütüphanede oturan Richard'ın yanına gitti ve kendisine bir bardak dolusu viski koydu. "Belli ki çok korkmuş," dedi. "Fakat onun dışında iyi görünüyor. Beryl şimdi onu yatırıyor. Belki yarın sabah daha fazla bilgi edinebiliriz." Bardağındaki viskiyi birkaç yudumda bitirip hak ettiği ikinci bardağı doldurmaya koyuldu. Bir yudum daha alarak şöminenin yanındaki rahat koltuğa kendini bırakırken Richard'ın şüpheyle bakan gözlerini üzerinde hissediyordu. Her zaman ayık oluşu Jordan'ın sahip olduğu erdemlerden biriydi. Üç bardak viskiyi bir oturuşta kafaya dikmek ondan beklenen bir davranış değildi.

Kaçak kadınları eve getirmek de ondan beklenen bir davranış değildi.

Yine de şu an üst kattaki yatak odasında söz konusu olan durum aynen buydu. Tanrı'ya şükür, Beryl onu soru yağmuruna tutmamıştı. Kız kardeşi bu konuda iyiydi, bir kriz

anında yapılması gereken her şeyi yapardı. Şimdilik yaralı küçük evsize iyi bakılacaktı.

Soruların cevaplanması gerekiyordu ve Jordan bunu nasıl yapacağını bilmiyordu çünkü kendisi de cevaplardan bir haberdi. Diana'yı eve neden getirdiğini bile bilmiyordu. Tek bildiği kadının çok korkmuş olduğuydu ve ona sırtını dönemezdi. Anlamadığı bir nedenden dolayı ona karşı kendini sorumlu hissediyordu.

Hatta daha da ilginci kendini ona karşı sorumlu hissetmek *istediğiydi.*

Arkasına yaslanıp iki eliyle yüzünü ovuşturdu. "Ne gece ama..." diye homurdandı.

"Oldukça yoğun bir adamsın," dedi Richard. "Araba bombaları. Kaçak kadınlar. Bize bunların olacağını neden söylemedin?"

"Bombaların *patlayacağını* bilmiyordum! Karşı karşıya kaldığım tek şeyin bir ev hırsızı olduğunu sanıyordum. Yoksa hırsız hanım mı demeliydim?" Viskinin verdiği keyifli bulanıklığı dağıtmak için başını salladı. "Hırsızlık bunlardan sadece biri. Ama bana çılgın bombacılardan hiç bahsetmemişti."

Richard ona doğru yaklaştı. "Benim asıl merak ettiğim şey şu," dedi sessizce, "öldürülmesi amaçlanan kurban kimdi?"

"Ne?" Jordan kafasını kaldırıp baktı. Müstakbel enişte-sine büyük saygı duyuyordu. Yıllarca istihbarat sektöründe çalışmış olması Richard'a dış görünüşe asla güvenmemesi gerektiğini öğretmişti. Olayın etrafını ve altında yatan sebepleri dolambaçlı yollardan inceleyip, tamamen farklı so-

nuçlara varılabilirdi. Richard şu anda tam da bunu yapmaya çalışıyordu.

"Bomba Guy Delancey'nin arabasına yerleştirilmişti," dedi Richard. "Tesadüfi bir saldırı olabilir. Özellikle Delancey'ye yönelik yapılmış olabilir. Veya..."

Jordan, Richard'a bakıp kaşlarını çattı. İkisinin de aynı olasılığı düşünmekte olduğunu anlamıştı. "Veya hedef Delancey olamayabilir," Jordan sessizce onun yarım kalmış cümlesini bitirdi.

"Kadının onunla arabaya binmiş olması gerekiyordu," dedi Richard. "O da öldürülebilirdi."

"Diana'nın korktuğuna hiç şüphe yok. Fakat bana neden korktuğunu anlatmadı."

"Kadın hakkında ne biliyorsun?"

Jordan başını salladı. "Tek bildiğim adının Diana Lamb olduğu. Bunun dışında söyleyebileceğim pek bir şey yok. Gerçek saç renginin ne olduğunu bilmiyorum! Bir gün sarışın, ertesi gün kızıl saçlı."

"Peki ya parmak izleri? Bardağından aldıkların."

"Hugh Amca'nın arkadaşından onları Londra Emniyet Müdürlüğü Dedektif Masası'nın sisteminde aratmasını istedim. Hiçbir eşleşme bulunamadı. Pek şaşırmadım doğrusu. Ne de olsa onun bir Amerikalı olduğuna eminim.

"Çok yoğundun, değil mi? Bunu bana neden daha önce anlatmadın? Parmak izlerini şimdiye dek Amerika'daki yetkililere göndermiş olurdum."

"Söyleyemezdim. Veronica'ya söz vermiştim, biliyorsun."

Richard kahkaha attı. "Ve bir beyefendi, sırlarını her zaman tutar."

"Evet, aynen öyle. Bazı durumlar hariç. Mesela bombalar." Jordan boş viski kadehine bakarak bir tane daha içip içmemeyi düşündü. Hayır, içmese daha iyi olacaktı. İçkinin Guy Delancey'ye yaptıklarını düşündü. İçki ve kadınlar; Delancey'nin hayattaki yegâne amacı. Ve şimdi her ikisinden de mahrum edilmişti.

Jordan bardağı masaya bıraktı. "Güdüler," dedi. "Bilmediğim şey bu. Bir insan, Diana'yı neden öldürmek istesin ki?"

"Veya Delancey'yi?"

"O," dedi Jordan, "cevaplaması zor bir soru değil. Tanrı bilir geçen yıl boyunca hayatına kaç kadın girdi. Buna birkaç öfkeli kocayı da eklersek onu öldürmek isteyebilecek çok sayıda insan elde etmiş oluruz."

"Arkadaşın Veronica ve onun kocası da bunlara dahil."

Bu olasılık Jordan'ın duraksamasına sebep oldu. "İkisinin de böyle bir şey yapabileceğini düşünemiyorum..."

"Yine de, onları da göz önünde bulundurmamız gerek. Herkes şüpheli sayılır."

Ayak sesleri iki adamın da dönmesine neden oldu. Beryl kütüphaneye girip nişanlısına ve erkek kardeşine bakarak kaşlarını çattı. "Şüpheli olan kim?"

"Richard, Guy Delancey'yle ilişkisi olan herkesi şüpheli listesine dahil etmek istiyor," dedi Jordan.

Bery kahkaha attı. "O adamla ilişkisi olmayanlarla başlasak işimiz daha kolay olur." Richard'ın sorgulayan bakış-

larını yakalayıp hemen cevabı yapıştırdı: "Hayır, ben asla öyle bir şey yapmadım."

"Ben bir şey dedim mi?" diye sordu Richard.

"Gözlerindeki bakışı gördüm."

"Bu durumda," Jordan araya girerek sandalyesinden kalktı, "sanırım ben gitsem iyi olacak. Herkese iyi geceler."

"Jordan!" diye seslendi Beryl. "Diana ne olacak?"

"Ne olacakmış ki?"

"Bana neler olduğunu anlatmayacak mısın?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü," dedi bitkin bir şekilde, "en ufak bir fikrim bile yok." Jordan kütüphaneden çıktı. Beryl'e bir açıklama borçlu olduğunu biliyordu fakat hikâyeyi ikinci defa tekrarlayamayacak kadar yorgundu. Richard ona detayları anlatırdı.

Jordan basamakları tırmanıp salonun yanından geçerek yatak odasına doğru yürümeye başladı, fakat yarı yolda durdu. İçinde büyüyen bir dürtü geri dönüp Diana'nın kaldığı odaya girmesi gerektiğini söylüyordu. Karar vermeye çalışarak kapalı kapının önünde durdu ve içeri girip girmemesi gerektiğini düşündü.

Kendine engel olamayıp hafifçe kapıya vurdu. "Diana?" diye seslendi.

Cevap yoktu. Sessizce odaya girdi.

Bir abajur yanıyor, ışık yatağı ve içinde uyuyanı loş bir biçimde aydınlatıyordu. Yana doğru kıvrılmış halde uyuyordu. Kollarını kendini koruma içgüdüsüyle bedenine sarmıştı. Saçları kırmızı altın dalgalar halinde yastığa dökülü-

yordu. Giydiği keten gecelik Beryl'e aitti ve kendisine birkaç beden büyüktü; fırfırlı kolları kadının ellerini neredeyse yutmuştu. Jordan gitmesi gerektiğini biliyordu fakat bir anda kendini yatağın yanındaki sandalyeye otururken buldu. Orada oturup uyuyuşunu seyretti ve ne kadar küçük, ne kadar savunmasız olduğunu düşündü.

"Benim küçük hırsızım," diye mırıldandı.

Kadın aniden iç çekerek uyandı. Odaklanamayan gözlerle Jordan'a bakmaya başladı, nerede olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi.

"Üzgünüm," dedi Jordan ve sandalyeden kalktı. "Seni uyandırmak istememiştim. Tekrar uyu, hadi."

"Jordan?"

Jordan dönüp ona tekrar baktı. Kadın beyaz çarşaflar, kaz tüyü yastıklar ve kabarık gecelik kumaşından oluşan bir denizin içinde kaybolmuş gibiydi. Jordan onu orada boğulmaktan kurtarma dürtüsü hissetti.

"Ben... sana bir şey söylemeliyim," diye fısıldadı.

"Yarına kadar bekleyebilir."

"Hayır, şimdi söylemem gerek. Seni bu durumun içine sokmam hiç adil değil. Zarar görebilirdin."

Jordan kaşlarını çatarak tekrar yatağa yaklaştı. "Bomba. Arabadaki bomba. Guy'ı öldürmek için miydi?"

"Bilmiyorum." Clea gözlerini kırpıştırınca Jordan kadının kirpiklerinde biriken gözyaşlarını gördü. "Belki de. Veya belki de benim içindi. Emin olamıyorum. Bu yüzden kafam çok karışık. Ölmesi gereken kişinin ben olup olmadığımı bilememek. Düşünüp duruyorum..." Başını kaldırıp Jordan'a

baktı; yaşadığı acı gözlerinden okunuyordu. "Guy'ın başına gelenlerin benim hatam olduğunu düşünüyorum. O yanlış hiçbir şey yapmadı. Yani, *ciddi* bir yanlış yapmadı. Sadece kendini açgözlülüğe biraz fazla kaptırdı, o kadar. Fakat o bunu hak etmedi..." Yutkunarak başını eğdi ve çarşaflara baktı. "Ölmeyi hak etmedi," diye fısıldadı.

"Hâlâ yaşama şansı var."

"Patlamayı gördün! Bir insanın oradan sağ çıkabileceğini düşünüyor musun?"

Kısa bir duraksamadan sonra Jordan itiraf etti: "Hayır. Dürüst olmak gerekirse, kurtulabileceğini düşünmüyorum."

Bir an ikisi de sessizleşti. *Delancey'yi gerçekten önemsiyor mu?* diye merak etti Jordan. *Yoksa bu gözyaşları sadece hissettiği suçluluk duygusundan mı kaynaklanıyor?* O da engel olamayarak kendini suçlu hissetti. Ne de olsa adamın hanesine tecavüzde bulunmuştu. Delancey'yi hiç sevmemiş, onun komik olduğunu düşünmüştü. Fakat şimdi adam ölümün eşiğindeydi. Kimse, Guy Delancey bile böylesine korkunç bir sonu hak etmiyordu.

"Neden hedefin sen olabileceğini düşünüyorsun?" diye sordu.

"Çünkü..." Kadın derin bir soluk verdi. "Çünkü daha önce de oldu."

"Bomba mı?"

"Hayır. Başka şeyler. Kazalar."

"Ne zaman?"

"Birkaç hafta önce, Londra'da, neredeyse bir taksi tarafından çiğneniyordum."

"Londra'da," dedi Jordan, umursamaz bir tavırla, "bu herkesin başına gelebilir."

"Sadece bu değil."

"Yani başka bir kaza daha mı oldu?"

Kadın başıyla onayladı. "Metroda. Platformda duruyordum ve biri beni itti."

Jordan ona şüpheyle baktı. "Emin misin, Diana? Biri sana yanlışlıkla çarpmış olamaz mı?"

"Benim *aptal* olduğumu mu sanıyorsun?" diye haykırdı. "Birinin beni *ittiğini* anlamayacak mıyım?" Yaşadığı hayal kırıklığıyla hıçkırarak yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Onun bu ani çıkışı Jordan'ı şaşırtmıştı. Bir an söyleyecek hiçbir şey bulamadı. Sonra nazik bir hareketle uzanıp kadının omzunu tuttu. O tek dokunuşla sanki aralarında bir şey belirmişti. Özlem. İnce geceliğin altındaki sıcak tenini hissediyordu, aniden dudaklarının tadını da hatırlamıştı; o gece daha önce öptüğü o tatlı dudakları.

Jordan mantıklı düşünmesini engelleyen tüm o uygunsuz dürtüleri zorla bastırdı. Onun yanına oturdu. "Anlat bana," dedi. "Metroda neler olduğunu bana bir daha anlat."

"Bana inanmayacaksın."

"Bana bir şans ver. Lütfen."

Kadın başını kaldırıp ona baktı, gözleri nemli ve kuşku doluydu. "Ben... ben raylara düştüm. Tam o sırada tren istasyona giriyordu. Beni gören bir adam olmasaydı..."

"Bir adam mı? Biri seni yukarıya mı çekti?"

Kadın başıyla onayladı. "Adını asla öğrenemedim. Tek hatırladığım uzanıp beni platforma çekmiş olması. Ona te-

şekkür etmeye çalıştım fakat o sadece... bana sadece daha dikkatli olmamı söyledi. Ve arkasını dönüp gitti." Şaşkınlıkla başını salladı. "Benim koruyucu meleğim."

"Biri neden senin ölmeni istesin ki?" diye sordu Jordan. "Yaptığın bir şeyden dolayı mı?"

Kadın sanki Jordan ona vurmuş gibi anında kaskatı kesildi. "Ne demek, yapmış olduğum bir şeyden dolayı mı?"

"Sadece anlamaya çalışıyorum..."

"Bunu bir şekilde hak ettiğimi mi düşünüyorsun? Bir şeyden dolayı suçlu olmam gerektiğini mi?"

"Diana, ben seni hiçbir şeyle suçlamıyorum. Ama bir cinayet veya cinayete teşebbüs genellikle bir nedene bağlıdır. Ve sen bana bunun ne olduğunu söylemedin."

Jordan bir yanıt bekliyordu fakat onu bir şekilde kaybettiğini anladı. Kollarını bedenine dolamıştı ve ondan gelebilecek diğer saldırılara karşı kendini korumaya çalışıyor gibiydi.

"Diana," dedi nazikçe, "bana güvenmek zorundasın."

"Kimseye güvenmek zorunda değilim."

"Bu her şeyi kolaylaştıracak. Eğer sana yardım etmek için yapabileceğim herhangi bir şey varsa..."

"Bana zaten yardım ettin. Senden daha fazlasını isteyemem, gerçekten."

"En azından nasıl bir durumun içinde bulunduğumu bana anlatabilirsin. Patlayan bombalar var ve bunun nedenini bilmek istiyorum."

Kadın inatla kendi kendini kucaklamış halde oturmayı sürdürdü, hiç tepki vermiyordu. Jordan öfkeyle yataktan kal-

kıp kapıya doğru yürüdü, sonra geri döndü. Lanet olsun, ona *anlattıracaktı*. Elindeki son çareyi kullanıp onu tehdit etmek zorunda kalsa bile ona anlattıracaktı.

"Eğer bana anlatmazsan," dedi, "polisi aramam gerekecek."

Kadın hayretler içinde başını kaldırıp baktı ve inanmadığını belli eden bir kahkaha attı. "*Polisi mi*? Bence aramak isteyeceğin en son kişi polis. Duruma bakacak olursak."

"Hangi durum?"

"Delancey'nin yatak odası. Küçük bir soygunun en önemsiz parçası."

Jordan iç çekerek elleriyle, saçlarını geriye doğru attı. "Sana gerçekleri açıklama zamanı geldi. Gerçek şu ki, Guy'ın evine bir bayanın ricası üzerine girdim."

"Ne ricası?"

"Ona bazı... uygunsuz mektuplar yazmış. Kadın mektupları geri istiyordu."

"Yani tek yaptığın bir hanımefendinin ayak işleri miydi?"

"Öyle de denebilir."

"Daha önce bir bayandan bahsetmemiştin."

"Çünkü ona sessiz kalacağım konusunda söz vermiştim. Yıkılmak üzere olan evliliğinin hatırına. Fakat şimdi Delancey yaralı ve bombalar patlıyor. Sanırım artık gerçeği anlatma zamanı geldi." Ona anlamlı bir bakış attı. "Sence de öyle değil mi?"

Kadın bir an düşündü, sonra bakışlarını ondan ayırıp konuşmaya başladı, "Pekâlâ. Sanırım artık itiraf zamanı." Derin

bir nefes aldı. "Ben de hırsız değilim."

"Neden Delancey'nin evindeydin?"

"İşimi yapıyordum. Delil toplamaya çalışıyordum. Bir sigorta dolandırıcılığı davası."

Jordan bu kez kahkahalarla gülmeye başladı. "Polisle işbirliği içinde olduğunu mu iddia ediyorsun?"

Yüzü kızaran kadın başını kaldırıp cüretkâr gözlerle baktı. "Bunu nesi komik?"

"Hangi bölümde çalışıyorsun? Yerel polis teşkilatı mı? Londra Emniyet Müdürlüğü mü? Belki de Interpol?"

"Ben... ben özel bir dedektif için çalışıyorum. Polis değil."

"Hangi dedektif?"

"Tanıdığını sanmıyorum."

"Anlıyorum. Peki soruşturmanızın kiminle ilgili olduğunu sorabilir miyim?"

"İngiliz değil. Adı senin için bir önem taşımıyor."

"Guy Delancey bu işin içine nasıl dahil oluyor?"

Kadın bitkin bir hareketle elini saçlarının arasına geçirdi ve duygulardan arınmış bir ses tonuyla konuşmaya devam etti. "Birkaç hafta önce Guy, Kaşmir'in Gözü diye bilinen antika bir hançer satın aldı. Söylentilere göre geçen ay *Max Havelaar*'la yurtdışına kaçırılan birçok sanat eserinden biriymiş. Gemi daha sonra İspanya kıyısında battı. Hiçbir şey kurtarılamadı. Geminin sahibi, Belçikalı adam, gemisini ve sanat eserlerini kaybettiği için otuz iki milyon dolarlık bir sigorta talebinde bulundu. Fakat hepsini sahiplendi."

Jordan kaşlarını çattı. "Fakat dediğine göre Delancey bu

hançeri son zamanlarda almış. Ne zaman?"

"Üç hafta önce. Gemi battıktan *sonra*."

"O halde... hançer gemiye hiç girmemiş."

"Görünüşe göre öyle. Delancey onu özel bir satıcıdan alabildiğine göre..."

"Ve sen bunun için kanıt mı toplamaya çalışıyorsun? Geminin sahibine karşı mı? Bu Belçikalı dediğin adam, değil mi?"

Kadın başıyla onayladı. "Kayıpları için sigortadan ödemeyi aldı. Ve sanat eserlerini de satmak için elinde tutuyor. Bir nevi çifte tazminat da diyebiliriz."

"Hançeri Delancey'nin aldığını nasıl öğrendin?"

Kadın bitkin bir halde yastığına yaslandı. "İnsanlar övünmeyi seviyor." İç çekti. "Delancey de aynen öyle yaptı. Özel bir kaynaktan satın aldığı, on yedinci yüzyıla ait hançeri arkadaşlarına anlatmış. Kabzasının üzerine yıldız şeklinde bir korindon taşı, yani safir gömülü bir hançer. Söylentiler, antikacılar cemiyeti arasında yayıldı. Yapılan tanıma göre hançerin Kaşmir'in Gözü olduğunu biliyoruz."

"Senin de Delancey'den çalmaya çalıştığın bu muydu?"

"Çalmaya değil, yerini belirlemeye çalışıyordum. Böylece daha sonra delil olarak el konulabilirdi."

Jordan edindiği bu yeni bilgi üzerinde düşündü. Yoksa sadece yeni uydurulmuş bir yalan mıydı? "Bu akşam erken saatlerde bana, ailene ait olan bir şeyi çalmaya çalıştığını söylemiştin."

Kadın pişman bir halde omuzlarını silkti. "Yalan söyledim."

"*Gerçekten mi*?"

"Sana güvenebileceğimden emin değildim."

"Peki şimdi güveniyor musun?"

"Güvenmememe neden olacak herhangi bir şey yapmadın." Jordan'ın yüzünü inceliyordu; sanki bir ihanet göstergesi, güvenilmemesi gerektiğini bildiren ve ölümcül bir hata yaptığını gösteren bir şey arıyor gibiydi. Yavaşça gülümsedi. Cilveli, neredeyse baştan çıkartıcı bir gülümsemeydi. "Ve bana karşı çok iyisin. Gerçek bir beyefendisin."

İyi mi? diye düşündü Jordan, sessizce homurdanarak. Bir adamın umutlarını, onu *iyi* olarak nitelendirmekten daha vahşice kırmanın bir yolu var mıydı acaba?

"Sana *güvenebilirim*, değil mi?" diye sordu.

Jordan ona, kendine ve bu yeni ve tuhaf hikâyeye böylesine çok inanmak istemesine sinirlenerek tekrar odanın içinde volta atmaya başladı. O ceylan gözlerine çok uzun süredir bakıyordu. Beynini aptal bir pelteye çevirmişti. "Bana neden güvenmeyesin ki?" diyerek öfkeyle mırıldanmaya başladı. "Hem de ben bu kadar *iyiyken*."

"Neden sinirlisin? Öncesinde sana yalan söylediğim için mi?"

"Sinirli olmamalı mıyım?"

"Evet, sanırım olmalısın. Fakat artık itiraf ettim..."

"Öyle mi?"

Kadın dişlerini sıktı. Lanet olsun, bu onu daha da güzelleştirmişti. Bu yaratığa karşı bu kadar hassas olduğu için kendi kendini tekmeleyebilirdi.

"Evet," dedi, bakışlarını odaklayarak. "Belçikalı, *Max*

Havelaar; hançer. Hepsi *tamamen* doğru." Duraksayıp yavaşça devam etti, "Var olan tehlikeler de."

Bomba bunu yeterince kanıtlıyor, diye düşündü Jordan.

Öğrendikleri ve kadının yatakta kıvrılarak yatan görüntüsü, parlak kahverengi gözleriyle ona bakışı, ona söylediği her şeyi kabul etmesi için yeterliydi. Bu da demek oluyordu ki, ya aklını yitiriyordu ya da sağlıklı düşünemeyecek kadar yorgundu.

İkisinin de uykuya ihtiyacı vardı.

Jordan iyi geceler dileyip odadan çıkması gerektiğini biliyordu. Fakat karşı konulmaz bir dürtü öne doğru eğilip onun alnına bir öpücük kondurmasına sebep oldu. Saçlarındaki koku, sabununun tadı baş döndürücüydü.

Jordan hemen geri çekildi. "Burada tamamen güvende olacaksın," dedi.

"Sana inanıyorum," dedi kadın. "Ama nedenini bilmiyorum."

"Elbette inanmalısın. Bu bir beyefendinin verdiği kutsal bir söz." Gülümseyerek ışığı kapattı ve odadan ayrıldı.

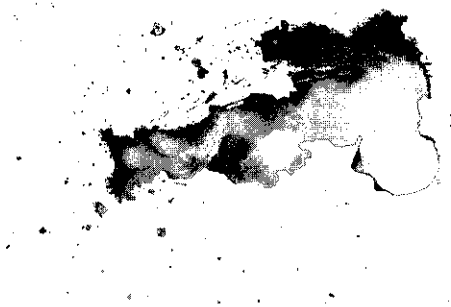
Bir saat sonra Jordan hâlâ uyanık bir halde yatakta yatıyor, kadının ona söylediklerini düşünüyordu. Sigorta dolandırıcılığı hakkındaki gereksiz konuşmalar ve gizli soruşturmalar tamamen saçmaydı, bunu biliyordu. Fakat tehlikede olduğuna inanmıştı. Gözlerindeki korkuyu görebiliyordu.

Onun burada ne kadar güvende olduğunu düşündü. Evin en gelişmiş kilit ve alarm sistemleriyle donatıldığını biliyordu. Hugh Amca'nın İngiliz İstihbarat Teşkilatı'nda çalıştığı yıllar boyunca güvenlik, Chetwynd'da en önemli öncelik

olmuştu. Evin çevresi izleniyor, çalışanlar aranıyor, odalar olası dinleme cihazlarına karşı taranıyordu. Fakat amcasının birkaç ay önceki emekliliğinden sonra bu önlemler gitgide azalmıştı. Ne de olsa siviller kale güvenliğine ihtiyaç duymazlardı. Chetwynd hâlâ oldukça güvenilir bir yerdi fakat eve girmeye kararlı biri muhtemelen bir yolunu bulurdu.

Fakat önce kadının burada olduğunu öğrenmeleri gerekecekti.

Bu son düşünce Jordan'ın korkularını az da olsa gidermişti. Bu evde yaşamayan biri kadının yerini biliyor olamazdı. Bu gerçek bir sır olarak kaldığı sürece, burada güvende olacaktı.

Altıncı Bölüm

Clea yataktan çıkmadan önce evin tamamen sessizleşmesini bekledi. Başı hâlâ zonkluyor, zemin ayaklarının altında titriyordu fakat kendini zorlayıp odanın diğer ucuna yürüyüp kapıyı açtı.

Koridor ıssızdı. En uçta bir lamba yanıyor, ışığı yolluğun üzerini loş bir biçimde aydınlatıyordu. Lambanın yanında bir telefon vardı.

Clea sessizce koridor boyunca emekleyip ahizeyi kaldırdı. Hissettiği suçluluk duygusundan kurtularak Tony'nin Brüksel'deki telefon numarasını tuşladı. Evet, uzun mesafe görüşmesi yapacaktı. Bu acil bir durumdu ve Tavistocks da telefon faturasını karşılayabilecek durumdaydı.

Dört kez çaldıktan sonra Tony cevap verdi. "Clea?"

"Başım belada," diye fısıldadı. "Bir şekilde izimi buldular."

"Neredesin?"

"Şimdilik güvendeyim. Tony, Delancey yaralandı. Şu

an hastanede ve hayatta kalması neredeyse imkânsız."

"Ne? Nasıl..."

"Arabasında bir bomba patladı. Baksana, Göz'e ulaşabileceğimi sanmıyorum. En azından bir süre. Evini izleyen bir polis sürüsü var."

Tony cevap vermedi. Clea bir an hattın kesilmiş olabileceğini düşündü. Sonra Tony devam etti: "Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bilmiyorum." Bir ses duyup etrafına bakındı fakat kimse yoktu. *Eski bir evden çıkan sesler*, diye düşündü kalbi hâlâ küt küt atarken. Yavaşça konuşmaya devam etti: "Eğer beni bulurlarsa, seni de bulabilirler. Brüksel'den kaç. Başka bir yere git."

"Clea, sana söylemem gereken bir şey var..."

Clea başka bir ses duyunca arkasını döndü. Yatak odalarının birinden geliyordu. Uyanık olan biri vardı! Telefonu kapatıp koridorda hızla koştu.

Odasına geri dönünce kapının yanında durup sesleri dinledi. Rahatlamıştı, başka ses gelmiyordu. En azından Tony'yi uyarma şansı olmuştu. Şimdi kendini düşünme zamanıydı. Kapıyı kilitleyip işini garantiye almak için arkasına bir sandalye sıkıştırdı. Ardından yatağa geri döndü.

Baş ağrısı azalmaya başlıyordu, belki sabaha kadar eski haline dönebilirdi. O zaman Chetwynd'dan ayrılabilir ve Van Weldon'un adamları onu bulamadan uzaklaşabilirdi. Şu ana kadar şansı yaver gitmişti fakat şans sonsuza dek sürmezdi, özellikle de karşı karşıya olduğu insanlar söz konusuyken. Yeni bir değişim şart olmuştu. Saç kesimi ve esmer olarak

yeniden doğmak. Gözlükler. Evet, bu işe yarayabilir, tanınmadan Londra kalabalığına karışmasını sağlayabilirdi. İngiltere'den çıktığı zaman Van Weldon ona olan ilgisini yitirecekti. Kurtulup uzun bir hayat sürme şansı olabilirdi.

Belki.

Tony ahizeyi yuvasına geri bıraktı. "Yüzüme kapattı," dedi ve diğer adama döndü. "Onu hatta tutamadım."

"Yeterince uzun sürmüş olabilir."

"Tanrım, sesi çok korkmuş gibiydi. Buna bir son veremez misiniz?"

"Henüz değil. Elimizde yeterince bilgi yok. Ama gittikçe yaklaşıyoruz."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü Van Weldon da yaklaşıyor. Yakında yeni bir hamle daha yapacak."

Tony diğer adamın bir sigara çıkarıp çakmağının üzerine hafifçe vurmasını izledi. *İnsanlar bunu neden yaparlar? Neden sigaralarını vururlar?* Adamın sinir bozucu özelliklerinden biriydi. Geçen hafta Tony, Archie MacLeod'un her tikini, her davranışını öğrenmişti ve bu, midesini bulandırıyordu. Keşke başka bir yolu olsaydı.

Fakat yoktu. MacLeod, Tony'nin geçmişiyle ve hapishanede geçirdiği yıllarla ilgili her şeyi biliyordu. Eğer Tony işbirliği yapmasaydı MacLeod ve Interpol bu bilgiyi Avrupa'daki her antika alıcısına duyuracaktı. Onu mahvedeceklerdi. Tony'nin bu çılgınca planı devam ettirmekten ve Olea'nın bu süreçte öldürülmemesi için dua etmekten başka seçeneği yoktu.

"Bu sefer Van Weldon'un yaklaşmasına çok izin verdiniz," diyerek fikrini açıkladı Tony. "Clea o arabanın içinde havaya uçabilirdi."

"Fakat arabada değildi."

"Adamınız hata yaptı. Bunu kabul et!"

MacLeod ağzındaki sigara dumanını üfledi. "Pekâlâ, biz de çok şaşırdık. Fakat kuzenin hayatta, değil mi? Ona göz kulak oluyoruz."

Tony kahkaha attı. "Onun nerede olduğunu bile bilmiyorsunuz!"

MacLeod'un cep telefonu çaldı. Açıp bir dakika dinledi ve geri kapattı. Tony'ye bakıp, "Tam olarak nerede olduğunu biliyoruz," dedi.

"Telefon görüşmesi sayesinde mi?"

"Özel bir mülkte bulunmuş. Buckinghamshire'da Hugh Tavistock diye bir adam."

Tony başını salladı. "O da kim?"

"Şu anda soruşturuyoruz. Bu sırada güvende olacak. Oradaki adamlarımız bulunduğu yerle ilgili haberdar edildi."

Tony yatağa oturup başını ellerinin arasına aldı. "Clea bunu öğrendiği zaman beni öldürecek."

"Kuzenini tanıdığımız kadarıyla," dedi MacLeod, kahkaha atarak, "öldürmesi çok büyük bir ihtimal."

"Onu kaybettiler," dedi Simon Trott.

Victor Van Weldon gelişmeleri öğrenirken yüzünde hiçbir telaş belirtisi yoktu fakat öfkenin göğsünü sıkıştırmaya başladığını hissedebiliyordu. Bir dakikaya kadar geçecekti.

Bir dakika içinde hissettiği memnuniyetsizliği gösterecekti. Fakat kontrolünü kaybetmemeliydi, özellikle de Simon Trott'un önünde.

"Bu nasıl oldu?" diye sordu Van Weldon. Sesi oldukça soğukkanlı çıkıyordu.

"Hastanede oldu. Bombalanmadan sonra oraya götürülmüş. Bir şekilde adamımızın elinden kaçmayı başarmış."

"Yaralı mıydı?"

"Beyin sarsıntısı."

"O halde, çok uzağa gitmiş olamaz. Peşine düşün."

"Deniyorlar. Fakat korkuyorlar..."

"Ne?"

"Resmi mercilerle görüşüyor olabilir."

Bir kez daha o devasa yumruk Van Weldon'un göğsüne oturmuştu. Bir an duraksayarak nefes almaya çalıştı ve nöbetin geçmesini bekleyerek saniyeleri saydı. *Bu seferki çok kötü*, diye düşündü. Hepsi o kadın yüzündendi. Kadın ölümüne sebep olacaktı. Nitrogliserin şişesini çıkarıp dilinin altına iki tablet yerleştirdi. Sıkıntısı yavaş yavaş geçiyordu. *Ölmek için hazır değilim*, diye düşündü. *Henüz değil.*

Trott'a baktı. "Resmi mercilerle irtibata geçtiğine dair elimizde kanıt var mı?"

"Defalarca kaçmayı başardı. Yardım alıyor olmalı. Polisten. Veya Interpol'den."

"Clea Rice öyle bir şey yapmaz. O asla polise güvenmez." Nitrogliserin şişesini tekrar cebine koydu ve derin bir nefes aldı. Acı dinmişti.

"Sadece şansı yaver gidiyor, hepsi bu," dedi Van Weldon. Elini umursamaz bir şekilde salladı. "Şansı tükenecek."

Bu kadar geç saate kadar uyumak istememişti. Fakat sarsıntı yüzünden halsiz kalmıştı ve yatak çok rahat, ev çok güvenliydi; neredeyse haftalardır kendini ilk kez bu kadar güvende hissetmişti. Sonunda yataktan çıkmayı başardığında güneş pencerelerden içeriye giriyordu ve baş ağrısı sadece donuk bir acı halini almıştı.

Hâlâ hayattayım, diye düşündü.

Evin çeşitli yerlerinden sabah hareketliliğinin sesleri geliyordu; gıcırdayan döşemeler, borulardan akan sular. Fark edilmeden kaçmak için çok geçti. Birkaç saatliğine misafir gibi davranmak zorundaydı. Daha sonra kaçıp yürüyerek kasabadaki tren istasyona gidebilirdi. Ne kadar uzaktı, birkaç kilometre mi? Başarabilirdi. Ne de olsa bir keresinde İspanyol kıyılarında on beş kilometre yürümüştü. Üstelik gecenin bir yarısıydı ve sırılsıklam haldeydi. Fakat o zaman yüksek topuklu ayakkabılar giymiyordu.

Kıyafetlerine baktı. Elbisesi yırtık ve lekeli bir halde sandalyenin üzerinde asılıydı. Çorapları paramparçaydı. Ayakkabıları, kahrolasıca işkence araçları, onunla alay edercesine yedi buçuk santimlik sivri topuklarıyla duruyorlardı. Hayır, yalınayak gitse daha iyi olacaktı. Veya bekli de yatak odası terliklerini giymeliydi. Şifoniyerin yanında rahat görünümlü, kenarları tüylü pembe terlikler buldu. Kalabalıkta fark edilmezdi, değil mi?

Dolapta bulduğu ipek sabahlığı giydi, pembe terlikleri ayağına geçirdi ve kapının arkasına sıkıştırdığı sandalyeyi çekti. Ardından dikkatle odadan çıktı.

Ev halkının geri kalanı çoktan kalkmıştı. Alt kata inip balkon kapısından onları gözetlemeye başladı. Dışarıda, teraştaki kahvaltı masasının etrafında toplanmışlardı. Son moda dergilerden fırlamış bir fotoğraf gibiydiler; sarmaşık gülleriyle sarılmış demir parmaklıklar, çiy tutmuş sonbahar bahçesi, masa örtüsü ve porselenle donatılmış bir masa. Ve masanın etrafında oturan insanlar! Bir mankenin elmacıkkemiklerine ve simsiyah saçlara sahip olan Beryl, zayıf ve sakin görünümlü kolunu sahiplenici bir şekilde Beryl'in omuzlarına atmış olan Richard.

Ve Jordan.

Dün gece onun için sıkıntılı geçmişse bile bu sabah kesinlikle belli olmuyordu. Her zamanki gibi şık görünüyordu; açık renk saçları sabah ışığında neredeyse gümüşi bir hal almış, tüvit ceketi omuzlarını mükemmel bir şekilde sarmıştı. Clea camın ardından onları izlerken, ne kadar mükemmel göründüklerini düşündü; tıpkı ender bulunan bitkiler gibiydiler. Hissettiği şey kıskançlık değil meraktı; tıpkı uzaylı türlerini incelemek gibi. Onlara katılıp onlardan biriymiş gibi davranabilirdi fakat damarlarında her zaman yanlış kan akıyor olacaktı. Kirli kan. Walter Amca'nın kanı gibi.

Bu kusursuz tabloya davetsiz giremeyecek kadar mahcuptu. Arkasını dönüp üst kata çıktı. Fakat tam balkon kapısından uzaklaşmak üzereydi ki Jordan'ın seslendiğini duydu. Yakalanmıştı. Ona bakarak el sallıyor, gelmesini işaret ediyordu. Artık kaçma şansı yoktu, durumu tamamen geçiştirmek zorundaydı.

İpek sabahlığını düzeltti ve parmaklarını saçlarının ara-

sından geçirerek terasa çıktı. Fakat pembe terlikler ancak o zaman aklına gelmişti. Tabanları döşeme tahtalarının üzerinde dikkat çekici sesler çıkarıyordu.

Jordan ayağa kalkarak onun için bir sandalye çekti. "Ben de sana bakmak üzereydim. Bu sabah kendini daha iyi hissediyor musun?"

Sabahlığının kenarlarını huzursuzca çekiştirdi. "Kahvaltı için uygun giyinmedim. Kıyafetlerim berbat halde ve başka ne giyebileceğimi bilmiyordum..."

"Kafana takma. Günlük toplantılarımızdan biri."

Clea kaşmir ve poturlara sarınmış olan Beryl'e ve yün tüvidini giyen Jordan'a baktı. Günlük bir toplantı. Doğru. Kendisine uzatılan sandalyeye uysal bir hareketle oturdu. Pembe tüylü ayaklarıyla kendini bir çeşit hayvanat bahçesi figürü gibi hissediyordu. Jordan ona kahve koyup bir tabak yumurta ve sosis uzatırken Clea, kendini onun ellerine, uzun parmaklarına ve bileklerinde parlayan altın tüylere odaklanmış halde buldu. *Bir aristokratın elleri*, diye düşündü ve bu ellerin dün gece yolda onu çekip kurtardığını aniden net bir şekilde hatırladı.

"Yumurta ister misin?"

Clea tabağına göz attı. Yumurtalar. Evet. Hiç düşünmeden çatalı eline aldı ve ilk lokmasını ısırırken tüm gözlerin onu seyrettiğini fark etti.

"Bu sabah sana temiz kıyafet bırakmaya çalıştım," diyerek açıklama yaptı Beryl. "Fakat kapıyı açamadım."

"Arkasına sandalye koymuştum," dedi Clea.

"Ah." Beryl mahcup bir edayla gülümsedi. Sanki, *Evet,*

tabii. Herkes kapısının arkasına barikat kurar, der gibiydi.

Kimse nasıl tepki vereceğini bilmiyor gibiydi; o yüzden sadece Clea'nın yemek yemesini izlemekle yetindiler. Bakışları soğuk değil, şaşkın görünüyordu.

"Edindiğim bir alışkanlık sadece," dedi Clea, kahvesine krema dökerken. "Kilitlere güvenmiyorum, biliyorsunuz. Onları aşmak çok kolay."

"Öyle mi?" dedi Beryl.

"Özellikle de yatak odası kilitleri. Bir hırsız, sıradan bir yatak odası kilidini beş saniyede açabilir. Diskli olan yeni kilitleri bile."

"Bunu öğrendiğimiz ne kadar iyi oldu," diye mırıldandı Beryl.

Clea başını kaldırdığında herkesin büyülenmiş bir halde kendisini izlediğini gördü. Yüzü kızararak bakışlarını tekrar yumurtasına çevirdi. *Tıpkı bir aptal gibi saçmalıyorum,* diye düşündü.

Jordan elini tutmak için uzandığında irkildi.

"Diana, onlara anlattım."

Clea ona bakakaldı. "Onlara anlattın mı? Yani... o konu hakkında..."

"Her şeyi. Nasıl tanıştığımızı. Hayatındaki girişimleri. Onlara anlatmak *zorundaydım.* Eğer sana yardım edeceklerse her şeyi bilmeleri gerekiyordu."

"İnan bana yardım etmek *istiyoruz,"* dedi Beryl. "Bize güvenebilirsin. En az Jordie'ye güvendiğin kadar."

Clea titreyen ellerini kucağına koydu. *Benden onlara güvenmemi istiyorlar,* diye düşündü acı içinde. *Fakat doğruyu söylemeyen benim.*

"İşine yarayabilecek kaynaklarımız var," dedi Jordan. "İstihbaratla bağlantılarımız var. Üstelik Richard'ın şirketi güvenlik konusunda uzman. Herhangi bir yardıma ihtiyaç duyarsan..."

Teklif reddedilemeyecek kadar çekiciydi.

Haftalardır tek başına, bir otelden diğerine sek sek oynayarak, kime güveneceğini veya nereye gideceğini bilemeden hayatını yaşıyordu. Kaçmaktan çok yorulmuştu.

Fakat yine de hayatını kimsenin ellerine bırakmaya hazır değildi. Hatta Jordan'ın ellerine bile.

"Tek istediğim şey," dedi sessizce, "tren istasyonuna gidebileceğim bir araç. Ve belki..." Ayağındaki pembe terliklere bakıp kahkaha attı. "Kıyafetlerimi değiştirmek olabilir."

Beryl ayağa kalktı. "Bunu kesinlikle ayarlayabiliriz." Nişanlısının kolunu çekiştirdi. "Hadi, Richard. Gidip dolabıma bir bakalım."

Clea, Jordan'la baş başa kalmıştı. Bir süre sessizce oturdular. Ağaçların üzerinde kumrular ötüyor, yaz bittiği için sitem ediyorlardı. Bulutlar sabah aydınlığını karartarak griye boyuyorlardı.

"Demek yanımızdan ayrılıyorsun," dedi Jordan.

"Evet." Peçetesini katlayıp dikkatle masanın üzerine bıraktı. Gözlerini krem rengi masa örtüsünden ayırmamasına rağmen, tüm odağı adamın üzerindeydi. Neredeyse bakışlarının tüm sıcaklığını hissediyordu. Tüm hisleri, kayıtsız kalma çabalarına karşı geliyordu. Dün gece o ilk öpücükle

görünmez bir eşiği aşmışlar, sınırları olmayan bir bölgeye girmişlerdi; artık olasılıkların sonu yoktu.

İşte onlar bundan ibarettiler, diye kendi kendine hatırlattı. *Olasılıklar*. Yarım yamalak gerçeklerin yarattığı kasvetin içinden fanteziler göz kırpıyordu. Ona bir sürü yalan söylemiş, hikâyesini defalarca değiştirmişti. Fakat hâlâ en kötü gerçeği açıklamamıştı. Kim olduğunu ve ne olduğunu...

Geçmişte ne olduğunu.

En iyisi onu bu fanteziyle bırakmak, diye düşündü. Benim iyi biri olduğumu sansın. Kötüyü bilmesin.

Gözlerini kaldırdığında şaşkın ve düşünceli bakışlarla kendisine baktığını gördü. "Şimdi nereye gideceksin?" diye sordu.

"Londra. Bunun üstesinden tek başıma gelemeyeceğim ortada. Benim... acentedeki ortaklarım soruşturmayı yürütecekler."

"Peki sen ne yapacaksın?"

Omuzlarını silkerek gülümsedi. "Daha kolay bir dava alırım. Patlayan arabalar içermeyen bir dava."

"Diana, eğer yardımıma ihtiyaç duyarsan... ne olursa olsun."

Bakışları karşılaştı ve Jordan'ın gözlerindeki teklifin sadece yardımdan ibaret olmadığını gördü. İçindeki her şeyi itiraf edip onu bu tehlikeli kargaşanın içine çekme dürtüsüyle savaşmak zorundaydı.

Başını salladı. "Oldukça yetenekli çalışma arkadaşlarım var. Bana göz kulak olacaklar. Yine de teklifin için teşekkürler."

Jordan başıyla kısaca onayladı ve başka bir şey söylemedi.

Tren istasyonundaki bir banka oturmuş gri takım elbiseli adam gazeteleri okuyup, 12.15 Londra trenini bekleyen yolcuları seyretti. Günün dördüncü treniydi ve şu ana kadar Clea Rice'ı görmemişti. Bankta oturan üç kadın ile yerinde durmayan ve sürekli gazetesine çarpan bir çocuk daha oturuyordu; adam o kadar öfkelenmişti ki çocuğa tokat atmak üzereydi. Clea Rice'ın trenle seyahat etmeyi seçeceğinden gayet emindi; halbuki şimdi kasabadan ayrılmak için başka bir yol seçmiş gibi görünüyordu. Evet, kadın bu oyunda gitgide daha iyi oluyordu, beklenmedik şeyler yapıyordu. Buna rağmen dün gece hastaneden kaçmayı nasıl başardığını bilmiyordu. Bu işi bitirmek için çok daha uygun bir yerdi. Özel bir oda ve ilaçla uyutulmuş bir hasta. Özel bir iş için daha önce bir kez doktor kılığına girmişti. Aynı tezgâhı tekrarlayabilirdi.

Kadının onunla işbirliği yapmaması ne kadar kötüydü.

Şimdi, Londra'nın kalabalığına karışıp ortadan kaybolmadan önce izini tekrar bulmalıydı.

"Bankı başkaları da kullanmalı, tamam mı?" dedi bir kadın.

Adam yan tarafına bakıp alışveriş çantası taşıyan gümüş saçlı kadını gördü. "Burası dolu," dedi ve gazetesini sıkıca tutmaya devam etti.

"İyi bir adam olsaydın bankı engelli insanlara bırakırdın," dedi kadın.

Adam gazetesini okumaya devam etti, parmakları aniden omzunda asılı olan makineli tüfeğe doğru kayıyordu. Yaşlı kadının gözlerinin ortasına bir delik açmak ve onu susturmak istiyordu. Şimdi de dünyadaki beyefendi kıtlığından bahsediyor, doğrudan kimseye konuşuyor olmasa bile yakınında duran insanların dikkatini çekecek kadar yüksek sesle söyleniyordu. Bu hiç iyi değildi.

Adam ayağa kalktı ve ihtiyar kadına tehditkâr bir bakış atarak banktaki yerini teslim etti. Kadın istediğini elde etmenin verdiği memnuniyetle homurdandı. Adam gazetesini katlayıp platformun diğer ucuna doğru yürüdü.

İşte tam o anda Clea Rice'ı gördü.

Tuvaletten yeni çıkmıştı. Kazayağı desenli, kendisine birkaç beden büyük gibi görünen bir etek ve ceket giyiyordu. Saçları bir eşarpla örtülmüş, fakat kırmızı birkaç tutam dışarıya sızmıştı. Hem bu hem de etrafı kolaçan ederek dolambaçlı bir rotada hareket edişi onu ele vermişti.

Burası bu işi yapmak için uygun bir yer değildi.

Kadının trene binmesini beklemeye ve onu trende bulmaya karar verdi. İçeride gözünü üzerinde tutabilirdi. Belki de indiği zaman...

Biletini hazırladı. Bir adım öne çıkıp binmeyi bekleyen kalabalığa katıldı.

Clea Rice, 12.15 Londra trenine biniyordu. *Yapabileceği en akıllıca hareket bu değil*, diye düşündü Charles Ogilvie, gişe sırasında onun arkasında beklerken. Onu Chetwynd'dan buraya kadar takip ederken hiç sorun yaşamamıştı. Jordan

Tavistock'un şampanya altını rengindeki Jaguar'ı gözden kaçırılacak bir araba değildi. Kendisi onları takip edebiliyorsa, mutlaka başkası da edebilirdi.

Ve şimdi kadın güpegündüz trene binmek üzereydi.

Ogilvie sıranın başına ulaşıp aceleyle biletini aldı ve kadını platforma kadar takip etti. Kadın tuvalete girip gözden kaybolunca beklemeye koyuldu. Tren istasyona yaklaştığı zaman kadın tuvaletten çıktı. Platformda bekleyen, birçok farklı meslekten çalışan ve hepsi birbirinden ölümcül görünen ev kadınlarından oluşan iki düzine insan vardı. Ogilvie bakışlarını kalabalıkta bekleyen yüzlerde gezdirdi ve daha önce tanıdığı bir yüz bulmaya çalıştı.

Kalabalığın ucunda ona tanıdık gelen birini gördü; gri takım elbiseli, elinde gazete tutan bir adam. Yüzünde ayırt edici bir özellik olmamasına rağmen yine de hafızasında bir şeyler canlandırıyordu. Onu daha önce nerede görmüştü?

Hastanede. Dün gece lobide. Adam büfeden gazete alıyordu.

Şimdi de 12.15 Londra trenine biniyordu. Clea Rice'ın tam arkasında.

Ogilvie'nin damarlarına yoğun bir adrenalin dalgası pompalandı. Eğer bir şey olacaksa bu birazdan olacaktı. Belki burada, kalabalığın ortasında değil ama trende veya bir sonraki istasyonda. Tek gereken silahının namlusunu dayamasıydı. Clea Rice bunu fark etmeyecekti.

Gri takım elbiseli adam, kadına yaklaşıyordu.

Ogilvie ilerledi. Ceketinin düğmelerini çözmüş, tabancasının kılıfını yakınında tutuyordu. Bakışları Bay Gri Takım

Elbiseli'nin üzerindeydi. İlk saldırı belirtisinde hazır olmalıydı. Clea Rice'ın tek kurtarıcısıydı.

Ve ikinci bir şans olmayacaktı.

Neredeyse gelmişti. Yaklaşmıştı.

Clea biletini tıpkı uğurlu bir eşyasıymış gibi sıkıca tutuyor, trenin yavaşlayarak durmasını bekliyordu. Herkesin önden hızla ilerlemesi için geride duruyordu. Londra metrosundaki olayın anıları hâlâ tazeydi; bir daha asla yaklaşan bir treni platform kenarında beklemeyecekti. Onu öldürmeye yetecek tek şey birinin onu arkadan itmesiydi. Hayır, en iyisi arkada kalıp belanın geldiğini görebilmekti.

Tren yavaşlayıp durdu. Yolcular binmeye başlamıştı.

Clea yavaşça kalabalığın arasına karıştı. Başı yine şiddetle zonklamaya başlamıştı; trende yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Birkaç adım sonra Londra'ya doğru yola çıkacaktı. Tanınmadığı bir yere. Ne de olsa yapılacak en iyi şey buydu, gözden kaybolmak. Van Weldon'la boy ölçüşebileceğini düşünmekle hata etmişti. Adam, Clea'nın her hamlesine daha ölümcül bir şekilde karşılık veren bir düşmandı. Vazgeçmemesi gerekiyordu fakat teslim olmaya hazırdı. Hayatta kalmak için her şeyi yapacaktı.

Trene binmeye o kadar odaklanmıştı ki arkasındaki kargaşayı fark etmedi bile. Tam ilk basamağa çıkacaktı ki bir el kolundan tutup onu tekrar platforma çekti.

Arkasını döndü; bütün sinir hücreleri saldırıya hazır halde gerilmiş, parmakları saldırganın yüzünü tırmalamak için pençe şeklini almıştı. Tam vurmak üzereydi ki donup kaldı.

"*Jordan*?" dedi hayretler içinde.

Jordan onu bileğinden tuttu. "Gidelim buradan."

"Ne yapıyorsun?"

"Sonra açıklarım. Hadi."

"Ama ben gidiyorum..."

Jordan onu çekerek yolcu sırasından uzaklaştırdı. Clea kurtulmaya çalışıyor, fakat Jordan onu omuzlarından tutarak kendine doğru çekiyordu. "Beni dinle," diye fısıldadı. "Biri bizi Chetwynd'dan buraya kadar takip etmiş. Trene binemezsin."

Clea anında kaskatı kesildi. Saçlarında Jordan'ın sıcak nefesini hissediyor, kokusunu, sıcaklığını, daha önce hiç olmadığı kadar duyuyordu. Tüvit ceketin üzerinden bile kalbinin gümbürtüsünü ve kollarındaki gerginliği hissediyordu. Tek kelime etmeden başıyla onaylayınca bedenini saran kollar rahatladı. İkisi birlikte dönüp platformdan bir adım uzaklaştılar.

Görünürde adam falan yoktu. Aniden gri takım elbiseli adam karşılarında belirdi. Yüzünde dikkat çeken bir özellik yoktu, Clea'nın bakışlarını donduran şey adamın elinde tuttuğu silahtı.

Tam sola dönmüştü ki ilk silah sesi geldi. Bir şey omzuna vurup onu uzağa itti. Jordan. Clea yavaş çekimde, üzerine doğru atılan Jordan'ın tüvit ceketini fark etti. Yana doğru savrulup dizlerinin üzerine düştü. Kaldırımdan aldığı darbe tam omurgasına denk gelmişti. Acıdan gözleri kararıyordu.

Etrafından çığlıklar yükseliyordu. Tekrar ayağa kalktı ve etrafına bakınarak saldırganın nerede olduğunu görmeye

çalıştı. İstasyon, panik halinde her yöne doğru dağılan insanlardan oluşan bir arbede halini almıştı. Jordan onu hâlâ koruyordu fakat Clea onun omzunun üzerinden tetikçiyi gördü.

Tetikçi de aynı anda onu görmüştü. Adam tabancasını kaldırdı.

Tabancanın sesi tam bir gök gürültüsü gibiydi. Clea ürkmüş, fakat ne bir acı ne de bir darbe hissetmişti, hâlâ hayatta olduğu için şaşkındı.

Tetikçinin yüzünde de aynı şaşkınlık ifadesi vardı. Başını eğip göğsüne baktı ve kızıl bir lekenin hızla gömleğine doğru yayıldığını gördü. Sendeleyerek dizlerinin üzerine düştü.

"Çık buradan!" Yan taraftan biri bağırmıştı.

Clea döndü ve elinde silah olan ikinci bir adamın birkaç metre uzakta durduğunu gördü. Adam telaş içinde ona el sallayarak uzaklaşmasını işaret ediyordu.

Gri takım elbiseli adam şimdi dizlerinin ve ellerinin üzerinde emekliyor, küfrediyor ve hâlâ ısrarla silahını tutuyordu. Jordan, Clea'nın ilerlemesi için onu itmek zorunda kalınca bıcakları yeniden hareket etmeye başlamıştı. Platformun sonuna doğru koşmaya başladı; yere vuran her ayak sesinde sanki başına bir çivi çakılıyordu. Jordan'ın tam arkasından geldiğini duyabiliyordu. Arkalarında karmaşanın sesleri yükseliyordu. Trenin en arkasına ulaştıklarında rayların üzerine atlayıp karşı platforma doğru hızla koşmaya başladılar.

İlk önce Clea tırmandı. Jordan geride kalmıştı. Clea onun elini tutup platforma çekmek için durdu.

"Beni bekleme," dedi Jordan, soluk soluğa koşarak basamaklardan çıkarken. "Git! Park yerine!"

"Seni beklemek zorundayım! Araba anahtarları sende!"

Jaguar istasyon kapısının önünde, yolun ortasına park edilmişti. Jordan, Clea'ya anahtarları fırlattı. "Sen sür," dedi.

Clea durup tartışmadı. Direksiyon başına geçerek motoru çalıştırdı ve vitesi taktı. Gürültüler eşliğinde park yerinden çıktılar.

Yolun ilerisinde siren sesleri duyulmaya başlamıştı. *Polisler istasyona gidiyor*, diye düşündü Clea; ilgilendikleri *kendisi* değildi.

Haklıydı da. İki polis arabası hızla yanlarından geçip yollarına devam etti.

Clea dikiz aynasından bakıp arkalarının boş olduğunu gördü. "Takip eden biri yok gibi görünüyor. Sanırım her şey yolunda."

"Şimdilik."

"Chetwynd'dan buraya kadar takip edildiğimizi söyledin. Nasıl anladın?"

"İlk önce emin olamadım. Yolda arkamızdan gelen siyah MG marka bir araç görüyordum. Sonra gözden kayboldu. Bu yüzden bahsetmedim. Gittiğini sanmıştım."

"Fakat beni almak için geri geldin."

"Kapıdan çıkarken arabayı tekrar gördüm. Park yerine giriyordu. İşte o zaman anladım..." Yüzünü buruşturarak koltuğunda hareket etti. "Bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

"Biri bizi öldürmeye çalıştı."

"Sanırım bu kadarını biliyorum. Tetikçi kimdi?"

"Adını mı soruyorsun?" Clea başını salladı. Bu hareket kafatasının yeniden zonklamasına sebep oldu. "Hiçbir fikrim yok."

"Peki ya diğer adam? Hayatımızı kurtaran?"

"Onun adını da bilmiyorum. Fakat..." Duraksadı. "Sanırım onu daha önce gördüm. Londra'da. Metroda."

"Koruyucu meleğin mi?"

"Ama bu sefer onu *sen* de gördün. O yüzden artık melek sayılmaz." Clea aynaya baktı. Takip eden biri yoktu. Daha rahat nefes almaya başlayınca ne yapacaklarını düşünmeye başladı. Chetwynd'a mı gideceklerdi?

Jordan onun aklını okumuş gibi konuşmaya başladı, "Chetwynd'a geri dönemeyiz. Bunu tahmin edeceklerdir."

"*Sen* dönebilirsin."

"O kadar emin değilim."

"Aradıkları kişi sen değilsin."

"Bana *onların* kim olduklarını söyleyecek misin?"

"Guy Delancey'nin arabasını havaya uçuran kişiler."

"Bu insanlar şu gizemli Belçikalıyla bağlantılı mı? Yoksa bu da ayrı bir yalan mı?"

"Bu gerçek. Bir bakıma."

Jordan homurdandı. "Bir bakıma mı?"

Clea yana baktığında onun dişlerini sıkmakta olduğunu gördü. *Benim gibi korkmuş olmalı*, diye düşündü.

"Tüm gerçekleri bilmeye hakkım olduğunu düşünüyorum," dedi.

"Daha sonra. Nefes alabilecek bir yer bulduğumuz

zaman." Gaz pedalına basınca Jaguar hafif bir hırıltıyla aniden hızlandı. "Şu anda sadece bu kasabadan çıkmak istiyorum. Londra'ya vardığımızda..."

"Londra mı?" Jordan başını salladı. "Bu kadar kolay olacağını mı sanıyorsun? Otobandan gidebileceğini mi düşünüyorsun? Eğer söylediğin kadar tehlikelilerse tüm anayolları kollayacaklardır."

Ve açık altın renkteki bir Jaguar gözden kaçırabilecekleri bir araba değildi, Clea fark etmişti. Jaguar'dan kurtulması gerekiyordu. Ve belki adamdan da. Onsuz daha iyi olacaktı. Tıpkı bir mıknatısın demir tozlarını üzerine çektiği gibi, Clea da belayı üzerine çekiyordu ve bir sonraki kriz patlak verdiğinde Jordan'ın çapraz ateşin ortasında kalmasını istemiyordu. En azından ona bu kadarını borçluydu.

"İleride bir sapak var," dedi Jordan. "Oraya gir."

"Nereye gidiyor?"

"Arka yola."

"Londra'ya mı?"

"Hayır. Bizi bir hana götürecek. Sahiplerini tanıyorum. Arabayı saklayabileceğimiz bir de ahır var."

"Peki Londra'ya nasıl gideceğim?"

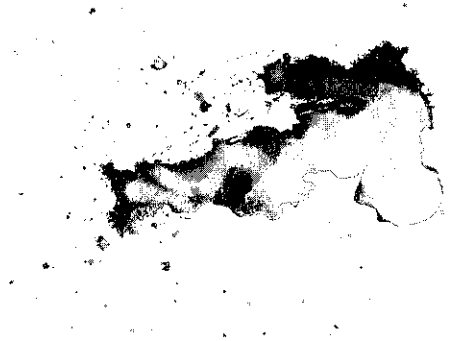
"Gitmeyeceğiz. Bir süre burada kalıp ne yapmamız gerektiğini düşünelim. Sonra bir sonraki adımımıza karar veririz."

"Bence bir sonraki adımımız yola devam etmek olmalı! Hatta eğer mecbursak yürüyerek devam etmeliyiz! Bu bölgede daha fazla kalmak istemiyorum..."

"Fakat sanırım benim kalmam lazım," diye mırıldandı.

Clea yeniden yan tarafa baktı. Gördüğü şey neredeyse yoldan çıkmasına sebep oluyordu.

Jordan ceketinin önünü açmış, gömleğine bakıyordu. Kaliteli kumaş parlak kan damlacıklarıyla doluydu.

Yedinci Bölüm

"Ah, Tanrım," dedi Clea. "Neden bana söylemedin?"

"Ciddi bir şey değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Hâlâ nefes alıyorum, değil mi?"

"Evet bu *harika*." Clea direksiyonu çevirip, baş döndürücü bir U dönüşü yaptı. "Hastaneye gidiyoruz."

"Hayır." Jordan uzanıp onun elini tuttu. "Anında ensende belirirler."

"Ne yapmam gerekiyor? Kan kaybından ölmene izin mi vereyim?"

"Ben iyiyim. Sanırım kanama durdu." Tekrar gömleğine baktı. Lekeler artık yayılmıyordu. "Neydi o klişe söz? 'Sadece bir sıyrık' mı?"

"Ya değilse? Ya iç kanama varsa?"

"O zaman yardım isteyen ilk kişi ben olurum. İnan bana," diye ekledi, acı içinde gülümseyerek. "Özümde tam bir korkağımdır."

Korkak mı? diye düşündü. Kesinlikle değildi. Bu adam hayatında tanıdığı en cesur insandı.

"Hana git," diye ısrar etti. "Eğer durumum gerçekten ciddiyse o zaman yardım çağırırım."

Clea isteksizce bir U dönüşü daha yaptı ve yeniden yola koyuldu. Yol sapağı onları çitlerle çevirili dar bir yola çıkarmıştı. Yaprakların arasından, birbirinden sınırlarla ayrılmış tarlaları ve taş duvarları görüyordu. Çitler çakıl döşenmiş bir garaj yoluna uzanıyordu. Sonunda Munstead Hanı'nın önünde durdular. Ön taraftaki yürüyüş yolunu çevreleyen ve renklerini sonbahar mevsimine bırakmaya başlayan çiçeklerden oluşan bir kulübe bahçesi vardı.

Clea hemen arabadan inip Jordan'ın ayağa kalkmasına yardımcı oldu.

"Yalnız yürümeme izin ver," dedi. "En iyisi sorun yokmuş gibi davranmak."

"Bayılabilirsin."

"Asla o kadar utanç verici bir şey yapmam." Homurdanarak arabadan inmeyi başardı ve yardım almadan ayakta durdu. Kendi gücünü kullanarak bahçeden geçip ön basamakları tırmandı.

Kapıyı çaldıklarında yaşlıca bir beyefendi cevap verdi. Koyu kahverengi pantolonu kemikli vücuduna bol geliyordu. Gözlüğünün çift odaklı camlarının ardından memnun ve şaşkın gözlerle baktı, "Ah, genç Bay Tavistock!"

Jordan gülümsedi. "Merhaba, Munstead. Boş oda var mı?"

"Senin arkadaşlarına her zaman!" Yaşlı adam kenara çe-

kilip ön taraftaki salona geçmelerini işaret etti. "Chetwynd'dakiler dolu mu?" diye sordu. "Misafirler için yer yok mu yoksa?"

"Aslında, bu oda ben ve bayan için olacak."

"Siz ve..." Munstead dönüp Jordan'a şaşkınlıkla baktı. Yüzünde kurnaz bir sırıtış belirmişti. "Sanırım, gizli kalması gereken bir durum, değil mi?"

"Sadece ikimiz arasında."

Munstead göz kırptı. "Anlaşıldı, Bayım."

Clea, Jordan'ın bu şakalaşmaya nasıl dayandığını bilmiyordu. Yaşlı adam anahtarları ararken Jordan kibarca Bayan Munstead'in sağlığını, yazın bahçenin nasıl olduğunu ve çocukların Noel için gelip gelmeyeceklerini sordu. En sonunda ikinci kata çıkmışlardı. Daha iyi bir durumda olsalardı Clea mekânın romantik havasına, yıpranmış duvar kâğıtlarına ve dantel perdelere dikkat ederdi. Şimdi odaklandığı tek şey Jordan'ı yatağa yatırıp yarasına bakmaktı.

Güvenli bir şekilde kapalı kapılar ardında kaldıkları zaman Clea resmen Jordan'ı zorla yatağa götürdü. Jordan'ın yüzü hissettiği acıyla ekşirken Clea onun ceketini çıkardı. Gömleğin üzerindeki kan lekeleri sağ kolunun altına kadar uzanıyordu.

Clea gömleğin düğmelerini çözdü. Kan kurumuş ve kumaşı deriye yapıştırmıştı. Yavaş hareketlerle gömleği çekti ve Jordan'ın geniş göğsünü açtı; açık kahverengi tüylerinin üzerinde kurumuş kan parçacıkları vardı. Gördüğü şey bir kurşun yarasından çok, uzun bir kesikti. Sanki bir bıçak koltuk altının ön kısmından saplanıp, sağa doğru kesmişti.

Rahatlayarak iç içekti. "Sadece bir kesik gibi görünü-

yor. Geçerken sıyırmış olmalı. Göğsüne saplanabilirdi. Şanslısın."

Jordan başını eğip yaraya baktı ve kaşlarını çattı. "Belki de şans değil, ilahi müdahaledir."

"Ne?"

"Bana ceketimi uzat."

Clea kafası karışmış halde ona ceketi verdi. Kurşunun girdiği delik kolayca görülebiliyordu. Sağ göğsün üzerinden kumaşı delmişti. Jordan ceketin iç cebine uzanıp ucunda zinciri olan şık bir saat çıkardı. Altın saatin üzerindeki oyuk tam karşılarındaydı.

"Mezardan gelen bir yardım eli," dedi ve saati Clea'ya verdi.

Clea oyuk kapağı kaldırdı. İçinde Bernard Tavistock ismi işlenmişti.

"Babamın," dedi Jordan. "O öldükten sonra bana kaldı. Demek ki hâlâ yukarıdan beni izliyor."

"O zaman bunu yanından ayırmamalısın," dedi, saati geri vererek. "Böylece bir sonraki kurşunu önleyebilir."

"Gerçekten, başka bir kurşun *olmamasını* diliyorum. Bu yeterince rahatsız ediyor."

Clea banyoya girdi ve bir havluyu ılık suyla ıslatıp suyunu sıktı. Yatağa geri döndüğünde Jordan yaşanan karmaşadan dolayı utanmış görünüyordu. Yarayı temizlemek için eğildiğinde saçları birbirine süründü ve Clea rahatsız edici bir koku yoğunluğu hissetti. Kan, ter ve tıraş losyonu. Adamın nefesi saçlarına sıcak bir hava dalgası yayıyor ve sıcaklık Clea'nın yanaklarına kadar sızıyordu. Clea üzerindeki bu

etkiyi çaresizce umursamamaya çalışıyor, gözünü yaradan ayırmıyordu.

"Yaralandığından haberim yoktu," dedi yavaşça.

"İlk atılan kurşundan oldu. Kazayla önüne çıktım diyebiliriz."

"Kazayla mı? Beni ittin, salak."

Jordan kahkaha attı. "Şövalyeliğe artık değer verilmiyor."

Hiçbir şey söylemeden iki eliyle adamın yüzünü kavradı ve dudaklarını uzatarak onu sertçe öptü. O anda bunun bir hata olduğunu anlamıştı. Midesi gövdesinin içinde hareket ediyor gibiydi. Jordan'ın da dudaklarını ona doğru bastırdığını hissediyordu. Adam hem arzu hem de tatminle inliyordu. Onu kendine doğru çekmeye çalışırken Clea uzaklaştı.

"Gördün mü? Yanılmışsın," diye fısıldadı. "Şövalyeliğe kesinlikle değer veriliyor."

"Eğer ödülüm buysa, tekrar yapabilirim."

"Hayır, yapma. Birincisi şövalyelik olur, ikincisi aptallık."

Güçlükle nefes alarak dikkatini yeniden yaraya yöneltti. Clea, adamın onu izlediğinin farkındaydı. Dudaklarında hâlâ onun tadını hissediyor, fakat inatla ona bakmayı reddediyordu. Bakarsa tekrar öpüşeceklerdi.

Son kan lekelerini de temizleyip doğruldu. "Bunu nasıl kapatacağız?"

"Arabada ilkyardım çantası var. Bandaj ve onun gibi şeyler."

"Alıp geleyim."

"Gitmişken arabayı ahıra park et. Göz önünde kalmasın."

Clea rahatlayarak odadan çıktı ve hızla merdivenleri indi. Dışarıya çıktığı anda tekrar nefes alabildiğini hissetti. Kontrol yeniden ondaydı.

Doğruca Jaguar'a doğru yürüdü ve motoru çalıştırıp arabayı ahıra park etti. Bagajdan ilkyardım çantasını aldıktan sonra bir süre arabanın yanında durup saman kokulu havayı derin soluklar halinde içine çekti. En sonunda baş ağrısı azalmış ve yeniden sağlıklı düşünebilmeye başlamıştı. *Konsantre olmalısın*, diye düşündü. *Neyle karşı karşıya olduğunu unutma. Dikkatinin dağılmaması gerek. Jordan gibi dikkat dağıtıcı biri tarafından olsa bile.*

Elinde ilkyardım çantasıyla odaya geri döndü. İçeriye adımını attığı anda zar zor elde ettiği soğukkanlılığının yerle bir olmak üzere olduğunu hissetti. Jordan pencerenin önünde duruyordu. Geniş sırtı ona dönüktü ve bakışları bahçede bir yerlere odaklanmıştı. Onun yanına gidip ellerini çıplak cildinde gezdirme isteğini bastırmaya çalıştı.

"Arabayı sakladım," dedi Clea.

Jordan'ın başıyla onayladığını düşünüyordu fakat hiç cevap gelmedi.

Kısa bir duraksamadan sonra Clea sordu: "Bir sorun mu var?"

Jordan ona bakmak için döndü. "Chetwynd'ı aradım."

Clea kaşlarını çattı. Tek bir telefon görüşmesiyle tavrının neden bu kadar değiştiğini anlamaya çalışıyordu. "Ara-

dın mı? Neden?"

"Onlara neler olduğunu anlatmak için. Yardıma ihtiyacımız olacak."

"Bilmemeleri daha iyi olur. O zaman daha güvenli..."

"Kimin için daha güvenli?"

"Herkes için. Yanlış insanlarla konuşabilirler. Söylenmemesi gereken şeyleri söyleyebilirler..."

Pencereden yansıyan ışık yüzünden, Jordan'ın yüzündeki ifadeyi göremiyordu. Fakat sesindeki öfkeyi duyuyordu. "Eğer kendi aileme güvenemezsem, kime *güveneceğim*?"

Jordan'ın ses tonu Clea'nın canını yakmıştı. Yatağa oturup gözlerini aptal gibi kucağındaki ilkyardım çantasına dikti. "Bu kör inancına özeniyorum," dedi sessizce. ilkyardım çantasını açtı. İçinde bandajlar, bantlar ve bir şişe antiseptik vardı. "Buraya gel. Yarayı sarsam iyi olacak."

Jordan gelerek onun yanına oturdu. Clea gazlı bezlerini paketlerinden çıkarıp keserken ikisi de konuşmuyordu. Antiseptiği cildine dokundururken Jordan'ın irkilerek soluk aldığını duydu. Hiçbir şey söylemiyordu. Onun bu sessizliği Clea'yı korkutuyordu. Odadan çıktığından beri aralarında bir şeyler değişmişti ve bu, Chetwynd'la yapılan telefon görüşmesiyle ilgiliydi. Clea bunun ne olduğunu sorarak aralarındaki son bağları da koparmaktan korkuyordu. Hiçbir şey söylemedi. Sadece önündeki işle ilgilendi. Fakat bunu yaparken de onu kaybettiğini, hatta kendisine sırtını döndüğünü düşündükçe içinde yükselen panik dalgasıyla savaşmaya çalışıyordu.

Clea son bandı Jordan'ın göğsüne yapıştırırken bu şüp-

helerinde haklı olduğu ortaya çıktı. "Richard yolda," dedi Jordan.

Clea arkasına yaslanıp ona baktı. "Ona nerede olduğumuzu söyledin mi?"

"Mecburdum."

"Sadece hayatta ve iyi olduğunu söyleyemez miydin? Öyle bırakamaz mıydın?"

"Bana bir şey söylemesi gerek."

"Telefonda da söyleyebilirdi."

"Yüz yüze konuşmamız gerek." Jordan duraksadı ve ardından sessizce ekledi: "Seninle alakalı."

Clea bant rulosunu elinde sıkıca tutarak oturuyordu. Bakışları onun yüzünde donup kalmıştı. *Biliyor,* diye düşündü. Midesi bulanıyordu, hem kendisinden hem de zavallı geçmişinden. Jordan'ın ona karşı hissettiği çekim her nasılsa kaybolmuş, yaptığı telefon görüşmesiyle ortaya çıkan bazı gerçeklerden dolayı yok olmuştu.

Yutkunarak bakışlarını başka tarafa çevirdi. "Sana ne söyledi?"

"Sadece kendinle ilgili tamamen dürüst olmadığını."

"Ve..." Clea boğazını temizledi. "Nasıl öğrendi?"

"Parmak izlerin."

"Ne parmak izi."

"Polo sahası. İçecek çadırında bardağının üzerinde parmak izlerini bırakmıştın."

Bu imaları anlaması biraz zamanını almıştı. "O zaman sen... *sen* o kişisin..."

Jordan başıyla onayladı. "Bardağını aldım. Parmak iz-

lerin Londra Emniyet Müdürlüğü'nün kayıtlarında bulunamadı. Ben de Richard'tan Amerikan mercilerinde araştırmasını istedim. İzleri oradaki dosyada buldular."

Clea hızla ayağa kalkıp yataktan uzaklaştı. "Sana güvenmiştim!"

"Asla seni üzmek istemedim."

"Hayır, sinsice arkamdan iş çevirdin."

"Bana karşı tamamen dürüst olmadığını biliyordum. Başka nasıl öğrenebilirdim? Bilmek zorundaydım."

"Neden? Bu senin için nasıl bir fark yaratacaktı ki?" Clea haykırıyordu.

"Sana inanmak istiyordum. Senden kesinlikle emin olmak istiyordum."

"Böylece benim bir sahtekâr olduğumu kanıtlamak için işe koyuldun."

"Kanıtladığım şey bu mu?"

Clea başını sallayarak kahkaha attı. "Bir sahtekârdan başka ne olabilirdim ki? Aradığın şey buydu. Bulmayı beklediğin şey buydu."

"Ne bulmayı beklediğimi bilmiyorum."

"Belki de... kılık değiştirmiş bir prensesim, değil mi? Fakat sen gerçeği öğrendin. Prenses yerine bir kurbağa çıktı. Ah, *büyük* bir hayal kırığına uğramış olmalısın! Geçmişimden kaçamamak *beni* hayal kırıklığına uğratıyor. Ne kadar da çabalasam, tıpkı çizgi filmlerde yağmur bulutları gibi kafamın üzerinde dolaşıp duruyor." Başını eğip çiçek desenli halıya baktı. Bir süre halının üzerindeki kıvrımları inceledi. Sonra bitkin bir halde iç çekti. "Yardımın için teşekkür ede-

rim. Bugüne dek bana kimsenin davranmadığı kadar iyi davrandın. Keşke... dilerdim ki..." Başını salladı ve kapıya yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Londra'ya yürümek zaman alacak. Sanırım yola çıksam iyi olacak."

Jordan hemen ayağa kalkıp ona doğru yürüdü. "Gidemezsin."

"Devam etmem gereken bir hayatım var."

"Peki, bu ne kadar daha böyle sürecek? Bir sonraki tren istasyonunda neler olacak?"

"Bir kurşun daha yemeye gönüllü müsün?"

Jordan onu kolundan tutup kendine doğru çekti. Clea onun göğsüne dayandığında bütün bedeninin onun sıcaklığıyla eridiğini hissetti.

"Neye gönüllü olduğumdan emin değilim," diye mırıldandı. "Fakat sanırım görevi çoktan üstlendim bile..."

Öpücük ikisini de hazırlıksız yakalamıştı. Dudakları birbirine dokunduğu anda Clea ona doğru eğilmekte olduğunu fark etti. Jordan onu duvara yaslayıp dudaklarını onunkilere bastırmış, bedeninin sıcaklığını canlı ve soluk alan bir bariyer gibi önüne dayamıştı. Solukları o kadar şiddetli ve hızlı, iç çekişleri o kadar muhtaçtı ki, Clea merdivenlerde gıcırdayan ve odaya yaklaşan ayak seslerini duymadı bile.

Kapı çalınınca ani bir hareketle birbirlerinden uzaklaştılar. Tutkuyla kızarmış yüzleri ve dağılmış saçlarıyla birbirlerine bakakalmışlardı.

"Kim o?" diye seslendi Jordan.

"Benim."

Jordan kapıyı açtı.

Richard Wolf koridorda duruyordu. Clea'nın kızarmış yanaklarına, ardından Jordan'ın çıplak göğsüne baktı. Yorum yapmadan odaya girdi ve kapıyı arkasından kilitledi. Clea adamın kâğıtlarla dolu bir dosya taşıdığını fark etti.

"Takip edilmedin, değil mi?" diye sordu Jordan.

"Hayır." Richard, Clea'ya baktı. Adamın bakışları o kadar soğuktu ki kendini yerde sürünüyor gibi hissetti. *İşte şimdi gerçekler ortaya çıkacak. Her şeyi biliyor tabii.* Dosyanın içindekiler kimliğinin kanıtları olmalıydı. Kim ve ne olduğu. Hepsini Jordan'ın önüne serecekti ve Clea inkâr edemeyecekti. Peki, Jordan bunlara nasıl tepki verecekti? Öfke ve nefretle mi?

Kelimelerle anlatılamaz bir şekilde yenilgiye uğramıştı. Yatağa yürüyüp oturdu. İkisine de bakmıyordu. Clea Rice'la ilgili gerçekleri paylaşırlarken yüzlerini görmek istemiyordu. Sadece orada oturup pasif bir şekilde her şeyi kabul edecekti. Sonra da gidecekti. Jordan onu kesinlikle durdurmayacaktı. Onun gidişini görmekten kesinlikle mutluluk duyacaktı.

Clea yatakta bekleyip gerçeğin açıklanmasını dinledi.

"Adı Diana Lamb değil," dedi Richard. "Clea Rice."

Jordan kadına baktı. Bir savunma, inkâr veya herhangi bir tepki bekliyordu fakat o hiçbir şey söylemedi. Sadece başı eğik ve kambur bir halde oturdu. İnanılmaz derecede bitkindi. Ona bakmak neredeyse acı vericiydi. Bu kesinlikle tanıdığı küstah Diana, daha doğrusu Clea değildi. Gerçi onu gerçekte ne kadar tanıyordu ki?

Richard dosyayı Jordan'a verdi. "Bunlar bana bir saat önce Washington'dan fakslandı."

"Niki mi gönderdi?"

Richard başıyla onayladı. Nikolai Sakaroff onun ortağıydı; Sakaroff ve Wolf, Güvenlik Danışmanları adlı şirkette birlikte çalışıyorlardı. Önceden DGK* adına albay olarak çalışan ve artık koyu bir kapitalizm savunucusu olan Sakaroff, istihbarat alanındaki yeteneklerini daha kârlı işlerde kullanmaya başlamıştı. Gizli tutulan bilgileri ortaya çıkarabilecek biri varsa o da Niki'ydi.

"Parmak izleri Massachusetts polisinin dosyasındaydı," dedi Richard. "Bunu öğrendikten sonra gerisini getirmek çok kolay oldu."

Jordan dosyayı açtı. İlk sayfada bir vesikalık fotoğrafın puslu bir kopyası duruyordu; biri karşıdan, iki profilden poz vardı. Faks çekerken detaylar bulanıklaşmıştı fakat Jordan yine de fotoğrafın, Clea'nın gençliği olduğunu görebiliyordu. Kadın gülümsemeden fotoğraf makinesine bakıyordu; koyu renk gözleri kocaman açılmış ve afallamış bir halde bakarken dudakları sıkıca birbirine bastırılmıştı. Omuz hizasındaki açık saçları sarı renkti. Jordan kanlı canlı karşısında duran kadına bir kez daha baktı. Hareket etmiyordu.

Bir sonraki sayfaya geçti.

"Üç yıl önce bir suçluyu korumaktan ve delil yok etmekten dolayı mahkûm edildi," dedi Richard. "Massachusetts Eyalet Cezaevi'nde on ay hapis yattıktan sonra iyi halden cezası azaltıldı."

* *Devlet Güvenlik Komitesi. (ç.n.)*

Jordan, Clea'ya döndü. "Bu doğru mu?"

Clea sessiz ve acı bir kahkaha attı. "Evet. Hapiste *çok* iyi davranışlar sergiliyordum."

"Peki ya geri kalanı? Mahkûmiyetin? On aylık hapis sürecin?"

"Hepsi orada var. Neden bana soruyorsun?"

"Çünkü doğru olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Doğru," diye fısıldadı. Başı daha da eğilmişti.

Detaylara girecek durumda görünmüyordu. Jordan, Richard'a döndü. "Yardım ettiği suçlu kimdi?"

"Adı Walter Rice. Hâlâ Massachusetts'te cezasını çekiyor."

"Rice mı? Yakının mı?"

"Amcam Walter," dedi Clea, boğuk bir ses tonuyla.

"Bu Walter Amca nasıl bir suç işlemiş?"

"Soygun. Dolandırıcılık. Çalıntı eşya kaçakçılığı." Omuz silkti. "Aralarından istediğinizi seçin. Walter Amca'nın uzun ve çok çeşitli bir kariyeri vardı."

"Clea da bunların bir parçasıydı," dedi Richard.

Clea'nın çenesi havaya kalktı. Açığa vurduğu ilk öfke belirtisi buydu. "Bu doğru değil!"

"Hayır mı? Peki ya çocuk sicilin?"

"Onların gizli olması gerekiyordu!"

"Gizli olması var olmadığı anlamına gelmiyor. On iki yaşında çalıntı mücevherleri rehin vermekten yakalanmışsın. On dört yaşında sen ve kuzenin Beacon Hill'deki yarım düzineye yakın evi soymuşsunuz."

"Sadece bir çocuktum! Ne yaptığımı bilmiyordum bile!"

"Ne yaptığını *sanıyordun*?"

"Walter Amca'nın bize yapmamızı söylediklerini!"

"Walter Amca'nın senin üzerinde, doğruyla yanlışı birbirinden ayırmanı engelleyecek kadar çok mu etkisi vardı?"

Clea bakışlarını kaçırdı. "Walter Amca... hayranlık duyduğum tek kişiydi. Ben onun evinde büyüdüm. Sadece üçümüzdük. Kuzenim Tony, amcam ve ben. Yaptığımızın yanlış olduğunu biliyorum. Fakat soygunlar bana gerçek gibi gelmiyordu. Daha çok... bir oyun gibiydi. Walter Amca bize meydan okurdu. 'Kim *bu* evi vuracak kadar akıllı?' derdi. Biz de eğer bu meydan okumayı kabul etmezsek kendimizi korkak gibi hissediyorduk. Konu para değildi. Asla da olmadı." Başını kaldırıp baktı. "Her şey cesaretten ibaretti."

"Peki, bu doğru ve yanlış meselesi?"

"Bu yüzden bıraktım. Walter Amca'nın evinden taşındığım zaman on sekiz yaşındaydım. Sekiz yıl boyunca doğru yoldan çıkmadım. Yemin ederim."

"Bu arada amcan evleri soymaya devam etti. Polisin dediğine göre Boston'un en zengin mahallelerindeki düzinelerce evin soyulmasından o sorumluymuş. Neyse ki zarar gören kimse olmamış."

"O asla birine zarar vermezdi! Walter Amca'nın silahı bile yoktu."

"Hayır, erdemli bir hırsızmış."

"Çaldığı eşyanın yenisini alamayacak insanlardan asla çalmadığına yemin etmişti."

"Tabii ki. Para neredeyse oraya giderdi. Bütün akıllı hırsızların yaptığı gibi."

Clea tekrar başını eğip birbirine kenetlenmiş ellerine baktı. *Mahkûm edilmiş bir suçlu*, diye düşündü Jordan. Hiç de öyle görünmüyordu. Fakat en başından beri onu kandırmayı başarmıştı ve artık kendi gözlerine, kendi içgüdülerine bile güvenemeyeceğini biliyordu. O söz konusuyken böyle bir şey mümkün olamazdı.

Dikkatini tekrar dosyaya yöneltti. Niki Sakaroff'un kendi elinden yazılmış birkaç sayfa not vardı: yakalanma ve mahkûm edilme tarihleri ile tutukluluk süreleri... Walter Amca'nın kariyeriyle ilgili bir haber makalesinin kopyası da vardı. Serüvenleri Boston bölgesinde efsanevi bir ün salmıştı. Clea'nın da dediği gibi, yaşlı Walter gerçekten de kimseye zarar vermemişti. Sadece hırsızlık yapmış, bunu da kendi tarzıyla gerçekleştirmişti. Kırmızı Güllü Hırsız olarak biliniyordu; ardında her zaman kartvizitini, yani tek bir kırmızı gül bırakırdı. Kurbanlarından özür dilemek için kullandığı bir yoldu bu.

Fakat en becerikli hırsız bile önünde sonunda kötü şansla karşılaşırdı. Walter dikkatli bir ev sahibinin dolu silahıyla karşılaşmıştı. İş üstünde yakalanmış ve koluna yediği kurşun sonrası kendini pencereden kaçarak hayatını kurtarmaya çalışırken bulmuştu.

İki gün sonra ilkyardım ve sığınacak yer bulmak amaçlı gittiği yeğeninin apartman dairesinde yakalanmıştı.

Yaramı sararken bu kadar iyi bir iş çıkarmış olmasına şaşmamalı, diye düşündü Jordan. *Bu konuda deneyimli.*

"*Rice ailesine ait bir özellik gibi görünüyor*," diye düşüncesini belirtti Richard. "Kanunla başları belaya giriyor."

Clea aksini iddia etmedi.

"Peki ya kuzenin Tony?" diye sordu Jordan.

"Altı yıl hapis yattı. Soygundan," dedi Richard. "Niki, Tony'nin Avrupa'da bir yerlerde olduğunu duymuş; karaborsa antikacılarında satıcı olarak çalışıyormuş. Doğru mu biliyorum, Bayan Rice?"

Clea başını kaldırdı. "Tony'yi bu işin dışında bırakın. O artık temiz."

"Birlikte çalıştığın kişi o mu?"

"Kimseyle çalışmıyorum."

"Ganimetleri nasıl satmayı planlıyordun?"

"Hangi ganimetleri?"

"Guy Delancey'den çalmayı planladığın şeyleri."

Clea hayal kırıklığıyla baktı. "Sorularınıza neden cevap vereyim?" diye sordu. "Beni zaten mahkûm ettiniz. Söyleyecek başka şey kalmadı."

"Söyleyeceğin çok şey var," dedi Jordan. "Seni öldürmeye, bu arada benim de ruhumu teslim almaya çalışan kim?"

"Ben gittiğim zaman seninle bir işi kalmayacak."

"*Kimin* benimle bir işi kalmayacak?"

"Sana anlattığım adam." Clea iç çekti. "Belçikalı."

"Yani hikâyenin o kısmı doğru muydu?"

"Evet. Tamamen doğruydu. *Max Havelaar*'la ilgili olan kısmı da."

"Hangi Belçikalı?" diye sordu Richard.

"Adı Van Weldon," dedi Clea. "Her yerde adına çalışan adamları var. Guy sadece kazaya kurban gitti. Van Wel-

don'un öldürmek istediği kişi *benim*."

Uzun bir sessizlik oldu. Richard yavaşça konuştu: "Victor Van Weldon mu?"

Clea'nın gözlerinde ani bir korku pırıltısı belirdi. Richard da gözlerini ayırmadan bakıyordu. "Sen... onu tanıyor musun?"

"Hayır. Sadece adını duydum. Aslında, kısa süre önce." Adam kaşlarını çatmış, Clea'ya bakıyordu, sanki yüzünde yeni bir şey görmüş gibiydi. "Polis memuruyla tren istasyonunda ateş eden adamla ilgili konuştum."

"Bizi öldürmeye çalışan adamla ilgili mi?" diye sordu Jordan.

Richard başıyla onayladı. "Kimliği George Fraser olarak tespit edildi. Kendisi İngiliz ve adresi Londra'da. Yakın bir akrabasını bulmaya çalışmışlar fakat tek elde ettikleri, işvereninin ismi olmuş. Adam, Van Weldon Deniz Taşımacılığı Şirketi'nde hizmet temsilcisi olarak çalışıyormuş."

Şirketin adı geçtiğinde Jordan, Clea'nın istemdışı bir ürpermeyle sarsıldığını gördü; sanki şeytanın soğuk eli değmiş gibi. Kadın gergin bir halde ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü ve kollarını kendi bedenine sararak ikindi güneşine bakmaya başladı.

"Peki ya diğer tetikçi?" diye sordu Jordan.

"Ondan hiçbir iz yok. Kaçmayı başarmış gibi görünüyor."

"Koruyucu meleğim," diye mırıldandı Clea. "Neden?"

"Sen söyle," dedi Richard.

"Birinin beni neden öldürmeye çalıştığını biliyorum.

Fakat herhangi bir insanın beni neden *hayatta tutmak* istediğini bilmiyorum."

"Bildiklerinle başlayalım," dedi Jordan. Yanına gidip elini nazikçe omzuna koydu. Clea onun dokunuşu karşısında kendini çok küçük ve zayıf hissetti. "Victor Van Weldon seni neden öldürmek istiyor?"

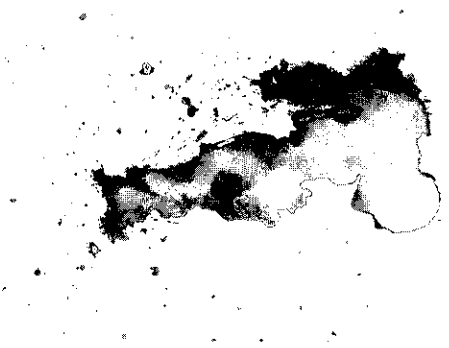
"Çünkü *Max Havelaar*'a ne olduğunu biliyorum."

"Yani, neden battığını mı?"

Clea başıyla onayladı. "O gemide değerli hiçbir eşya yoktu. O sigorta talepleri gerçek değildi. Ve mürettebat da gözden çıkarılmış kişilerdi."

"Tüm bunları neden biliyorsun?"

"Çünkü oradaydım." Clea dönüp ona baktı. Gözlerinde bir tek kendisinin görebildiği şeyler vardı. "*Max Havelaar*'ın battığı gece ben de o gemideydim."

Sekizinci Bölüm

"Napoli'ye ilk kez gidiyordum," dedi Clea. "Avrupa'da geçirdiğim ilk yıldı. Hapisteki tüm kötü anıları unutmak için çaresizce kaçıyordum. O yüzden Tony bana yazıp Brüksel'e davet ettiğinde bu fırsatı kaçırmak istemedim."

"Kuzenin olan mı?" diye sordu Richard.

Clea başıyla onayladı. "Geçen yıl otobanda geçirdiği kazandan beri hayatını tekerlekli sandalyede sürdürüyor. İş temsilcisi olarak ona hizmet verebilecek, güvenebileceği birine ihtiyacı vardı. Sattığı antikalar için müşteri toplayabilecek birini istiyordu. Tamamen yasal bir iş. Tony artık karaborsada çalışmıyor."

"O yüzden mi Napoli'deydin? Kuzenin için mi?"

"Evet. İki İtalyan denizci arkadaşımla da orada tanıştım." Tekrar gözlerini çevirip pencereden dışarıya baktı. "Carlo ve Giovanni..."

Limana giren bir geminin ikinci kaptanı ve rotacısıydılar. İkisinin de şeffaf kahverengi gözleri, gülünç derecede

uzun kirpikleri ve sakarlıkları vardı. İkisi de sarışınlara bayılırdı. Ve ikisi de Clea'yla flört edip ona göz süzmelerine rağmen, Clea içgüdüsel olarak onların tamamen zararsız olduklarını biliyordu. Ayrıca Giovanni, Tony'nin çok yakın arkadaşıydı ve tüm eşleşme içgüdülerine rağmen, Tony'yle aralarındaki güven bağı ağır basmıştı. İkisi de Clea'yı çekici bulmalarına rağmen, çizgiyi aşmayı hayal bile etmemişlerdi.

"Birlikte yedi akşam geçirdik, üçümüz," diye mırıldandı Clea. "Yemek yedik. Birbirimize su sıçrattık. Bana karşı çok iyi ve kibarlardı." Sessizce güldü. "Onları küçük kardeşlerim gibi görüyordum. Ve beni kendi gemilerinde Brüksel'e götürmek gibi çılgın bir teklif sunduklarında, korkmam gerektiğini hiç düşünmedim."

"Yani yolcu olarak mı?" diye sordu Jordan.

"Daha çok kaçak yolcu olarak. Campari ve makarna yerken düşündüğümüz küçük bir kaçamaktı. Gemileri birkaç gün sonra denize açılacaktı ve benim de onlarla birlikte gitmemin eğlenceli olacağını düşünmüşlerdi. Kaptanları bu fikre karşı çıkmamıştı fakat limandan ayrılıp gözden uzaklaşana kadar alt katta kalmam gerekiyordu. Geminin sahibine herhangi bir açıklama yapmak istemiyordu. Denize açıldıktan sonra güverteye çıkabilecektim. Ve Brüksel'e girerken beni yine gizleyeceklerdi."

"Onlara güveniyor muydun?"

"Evet. Şimdi kulağa çok çılgınca geliyor fakat güvenmiştim. Çok... zararsızlardı." Clea anılarını düşünerek gülümsedi. "Belki de hepsi Campari yüzündendi. Belki maceraya açtım. Her şeyi planlamıştık. Gemiye getirdiğimiz şa-

raplar. Herkes için pişirdiğim yemekler. Bana büyük bir gemi olduğunu söylemişlerdi ve tek yük, Brüksel'de bir müzayede evine gidecek olan birkaç kasa sanat eseriydi. Sekiz kişilik mürettebat için gereğinden fazla yer olacaktı. Bir de ben tabii.

Ve o gece beni gemiye soktular. Adamlar yola çıkmak için hazırlanırken ben aşağıdaki yük ambarında bekledim. Giovanni bana sıcak çay ve çikolatalı bisküvi getirmişti. Çok iyi bir çocuktu..."

"Bindiğin gemi *Max Havelaar* mıydı?" diye sordu Richard yavaşça.

Clea yutkundu. "Evet. *Max Havelaar*'dı." Derin bir nefes aldı, devam etmek için gücünü topladı. "Eski bir gemiydi. Her şey paslıydı. Her şey gıcırdıyordu. Bu kadar büyük bir geminin tek yükünün sadece birkaç sandık dolusu sanat eseri olması beni şaşırtmıştı.

Ambardaki sandıkların birinin üzerinde asılı duran yük listesini görüp incelemiştim. İşte o zaman, o sandıkların içindeki şeylerin bir servet değerindeki sanat eserleri olduğunu anlamıştım."

"Listede sahibi de yazıyor muydu?"

"Evet. Van Weldon Şirketi'ydi. Deniz nakliyecisi de onlardı."

"O zaman ne yaptın peki?"

"Meraklanmıştım tabii. Bakmak istedim fakat tüm sandıklar çivilenmişti. Biraz etrafıma bakındıktan sonra tahtalardan birinin üzerinde bir budak deliği buldum. İçeriye bir cep feneri ışığı tutabilecek kadar geniş bir delikti. İçinde gör-

düğüm şeye bir anlam verememiştim."

"Ne vardı içinde?"

"Taşlar. Sandığın içinde taşlar diziliydi."

Bakışlarını pencereden ayırdı. İki adam da şaşkınlık içinde ona bakıyorlardı. Bu gayet doğaldı. Kendisi de çok şaşırmıştı.

"Mürettebata bundan bahsettin mi?" diye sordu Richard.

"Limandan ayrılana kadar bekledim. Sonra Giovanni'yi buldum. Ona sandıklardaki taşların farkında olup olmadığını sordum. Sadece gülmekle yetindi. Bana hayal gördüğümü söyledi. Sandıkların içindeki eşyaların değerli olduklarını söyledi. Kendisi sandıkları yüklenirken görmüştü."

"Onları kim yüklemişti?"

"Van Weldon Şirketi. Depolarından, bir kamyonun içinde gelmişlerdi."

"Sonra ne yaptın?"

"Vicenzo'yla konuşmak istediğimi söyledim ve bunda ısrar ettim. Bir şirketin neden taş taşımak isteyeceğini sorup durdu. Aynı zamanda onu endişelendiren başka konular da vardı. Sardinya'nın güney kıyısına yaklaşmaktaydık ve başka gemilere karşı yola bakmak zorundaydı. Bana yükleri daha sonra kontrol edeceğini söyledi.

Ancak Sardinya'yı geçtikten sonra onları bakmaları için güvertenin alt kısmına sürükleyebilmiştim. Sonunda tüm sandıkları manivela yardımıyla açtılar. Sandığın üst tabakası talaşlarla kaplıydı. Bildiğimiz paketleme malzemesi. Onlara diplere inmelerini söyledim. Talaşların altındaki gazete kâğıtlarını kaldırdılar. Daha da derinlere indiler, yük listesin-

deki sanat eserlerini görmeyi bekliyorlardı. Ama tek gördükleri taşlar oldu."

"Kaptan o zaman sana inanmış olmalı, değil mi?"

"Tabii ki. Başka seçeneği yoktu. Durumu telsizle Napoli'ye bildirmeye karar verdi, böylece neler olup bittiğini öğrenebilecekti. Köprüye çıkan basamakları tırmandık. Tam varmıştık ki motor odası patladı."

Richard ve Jordan hiçbir şey söylemedi. Sadece *Max Havelaar*'ın son dakikalarını anlatırken onu acı bir sessizlik içinde dinlediler.

"Patlamayı takip eden panikle birlikte Giovanni telsizle son yardım çağrısını yaptı. Mürettebat, daha doğrusu mürettebattan geriye kalanlar filikayı denize indirmek için harekete geçti; yük ambarındaki taşlar bir anda unutulmuştu. Tek düşündüğümüz şey hayatta kalmaktı. Alevler hızla yayılıyordu; *Max Havelaar* yüzen bir cehennem olacaktı."

Filikayı dalgaların üzerine indirdiler. Merdivenden inmeye zaman yoktu; alevler neredeyse sırtlarını yalıyordu. Herkes Akdeniz'in karanlık sularına atladı.

"Su çok soğuktu," dedi. "Yüzeye çıktığımda *Havelaar*'ın alevler içinde yandığını gördüm. Filika on metre uzağa sürüklenmişti. Carlo ve üçüncü kaptan sürünerek filikaya girmeyi başardı. Küpeşteye eğilmiş, Vicenzo'yu çekmeye çalışıyorlardı. Giovanni hâlâ suyun içindeydi ve başını yukarıda tutabilmek için çırpınıyordu.

Ben her zaman iyi bir yüzücüydüm. Gerekirse saatlerce suyun üzerinde durabilirdim. O yüzden adamlara seslenip filikaya önce diğerlerini almalarını söyledim. Ben de çırpına-

rak suyun üzerinde durmaya başladım..." Clea kendini garip bir biçimde sakin hissediyordu. Sanki içinde bulunduğu krizden kopmuş gibiydi. Belki de sıvı halindeki karanlığı döven uzuvlarının ritmik hareketinden dolayı böyle hissediyordu. Belki de hayal gibi bir gerçekdışılık yaşandığı içindi. Henüz korkmuyordu.

"İspanyol kıyılarının bir-iki kilometre kuzeyde olduğunu biliyordum. Sabaha kadar kürek çekerek karaya çıkabilirdik. En sonunda tüm adamlar filikaya çekilmişti. Suda kalan tek kişi bendim. Filikaya doğru yüzüp tam birinin elini tutmak için uzanmıştım ki bir motor sesi duyduk."

"Başka bir gemiye ait miydi?" diye sordu Jordan.

"Evet. Bir çeşit sürat teknesiydi. Bir anda bütün adamlar bağırmaya ve çılgınlar gibi el sallamaya başladı. Filika ileri geri sallanıyordu. Ben küpeştenin arkasındaydım ve bize doğru gelen diğer tekneyi görememiştim. Fenerleri vardı. Birinin bize İngilizce seslendiğini duydum. Farklı bir aksanları vardı ama ne olduğundan emin değilim. Geminin adının *Cosima* olduğunu belirtti.

"Giovanni uzanıp filikaya tırmanmam için bana yardım etti. Tam elimi tutmuştu ki..." Clea duraksadı. "*Cosima* üzerimize ateş açmaya başladı."

"Filika'ya mı?" diye sordu Jordan dehşetle.

"İlk başta neler olduğunu anlamamıştım. Adamların haykırışlarını duyuyordum. Elim Giovanni'nin elinden kaymıştı. Onun düştüğünü gördüm, bana bakıyordu. Duyduklarımın silah sesi olduğunu anlamamıştım; ta ki suya bir ceset düşene kadar. Vicenzo'nun cesedi," diye fısıldadı ve bakışlarını başka tarafa çevirdi.

"Sen nasıl kurtuldun?" diye sordu Jordan nazikçe.

Clea titreyerek soluk aldı. "Daldım," dedi yavaşça. "Ciğerlerimin dayanabildiği kadar suyun altında yüzmeye devam ettim. Elimden geldiği kadar hızlı bir şekilde yüzerek projektörden kaçmaya çalışıyordum. Nefes almak için yüzeye çıkıyor, sonra tekrar dalıyordum; o şekilde yüzmeye devam ettim. Etrafımda suya giren kurşun sesleri duyduğumu sanmıştım fakat *Cosima* peşimden gelmedi. Durmadan yüzmeye devam ettim. Tüm gece. İspanya kıyısına ulaşana dek."

Clea bir an durup başını eğdi. Adamların ikisi de konuşmuyordu. İkisi de sessizliği bozmadılar.

"Herkesi öldürdüler," diye fısıldadı Clea. "Giovanni. Kaptan. Filikadaki altı zavallı adam. Bir tanık olduğunu asla bilemezlerdi."

Jordan ve Richard durmuş, ona bakıyorlardı. Hikâye onları o kadar şaşırtmıştı ki, tek bir söz dahi edemiyorlardı. Clea kendisine inanıp inanmadıklarını bilemiyordu. Tek bildiği, bunları anlatabilmenin kendisini iyi hissettirdiğiydi. Korkunun üzerine bıraktığı yükü paylaşıyordu.

"Kıyıya vardığımda gün ağarıyordu," diye devam etti. "Üşümüştüm. Çok yorgundum. Fakat en çok da polise ulaşmak için çırpınıyordum." Başını salladı. "Polise giderek hata ettim tabii."

"Neden?" diye sordu Jordan uysal bir ses tonuyla.

"Bir kasabanın polis karakoluna vardım ve neler olduğunu açıklamaya çalıştım. Hikâyenin doğruluğunu kontrol ederken beni arka odada beklettiler. Gemilerinin kayboldu-

günu teyit etmek için Van Weldon Şirketi'ni aramışlardı. Bence mantıklıydı. Polisi suçlayamam, kontrol etmesi gerekiyordu. Böylece o odada üç saat kalıp Van Weldon'dan bir temsilcinin gelmesini bekledim. Sonunda geldi. Kapıdan sesini duydum. Tanımıştım." Clea anlattıklarının anısıyla ürperdi. "*Cosima*'daki sesti."

"Yani katiller Van Weldon için mi çalışıyorlardı?" diye sordu Jordan.

Clea başıyla onayladı. "O pencereden o kadar hızlı atladım ki muhtemelen ardımda yanık izleri bırakmışımdır. O zamandan beri kaçıyorum. Daha sonra *Cosima*'nın da Van Weldon Deniz Taşımacılığı Şirketi adına kayıtlı olduğunu öğrendim. *Havelaar*'a sabotaj düzenlemiş, tüm mürettebatı öldürmüşlerdi."

"Ve sonra bunun büyük bir kayıp olduğunu iddia ettiler," dedi Richard. "Tüm o sanat eserleri de dahil olmak üzere."

"Fakat gemide hiç sanat eseri *yoktu*," dedi Clea. "Sahte bir nakliyeydi ve artık ihtiyaç duymadıkları bir gemiyle birlikte batması gerekiyordu. Gerçek eserler başka bir yerde muhafaza ediliyor. Eminim karaborsada parça parça satılacaklar. Sigortayı da sayarsak çifte kâr olacak."

"Poliçeyi kim başlattı?"

"Londra'daki Lloyd's."

"Onlarla irtibata geçtin mi?"

"Evet. Anlattığım hikâyeye inanmadılar. Bana bu işten ne kazanmayı amaçladığımı ve Van Weldon Şirketi'ne herhangi bir kin duyup duymadığımı sorup durdular. Sonra si-

cilimi öğrendiler ve söylediğim hiçbir şeye inanmadılar." İç çekerek yatağa gidip oturdu. "Kuzenim Tony'ye gözden kaybolmasını söyledim, benim izimi sürmek için kullanabilecekleri bir tek o vardı ve o, tekerlekli sandalyede. Zarar görebilir. Brüksel'de bir yerlerde saklanıyor. Ondan çok fazla yardım bekleyemiyorum. O yüzden kendim çabalıyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda başını kaldırıp bakacak cesareti bulduğunda Jordan'ın duvara bakarak kaşlarını çattığını gördü. Richard Wolf'un bu hikâyeye inanmadığı açıkça ortadaydı.

"Bana inanmıyorsunuz, değil mi Bay Wolf?" dedi.

"Buna daha sonra karar vereceğim. Kayıtları kontrol ettikten sonra." Richard, Jordan'a döndü. "Dışarıda konuşabilir miyiz?"

Jordan başıyla onayladı ve Richard'ı takip ederek odadan çıktı.

Clea pencereden bakıp iki adamın aşağıdaki bahçede durduklarını gördü. Konuşulanları duyamıyordu fakat vücut dillerini okuyabiliyordu; başlarıyla onaylıyorlardı ve Jordan'ın yüzü asılmıştı. Birkaç dakika sonra Richard arabaya binip uzaklaştı. Jordan tekrar binaya girdi.

Clea ayakta durmuş, onu bekliyordu. Onunla yüzleşmeye ve şüpheci tavırlarıyla karşılaşmaya korkuyordu. Ona neden inanacaktı ki? Ne de olsa o bir sabıkalıydı. Geçen ay boyunca o kadar çok yalan söylemişti ki kendisi bile tümünü hatırlamıyordu. Bu kez ondan kendisine inanmasını istemek çok fazla olurdu.

Kapı açıldı ve Jordan içeriye girdi, yüzünde anlaşılmaz

bir ifade vardı. Bir süre ona baktı, sanki onunla ne yapacağını bilemez gibiydi. Derin bir soluk verdi.

"Birini hiç beklemediği bir yerden nasıl vuracağını çok iyi biliyorsun," dedi.

"Üzgünüm." Clea'nın tek söyleyebildiği buydu.

"Üzgünüm müsün?"

"Ne seni ne de aileni bunun içine sürüklemek isterdim. Eve gitmen herkes için en iyisi olacak. Ben bir şekilde Londra'ya giderim."

"Bunun için oyun biraz fazla ilerlemedi mi? Beni başından atmak için?"

"Hiçbir sorun yaşamayacaksın. Van Weldon *seninle* ilgilenmiyor."

"Ama ilgileniyor."

"Ne?"

"Richard'ın bana söylemek istediği şey buydu. Bizimle buluşmaya gelirken takip edilmiş. Birileri Chetwynd'ı izliyor, giren çıkan herkesi gözetliyorlar."

Clea kaskatı kesildi. "Onu buraya kadar takip mi ettiler?"

"Hayır, izini kaybettirmiş."

"Bundan nasıl emin olabilir?"

"İnan bana, Richard bu konuda oldukça tecrübeli. Takip ediliyor olsa bunu anlardı."

Clea kalbi hızla çarparak odanın içinde volta atmaya başladı. Richard Wolf'un ne kadar yetenekli olduğu umurunda değildi; büyük ihtimalle Van Weldon'un gücünü hafife alıyordu. Son bir ayını hayatı için savaşarak geçirmişti.

Van Weldon'la ilgili her şeyi öğrenmeyi kendi işi gibi benimsemişti; adamın elinin ne kadar uzun mesafelere ulaşabileceğini herkesten iyi biliyordu. Clea'nın Tavistock'larla bağlantısını bile keşfetmişti. Bu bilgiyi kullanarak peşine düşmesi an meselesiydi.

Volta atmayı bırakıp Jordan'a baktı. "Sırada ne var? Bay Wolf'un aklından ne geçiyor?"

"Gerçekleri toplamaya çalışacak. Bazı gizli soruşturmalar ve Londra'daki Lloyd's ile bir görüşme."

"Bu sırada biz ne yapacağız?"

"Burada oturup bekleyeceğiz. Bizi sabah arayacak."

Clea başıyla onaylayıp arkasını döndü. *Sabah,* diye düşündü, *ben gitmiş olacağım.*

Victor Van Weldon yine bir nöbet geçiriyordu ve bu seferki oldukça şiddetliydi; benzi atmış, dudakları hafifçe maviye çalmaya başlamıştı. *Van Weldon'un günleri sayılı,* diye düşündü Simon Trott. En fazla birkaç ay. Sonra bu dünyadan göçmüş olacak ve kendisi için belirlenmiş yol açılacaktı.

Tabii, önce Van Weldon onu işten atmazsa; son gelişmelerden sonra bunun yaşanma olasılığı gitgide artmaya başlamıştı.

"Bu nasıl olabilir?" Van Weldon hırıltılı konuşuyordu. "Her şeyin kontrol altında olduğunu söylemiştin. Hani kadın elimizdeydi?"

"Son anda üçüncü bir şahıs daha araya girdi. Her şeyi mahvetti. Bir adamımızı kaybettik."

"Peki ya bu bahsettiğin aile? Tavistock'lar?"

"Tavistock'lar ufak bir pürüzden başka bir şey değil. Benim endişelendiğim onlar değil."

"Kim öyleyse?"

Trott duraksadı. Aklındaki olasılığı açıklamaya pek istekli değildi. "Interpol," dedi sonunda. "Kadın dikkatlerini çekmiş olmalı."

Van Weldon şiddetli bir öksürük kriziyle karşılık verdi. Tekrar soluk almaya başladığı zaman nefret dolu bakışlarıyla Trott'a baktı. "Bizi bir felakete sürükledin."

"Eminim bir çaresi bulunacaktır."

"İşi aptalların eline bıraktın. Ve tabii," diye ekledi, ironi içinde, "ben de."

"Polisin elinde hiçbir şey yok. Adamımız öldü. Konuşamaz."

"Clea Rice konuşabilir."

"Onu bulacağız."

"Nasıl? Gün geçtikçe daha da akıllanıyor. Ve biz gün geçtikçe aptallaşıyoruz."

"Elimizde ipuçları var. Buckinghamshire'daki bağlantımız..."

Van Weldon homurdandı. "O bağlantı tek kelimeyle bir engel! Onunla olan ilişkimizin kesilmesini istiyorum. Ve bunun sonuçları olmalı. Böyle bir ihanete tahammül edemem."

Trott başıyla onayladı. Sonuçlar. Cezalar. Evet, ihtiyaçlarını anlamıştı.

Tek umduğu, bir gün kendisinin de alıcı tarafına geçmemesiydi.

Richard Wolf, Chetwynd'ın bahçe kapılarından içeriye girdiğinde hava çoktan kararmıştı. Sütunların arasından girerken gözleriyle yolu taradı; bir siluet, çalıların arasında bir hareketlilik arıyordu. İzlendiğini biliyordu, tıpkı bugün erken saatlerde takip edildiğini anladığı gibi. Clea Rice'ın hikâyesine pek inanmamış olmasına rağmen, kadının gerçekten tehlikede olduğundan emindi. Clea'nın korkusu ona da bulaşmış, dikkatini o kadar artırmıştı ki, her geçen gölgeyi kontrol ediyordu. Beryl'in birkaç günlüğüne Londra'ya gitmiş olmasına seviniyordu. Onu arayıp daha uzun kalmasını söyleyecekti; nişanlısını bu Clea Rice faciasından uzak tutmak için her şeyi yapmaya hazırdı.

Garaj yoluna tanımadığı bir araba park edilmişti.

Richard onun yanında durdu. Dikkatlice arabadan indi ve Saab'ın etrafından dolandı. Camdan içeriye bakınca katlanmış gazeteler gördü; sürücünün kim olduğunu gösterecek hiçbir şey yoktu.

Evin merdivenlerini çıktı.

Davis onu ön kapıda karşıladı ve yağmurluğunu çıkarmasına yardım etti. "Bir ziyaretçiniz var, Bay Wolf."

"Fark ettim. Kim peki?"

"Bay Archibald MacLeod diye biri. Kütüphanede bekliyor."

"Ziyaret amacını belirtti mi?"

"Polisle ilgili bir iş."

Richard hemen koridoru geçip kütüphaneye girdi. Kahverengi saçlı, kısa boylu, fakat atletik yapılı bir adam odanın

diğer ucundaki kitaplığın yanında durmuş, deri ciltli bir kitabı inceliyordu. Richard odaya girince başını kaldırıp ona baktı.

"Bay MacLeod? Ben Richard Wolf."

"Evet, biliyorum. Soruşturmuştum. Eski bir çalışma arkadaşınızla konuştum. Adı Claude Daumier; Fransız İstihbarat Teşkilatı'ndan. Size her konuda güvenebileceğimi söyledi etti." MacLeod kitabı kapatıp rafa geri koydu. "Interpol'den geliyorum."

"Ve sanırım benim hiçbir şeyden haberim yok."

"Sizin ve Bay Tavistock'un tehlikeli bir durumla karşı karşıya olduğunuza inanıyoruz. Birinin zarar görmesinden korkuyorum. Bu yüzden de işbirliği yapmak için buraya geldim."

"Hangi konuda?"

"Bana Clea Rice'ın nerede olduğunu söyleyin."

Richard hissettiği korkunun yüzüne yansımamasını umuyordu. "Clea Rice mı?" diye sordu, boş bir ifadeyle.

"Bu ismin size tanıdık geldiğini biliyorum. Onun parmak izlerini verip kimliğini soruşturmuştunuz. Üstelik sicilini de öğrenmek istemiştiniz. Amerika'daki yetkililer bizi konudan haberdar etti."

Richard adamın gerçekten polisle birlikte çalıştığı sonucuna varmıştı. Yine de dikkatle ilerlemeye karar verdi. MacLeod'un polis olması güvenilir olduğu anlamına gelmiyordu.

Richard şöminenin yanına gidip oturdu. "Size bir şey söylemeden önce," dedi, "gerçekleri öğrenmek istiyorum."

"Clea Rice hakkındaki gerçekleri mi?"

"Hayır. Victor Van Weldon hakkındakileri."

"O zaman bana Bayan Rice'ı nasıl bulacağımı söyleyecek misiniz?"

"Onu neden istiyorsunuz?"

"Onu bulmanın zamanının geldiğini düşünüyoruz. Hem de hemen."

Richard kaşlarını çattı. "Yani... onu tutuklayacak mısınız?"

"Kesinlikle hayır." MacLeod dürüstçe karşılık verdi. "Bayan Rice'ı yeterince kullandık. Artık onu korumaya alma zamanı geldi."

Clea, Munstead Hanı'nın ön kapısından çıktığında yağmur çiseliyordu. Saat gece yarısını geçmişti ve her yer kapkaranlıktı, misafirler çoktan odalarına çekilmişlerdi. Bir saat boyunca Jordan'ın yanında uyanık halde yatmış, uyuduğundan emin olana dek beklemişti. Öğleden sonra açığa çıkan gerçeklerden sonra aralarında bir güvensizlik oluşmuş, yatağa yattıklarında herkes kendi tarafına çekilmişti. Dokunmak bir yana, birbirleriyle konuşmamışlardı bile.

Şimdi gidiyordu ve böylesi daha iyiydi. Ayrılık bu şekilde daha kolay olacaktı. O bir beyefendiydi. Kendisiyse bir sabıkalı. İki zıt kutup bir araya gelemezdi.

Arka kapıyı açarken gıcırdamıştı. Olduğu yerde donup kalmış, fakat tek duyduğu şey yaprakların uğultusu ve uzakta havlayan bir köpeğin sesi olmuştu. Ceketine sıkıca sarınıp soğuk havada ağır adımlarla yürümeye başladı.

Yürüyüş tüm gece sürecekti, gün ağarırken buradan kilometrelerce uzakta olabilirdi. Tabii ayakları dayanabilirse. Ve bir de düşmana yakalanmazsa.

Yolun ilerisinde her iki yanda uzanan çitler görünüyordu. Çitin tarafında yürüyüp yürümeme konusunda düşündü; yoldan gizlenmiş olacaktı fakat çamurda attığı birkaç adım sonra kaldırımda yürümenin bu riski almaya değeceğine karar verdi. Bu bataklık halindeki çamurun içinde çok uzağa gidemezdi. Şans eseri gecenin bu vaktinde yoldan kimse geçmiyordu. Çitin etrafından geçip yola çıktı ve orada donup kaldı.

Bir adamın silueti tam karşısında duruyordu.

"Bana gideceğini söyleyebilirdin," dedi Jordan.

Karşısındakinin o olduğunu görünce rahatlayarak tekrar nefes almayı başardı. "Söyleyebilirdim."

"Neden söylemedin?"

"Beni durduracaktın. Daha fazla gecikemem. Üstelik de onların bir adım arkamda olduğunu bile bile."

"Benim yanımda, bensizken olacağından daha fazla güvende olacaksın."

"Hayır, tek başıma daha fazla güvendeyim. Bu işte her geçen gün daha iyi oluyorum, biliyorsun. Belki otuz bir yaşımı görecek kadar hayatta kalmayı başarabilirim."

"Nasıl? Bir kaçak olarak mı? Nasıl bir hayat bu?"

"En azından bir hayatım var."

"Peki ya Van Weldon? İşlediği cinayet yanına mı kalacak?"

"Bu konuda bir şey yapamam. Denedim. Bana tek geti-

risi peşime takılan bir avuç katil ve oksijenli sudan yıpranmış saçlar oldu. Vazgeçiyorum, tamam mı? O kazandı. Ve ben buradan gidiyorum." Arkasını dönüp yürümeye başladı.

"İngiltere'ye neden geldin ki? Gerçekten de peşinde olduğun hançer için mi?"

"Evet. Eğer onu geri alırsam, ihtiyacım olan delili bulabileceğimi sanmıştım. Van Weldon'un yalan söylediğini herkese kanıtlayabilecektim. Sahte bir tazminat talebinde bulunmuştu. Ve belki... belki bana inanan biri çıkardı."

"Eğer söylediklerin doğruysa..."

"*Eğer* doğruysa mı?" Nefretle arkasını dönüp yürümeye devam etti. Ondan uzaklaşmak istiyordu. "Sanırım silahlı adamı da ben uydurdum."

Jordan onu takip etti. "Kaçmaya devam edemezsin. *Havelaar*'a ne olduğunu bilen tek kişi sensin. Van Weldon'u mahkemede enseleyebilecek tek kişisin."

"Tabii önce o beni enselemezse."

"Polisin senin tanıklığına ihtiyacı var."

"Polis baba inanmıyor. Somut bir delil olmadan da inanmayacak. Zaten ben de polise güvenemem. Van Weldon'un oyunu kurallarına göre oynayarak mı zengin olduğunu sanıyorsun? Kahretsin ki hayır. Onu araştırdım. Ona çalışan yüzlerce avukatı var. Ve muhtemelen cebinde de yüzlerce polis bulunduruyordur. Bir düzine gemisi, on dört oteli ve Monako'da üç kumarhanesi var. Tamam, geçen yıl işleri çok da iyi gitmemiş olabilir. Gereğinden fazla işe bulaştı ve çok para kaybetti. *Havelaar*'ı da bu yüzden batırdı; başını suyun üzerinde tutabilmek için. Biraz umutsuz biraz da paranoyak biri. Ve yoluna çıkan herkesi ortadan kaldırmaya hazır."

"Sana yardım bulacağım, Clea."

"Güzel bir malikânen ve CIA'de çalışan bir enişten var. Bu yeterli değil."

"Amcam Askeri İstihbarat'ın altıncı bölümünde çalışmıştı. İngiliz İstihbaratı."

"Sanıyorum amcan Parlamento'nun bazı üyeleriyle samimi."

"Evet, öyle."

"Van Weldon da öyle. Her yerde kendine arkadaş ediniyor. Veya bazılarını satın alıyor."

Jordan onun kolunu tutup kendine doğru çevirdi. "Clea, *Havelaar*'da sekiz adam öldü. Bunu kendi gözlerinle gördün. Böyle bir şeye nasıl sırtını dönebilirsin?"

"Bunun kolay olduğunu mu sanıyorsun?" diye haykırdı. "Geceleri uyumaya çalışıyorum ve tek gördüğüm zavallı Giovanni'nin filikadan düşüşü oluyor. Silah sesleri duyuyorum. Ve Vicenzo'nun inlemelerini. Ve o adamın sesini duyuyorum. *Cosima*'daki adamın. Herkesi öldürülmesini emreden adam..." Clea yutkunarak gözlerinde biriken beklenmedik yaşları engellemeye çalıştı. Öfkeyle gözlerini sildi. "O yüzden, hayır, hiç kolay değil. Fakat yapmam gereken şey bu, tabii eğer hayatta kalmak..."

Jordan, Clea'nın kolunu sert bir hareketle çekiştirerek onu susturdu. Clea yüzüne yansıyan ışıkları ancak o zaman fark etti. Yola bakmak için arkasını döndü.

Bir araba yaklaşıyordu. Bir virajı dönerken farları çitlerin arasında parladı.

Jordan ile Clea hemen geldikleri yöne doğru koşmaya

başladı. Çitler o kadar yüksek ve sıktı ki arasından geçmek veya üzerinden atlamak mümkün değildi; kaldırım kaygandı ve Clea'nın her adımı ayakkabılarına saplanan çamurla daha da zorlaşıyordu. Her an yakalanabilirlerdi.

Jordan onu kenara çekip çitin içindeki bir oyuğa doğru itti.

Birlikte sendeleyip ıslak çimenlerin üzerine düştüler. Saniyeler sonra araba yanlarından geçip yoluna devam etti, Munstead Hanı'na doğru gidiyordu. Gecenin sessizliğinde motor sesinin gitgide uzaklaşmasını dinlediler. Ses tamamen kesilmişti. Ne kapı çarpması ne de başka bir ses.

"Sence yola devam mı ediyorlar?" diye fısıldadı Clea.

"Hayır. Orası çıkmaz. Sadece han var."

"Öyleyse ne yapıyorlar?"

"İzliyorlar. Bir şey bekliyorlar."

Bizi, diye düşündü Clea.

Aniden çılgınca bir kaçma isteği hissetti; o arabadan ve meçhul sürücüsünden. Bu kez yolu kullanmaya cüret edemezdi. Onun yerine tarlaya doğru yöneldi. Nereye gittiğini bilmiyordu. Tek bildiği Munstead Hanı'ndan elinden geldiğince çabuk uzaklaşmak istediğiydi. Ayakkabılarına çamur yapışmıştı ve her adımını yavaşlatarak, tekrar tekrar sendelemesine sebep oluyordu; kendini kovalamaca yaşadığı bir kâbusun içinde kapana kısılmış hissediyor, bacakları hareket etmeyi reddediyordu. O kadar hızlı soluk alıp veriyordu ki Jordan'ın peşinden geldiğini bile duymadı. Dizlerinin üzerine düştüğünde Jordan uzanıp onu tutunca, ancak o zaman yanında olduğunu gördü.

Jordan onu ayağa kaldırdı. Clea ayakta dururken sallanıyor, bacakları titriyordu; kesik kesik ve hızla nefes alıp veriyordu. Etraflarında tarlanın sonsuz karanlığı uzanıyordu. Gökyüzü sis ve yağmurdan dolayı gümüşi bir renk almıştı.

"Her şey yolunda," dedi Jordan soluk soluğa. Nefesini kontrol etmeye çalışıyordu. "Bizi takip etmiyorlar."

"Bizi nerede arayacaklarını nasıl biliyorlar?"

"Munstead'den duymuş olamazlar."

"Öyleyse Richard Wolf'tan duydular."

"Hayır," dedi Jordan, sert bir ifadeyle. "Richard olamaz."

"Onu takip etmiş olabilirler..."

"Takip edilmediğini söylemişti."

"Demek ki yanılmış!" Clea geri çekildi. "Sana hiç güvenmemeliydim. Hiçbirinize. Bu yüzden kendi ölümüme sebep olacağım." Döndü ve çamurun içinde yürümek için çırpınmaya başladı.

"Clea, bekle."

"Eve git, Jordan. Bir beyefendi gibi yaşamaya devam et."

"Kaçmaya devam edebilir misin?"

"Lanet olsun, evet, edebilirim! Mümkün olduğunca uzağa gideceğim. Zor bir işe giriştim. Kurtulmayı başardığım için şanslıyım."

"Van Weldon'un kaçmana izin vereceğini mi sanıyorsun? Seni yakalayacak, Clea. Nereye kaçarsan kaç, hep omzunun üzerinden arkanı kontrol etmek zorunda kalacaksın. Onun için tehdit oluşturuyorsun. Onu mahvedebilecek tek kişi sensin. Tabii, önce o seni mahvetmezse."

Clea döndü. Jordan'ın yüzü tarlanın karanlığında ve gümüşi gece bulutlarının altında siyah renkte oval bir şekil gibi görünüyordu. "Ne yapmamı istiyorsun? Savaşayım mı? Teslim mi olayım?" Clea çaresizce hıçkırdı. "Her iki durumda da, Jordan, kaybolmuş haldeyim. Ve korkuyorum." Yağmurun altında kollarını kendi bedenine doladı. "Ölümüne donuyorum."

Jordan'ın kolları hemen Clea'nın bedenini sarıp, onu kendine doğru çekerek kucakladı. İkisi de ıslaktı ve titriyorlardı fakat Clea sırılsıklam kıyafetlerinin üzerinden onun sıcaklığının içine işlediğini hissedebiliyordu. Jordan kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. Dudaklarına kondurduğu öpücük Clea'yı alıp uzaklara götürdü ve bütün üzüntüsünü, korkusunu uzaklaştırdı. Yağmur hızlanıp bulutlar ayın önüne geçince Clea artık bir tek Jordan'ı görüyordu. Ağzındaki tuzlu sıcaklık ve bedeninin ısısı onu sarmıştı.

Clea tekrar nefes alabildiği zaman, ikisi de durup karanlıkta birbirlerine baktılar. Artık korkudan değil, hissettiği arzudan titriyordu.

Ona duyduğu arzudan.

Jordan yavaşça konuştu, "Bu gece gidebileceğimiz bir yer biliyorum. Uzun bir yol yürüyeceğiz. Fakat orası oldukça sıcak ve kuru olacak."

"Güvenli olacak mı?"

"Güvenli de olacak." Jordan kadının yüzünü tekrar avuçlarının arasına aldı ve onu öptü. "Güven bana."

Başka çarem yok, diye düşündü. *Ne yapmam, nereye gitmem gerektiğini düşünemeyecek kadar yorgunum.*

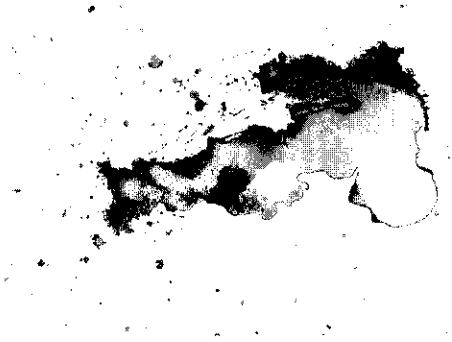
Jordan onun elini tuttu. "Bu tarlayı geçtikten sonra yolu takip edeceğiz," dedi. "Kaldırımdan gideceğiz, böylece ayak izlerimizi takip edemeyecekler."

"Peki ya sonra?"

"Beş-altı kilometrelik bir yürüyüş mesafesinde. Bunu yapabilir misin?"

Clea arabadaki adamın Munstead Hanı'nın kapısının önünde beklediğini düşündü. Silahlarının birinde, üzerinde adının bulunduğu bir kurşun olup olmadığını merak ediyordu.

"Yapabilirim," dedi adımlarını hızlandırarak. "Her şeyi yaparım," dedi bir fısıltıyla. "Yeter ki hayatta kalayım."

Dokuzuncu Bölüm

Birkaç taş darbesinden sonra pencere camı tuzla buz oldu.

Jordan sivri cam kırıklarını pencere çerçevesinden temizleyip içeriye atladı. Bir dakika sonra kulübenin ön kapısında belirdi ve Clea'ya girmesini işaret etti.

Clea adımını içeriye attığı anda kendini tuhaf bir odada buldu; kabaca yontulmuş antikalar, kalay ve kurşun alaşımından yapılmış lambalarla döşenmişti. Kocaman tavan kirişleri yüzyıllar öncesinden kalmaydı ve bütün odayı kaplıyordu. Cilalı ahşap kaplamalar, beyaz boyalı duvarlarla birlikte ışıldıyordu. Bu kadar soğuk ve esintili olmasaydı konforlu bir oda olabilirdi. *İngilizler*, diye düşündü Clea, *termal olarak yalıtılmış ciltlere sahipler.*

Jordan ıslak haliyle bile mağlup olmuş gibi durmuyordu; odanın içinde hızla koşarak panjurları kapattı. "Yaşlı Monty'ye kırdığım camın parasını ödeyeceğim. Beni anla-

yacaktır. Yaz ayları hariç burayı pek fazla kullanmaz. Aslında, sanırım şu an Moritz'te. Bir sonraki Bayan Montgomery Dearborn'la aşk yaşıyor."

Kaç tane Bayan Dearborn var acaba? Clea sormak istiyor, fakat soruyu bir türlü ağzından çıkaramıyordu; dişleri sertçe birbirine vuruyordu. Uzuvlarında kalan hisler de yerlerini uyuşukluğa bırakıyordu. Kıyafetlerini çıkarıp şömineyi yakması gerektiğini biliyor, fakat bedenini hareket ettiremiyordu. Sadece kıyafetlerinden ahşap zemine damlayan sularla orada duruyordu.

Jordan lambayı yaktı. Işığın verdiği aydınlıkta Clea'ya baktı. "Aman Tanrım," dedi ve kadının yüzüne dokundu. "Buz küpü gibisin."

"Ateş," diye fısıldadı Clea. "Lütfen, ateş yak."

"Bu biraz vakit alacak. Hemen ısınman lazım." Onu tutup bir koridora doğru çekti ve oradan banyoya götürdü. Aceleyle duşun musluğunu açtı. Basınçla fışkıran su akarken Clea'nın sırılsıklam olmuş yün ceketini çıkarmaya başladı.

"Elektrikli ısıtıcı," dedi Jordan. "Bir dakikaya kadar ısınır." Kadının ceketini kenara fırlatıp eteğinin fermuarını açtı. Clea utanma gibi gereksiz şeyleri umursamayacak kadar çok üşüyordu; Jordan'ın eteğini çıkarıp yere atmasına izin verdi. Sudan buhar yükselmeye başlamıştı. Jordan suyun sıcaklığını kontrol edip Clea'yı iç çamaşırlarıyla birlikte duşun altına soktu.

Vücudundan akan sıcak suya rağmen titremesi hiç durmayacak gibiydi. Suyun altında büzülürken, hissettiği sıcak-

lıkla afalladı. Isı yavaş yavaş uyuşukluğunu giderirken damarlarındaki kanın tekrar akmaya başladığını hissetti. Sıcaklık içine işlemeye başlamıştı.

"Clea?" Jordan'ın ona seslendiğini duydu.

Cevap vermedi. Kendini yeniden ısınmanın verdiği zevke kaptırmıştı. İç çekerek kendi etrafında dönüp suyun sırtından akmasına izin verdi. Suyun sesinin arasında Jordan'ın ona tekrar seslendiğini duydu.

"İyi misin?"

Cevap veremeden duş perdesi aniden açıldı. Kendini Jordan'ın yüzüne bakarken bulmuştu.

Jordan da ona bakıyordu.

Bir an ikisi de konuşmadan durdu. Çıkan tek ses duştan akan suyun sesiydi. Ve kalbinin atışı. Yarı çıplak haline ve vücuduna yapışan şeffaf iç çamaşırlarına rağmen Jordan'ın bakışları yüzünden ayrılmıyordu. Adam gördüğü şey karşısında büyülenmiş gibiydi. Gözlerinde arzuyu görüyordu.

Clea uzanıp onun yüzüne dokundu. Yanağı, sıcak parmak uçlarının altında soğuk ve pürüzlüydü. Tek bir temasla aralarındaki tüm bariyerler kalkmıştı. İçinde farklı bir ısının yükseldiğini hissediyordu. Yüzünü tutup kendininkine yaklaştırdı ve o anda dudakları bir öpücükle birleşti.

Bir anda ikisi de birbirine tutunmuşlardı, inliyorlardı. Sıcak su ikisinin de omuzlarından akıyordu. Clea'nın omuzları çıplak, Jordan'ınkiler gömleğinin altındaydı. Buhar dalgaları arasında adamın yüzündeki, tanıştıkları geceden beri bastırılan ve ikisini de birbirine çeken isteği gördü.

Clea kendini ona doğru istekle bastırdı ve gittikçe artan

bir galibiyet ve zevk hissiyle iç çekti.

"Kıyafetlerin," diye mırıldandı ve heyecanla uzanıp gömleğini çıkardı. Jordan gömleği banyo odasının zeminine atıp yeni bandajlanmış göğsünü açıkta bıraktı. Altın renkteki tüyleri ıslanmış ve üzerine yapışmıştı. İkisi de nefes nefeseydi ve çılgına dönmüş bir halde Jordan'ın kemerini açmaya çalışıyorlardı.

Bir şekilde duşu kapatmayı ve bir şekilde duştan çıkıp fayansların üzerindeki ıslak kıyafetlerin oluşturduğu engellerin arasında banyo odasından çıkmayı başardılar. Yere ıslak kıyafetlerini saçarak, arkalarından iz bırakmaya devam ederek ilerliyorlardı; Jordan'ın pantolonu banyo kapısının yanına, iç çamaşırı yatak odasının girişine, Clea'nın sutyeni koridora düşmüştü. Yatağa ulaştıkları zaman ikisinin üzerinde de çıkarılacak başka kıyafet kalmamıştı. Sadece ıslak tenleri ve birleşmek için yanıp tutuşurken çıkardıkları mırıltılar vardı.

Yatak odası soğuktu, ikisi de kaz tüyü yorganın altında titriyorlardı. Kolları ve bacakları birbirine dolanmış, dudakları birbirlerini keşfedip tadına varırken, bedenlerinin sıcaklığı yatağı ısıtmıştı. Clea'nın titremesi dinmişti. Odanın soğukluğu, içinde akan duyguların hareketiyle unutulmuştu; bacaklarının arasında hoş bir sızı hissediyor, Jordan'ın dudakları göğüslerine keskin bir zevk verirken göğüs uçları acı içinde geriliyordu.

Clea onun üzerine çıktı ve hissettiği acının karşılığını vermeye başladı. Dudakları adamın göğsünde ve karnında geziniyor, daha hassas yerleri arıyordu. Jordan inleyerek onu

omuzlarından tuttu ve şiltenin üzerine yatırdı. Clea artık onun altında yatıyor, üzerindeki sert bendeni ve yüzündeki elleri hissediyordu.

Bakışları birleşti. Gözlerini kaçırmadan birbirlerine bakıyorlardı. Hatta Jordan onun içine girip onu zevkle doldururken bile bakışmaya devam ediyorlardı. Clea zevkten haykırırken bile.

Jordan yavaş ve uysal hareketlerle hareket ediyor, gözlerini ondan ayıramıyordu.

Nefes alıp verişi hızlanmış, eller yüzünü daha sıkı kavramıştı. Hâlâ birbirlerine bakıyor, bedenlerinden daha derin bir bağla birleşiyorlardı.

Clea muhteşem bir acının dalgalar halinde yayılarak serbest kaldığı o anda gözlerini kapatmış ve her yerini kaplayan hislere teslim olmuştu. Boğazından hafif bir çığlık yükseldi; hem yabancı hem de harika bir sesti bu. Saniyeler sonra bu sese Jordan'ın inlemeleri de eşlik etmeye başladı. Clea duyduğu zevk dalgalarının çekilmesiyle Jordan'ın son hareketlerini hissetti. Adam iç çekişlerin verdiği ürperti ve yorgunlukla durdu ve Clea'nın yanına uzandı.

Clea onun başını kucaklayıp omuzlarının arasına aldı. Islak saçlarına bir öpücük kondururken o kadar kuvvetli bir şefkat hissetti ki, bu duygu onu korkuttu.

Seviştik. Bu ne anlama geliyor?

İkisi de birbirinin bedenlerinden zevk almıştı. Birbirini tatmin, hatta birkaç dakikalığına mutlu etmişlerdi.

Fakat bu ne anlama geliyor?

Clea adamın ıslak saç tutamlarına bir öpücük daha kon-

durdu. İçindeki duygusallığın verdiği acı o kadar yoğundu ki, gözleri dolmuştu. Gözlerindeki yaşları kırpıştırarak yüzünü başka yöne çevirdi. Jordan onu yanağından tutup kendine doğru çevirdi.

"Sen hayatımda tanıdığım en şaşırtıcı kadınsın," dedi.

Clea yutkundu ve kahkaha attı. "Ben buyum işte. Sürprizlerle doluyum."

"Ve güzelliklerle dolu. Senden ne beklemem gerektiğini hiç bilemiyorum. Ve bu beni deli ediyor." Dudağını uzatıp onu şefkatle ve hafif ısırıklarla öptü. Tadını alıyordu. Clea onun yeniden uyarılmasının verdiği şiddeti ve ağırlığının bacaklarının arasında hareketlenmesini hissediyordu.

Elini uzatıp kalçalarının arasından ona dokununca yeniden sertleştiğini hissetti. "Sen de sürprizlerle dolusun," diye mırıldandı.

"Hayır, ben oldukça..." Jordan zevkle iç geçirdi "sıradan biriyim."

"Öyle misin?" Clea ağzını onun göğüs ucuna götürüp diliyle ıslak halkalar çizmeye başladı.

"Bazıları bana –başını geriye atıp inledi– davranışlarımın tahmin edilebilir olduğunu söyler."

"Bazen," diye fısıldadı Clea, "tahmin edilebilir olmak güzeldir."

Dilini onun göğsünde gezdirerek diğer göğüs ucuna uzandı. Jordan hızla soluk alıp veriyor, yükselen tutku dalgalarını kontrol etmeye çalışıyordu.

"Bekle, Clea..." Jordan onun yüzünü tuttu. Onu nazikçe kendine doğru çekti. "Bilmem gerekiyor. Neden ağlıyordun?"

"Ağlamıyordum."

"Ağlıyordun. Bir dakika önce."

Clea onun yüzüne bakıp tüm detaylarını inceledi. Işık dalgalı saçlarında parlıyor, hilal şeklindeki kirpiklerinin gölgelerini yüzüne düşürüyordu. Adam ona dikkatle, sanki bilinmeyen bir yaratığı izler gibi bakıyordu.

"Düşünüyordum da," dedi, "bugüne kadar tanıdığım diğer adamlardan ne kadar da farklısın."

"Ah. Ağlamana şaşmamak gerek."

Clea kahkaha atarak ona şakayla vurdu. "Hayır, salak. Demek istediğim, tanığım bütün adamlar her zaman... bir şeyin peşindeydiler. Hep bir şeyler istiyorlardı. Bir dahaki sefere neler alabileceklerini planlıyorlardı."

"Yani, amcan Walter gibi mi?

"Evet. Amcam Walter gibi."

Geçmişinden, lekeli çocukluğundan bahsedilmesi aniden tüm isteğini söndürmüştü. Clea ondan uzaklaştı. Oturup kollarını dizlerine doladı. Keşke hayatının o kısmını kesip atabilseydi. Keşke yeniden doğabilseydi; utanacak hiçbir şeyi olmadan.

"Onun akrabam olduğunu söylemeye utanıyorum," dedi.

Jordan güldü. "Ben akrabalarımdan her zaman utanmışımdır."

"Fakat seninkilerin hiçbiri hapse girmedi, değil mi?"

"Şu ana kadar hayır."

"Walter Amca hapiste. Kuzenim Tony de öyleydi." Clea duraksayıp yavaşça ekledi, "Ben de."

Jordan onun eline uzandı. Hiçbir şey söylemiyordu. Sadece onu izliyor, dinliyordu.

"Gerçekten çok ironik bir durum. Sekiz yıl boyunca yanlış hiçbir şey yapmadım. Ve aniden Walter Amca apartman dairemin önünde belirdi. O kapımda kan kaybederken, onu ihbar edemezdim. Onu hastaneye götürmeme de izin vermezdi. Ve işte yine ona saplanıp kalmıştım. Kıyafetlerini yaktım. Maymuncuklarını şehrin diğer bir ucundaki çöp kutusuna attım. Ve ardından polis çıkageldi." Son detay önemsiz bir şeymiş gibi omuzlarını silkti. "Komik olan ise," dedi, "ondan nefret etmiyor olmam. Hem de hiç. Walter Amca'dan nefret edemezsin. O çok..." Utangaç bir edayla omuzlarını silkti. "Sevimli."

Jordan gülerek onun elini tuttu ve avucunu dudaklarına götürdü. "Eşi benzeri olmayan bir hayata tutunuş şeklin var. Tanıdığım diğer kadınlardan çok farklısın."

"Kaç sabıkalıyla yattın?"

"İtiraf ediyorum, sen ilksin."

"Evet, tahmin ediyorum, daha münasip bir bayanı tercih ederdin."

Jordan ona bakıp kaşlarını çattı. "Bu *münasip* bayanlarla ilgili saçmalık da neyin nesi?"

"Belirli bir şekilde nitelendiremiyorum."

"*Münasip* sıkıcıdır. Ve sen, sevgili Bayan Rice, sıkıcı değilsin."

Clea başını geriye atıp kahkahalarla gülmeye başladı. "İltifatınız için teşekkür ederim, Bay Tavistock."

Jordan onu kendine doğru çekti. "Kötü şöhretli Walter

Amcana gelecek olursak," diye fısıldadı onu kendi üzerine doğru çekerken. "Eğer seninle kan bağı varsa, mutlaka bazı iyi özellikleri vardır."

Clea ona gülümseyerek baktı. "O çok çekici bir erkek."

Jordan elleriyle onun yüzünü kavradı. "Eminim."

"Ve akıllı."

"Tahmin edebiliyorum."

"Ve kadınlar onun karşı konulmaz biri olduğunu söylüyor..."

Jordan'ın dudakları bir kez daha onunkilerle birleşti. Bu kez onu daha derin, daha sert, hatta Clea'nın Walter Amca'ya ait düşüncelerini silecek kadar tutkuyla öpüyordu.

"Karşı konulmaz," diye mırıldandı Jordan, elini onun bacaklarının arasına götürürken.

Clea anında kendini kaybetti; onu istiyor, arzuluyordu. Ona sıcaklığını açınca Jordan şefkatle kabul etti. Ve bittiği zaman, Jordan'ın bedenini yorgunluk kapladığı zaman, Clea'nın göğsüne yaslanıp uyudu.

Clea onun dağınık saçlarına bakarak gülümsedi. "Beni bir gün sevgiyle hatırlayacaksın, değil mi Jordan?" diye fısıldadı.

Ve hayal edebileceğinin en iyisinin bu olduğunu biliyordu.

Hayal etmeye cüret edebileceği tek şey buydu.

Jordan tatlı bir kadın kokusuyla ve yüzünü gıdıklayan saç tutamlarıyla uyandı. Gözlerini açtı ve panjurlardan içeri sızan gri ışıkta Clea'nın yanında uyuduğunu gördü. Yüzünde

hiçbir makyaj izi yoktu ve gür saçları karmakarışık tutamlar halinde yastığa serpilmişti. Büyüyle ebedi uykusuna dalmış bir prenses gibi görünüyordu. Uyandırılamaz, dokunulamazdı. Bütünüyle gerçekdışıydı.

Fakat dün gece ne kadar da gerçekti! Kesinlikle bir prenses değil, haylaz, ateşli ve baştan çıkarıcı bir kadındı.

Şimdi bile ona karşı koyamıyordu. Uzanıp onu dudağından öptü.

Clea'nın tepkisi ani ve ürkütücüydü. Korkuyla ürperip başını yastıktan kaldırdı.

"Sorun yok," diyerek onu sakinleştirdi Jordan. "Benim."

Bir süre sanki onu tanıyamamış gibi baktı. Sonra hafifçe soluk verip başını salladı. "Ben... ben uzun süredir pek iyi uyumuyordum. Söylememe gerek yok sanırım."

Jordan onun yorganın altında kıvrılışını izledi ve haftalardır kaçıp saklanırken akıl sağlığını korumayı nasıl başardığını merak etti. Elinde olmadan ona karşı bir acıma hissetti. Aynı zamanda sahip olduğu güce de hayranlık duyuyordu. İçindeki yaşama isteğine.

Clea pencereye bakıp gün ışığının kapalı panjurların arasından sızdığını gördü. "Bizi arıyor olacaklar. Burada daha fazla kalamayız."

"Dışarıda da gezinemeyiz. En azından yardım almadan."

"Ah, hayır. Başka arkadaşlar veya aile arayamayız. Dün gece bizi bu yüzden bulduklarına eminim. Senin şu Richard Wolf'un birilerine söylemiş olmalı."

"O asla böyle bir şey yapmaz."

"O halde onu takip ettiler. Veya telefonunu dinlemeye aldılar. Bir şeyler olmuş işte." Clea aniden yataktan kalkıp iç çamaşırlarını kaptı. Hâlâ ıslak olduklarını görünce tiksintiyle sandalyeye fırlattı. "Çıplak gitmek zorunda kalacağım."

"O zaman kesinlikle birinin dikkatini çekersin."

"Hiç yardımcı olmuyorsun. En azından yataktan çıkamaz mısın?"

"Düşünüyorum. En iyi fikirler yatakta aklıma gelir."

"Yatak genellikle erkeklerin hiçbir şey düşünemedikleri bir yerdir." Clea sutyenini aldı. O da ıslaktı. Kapı koluna asıp hayal kırıklığıyla odada etrafına bakındı. "Buranın sahibinin bekâr olduğunu mu söylemiştin?"

"Mutlu evlilikleri oluyor."

"Evinde hiç kadın kıyafeti var mı?"

"Monty'ye hiç bu kadar kişisel bir soru sormayı düşünmedim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Jordan yataktan kalkıp dolap kapısını açtı. İçinde iki tane yazlık takım elbise, bir yağmurluk ve özenle ütülenmiş birkaç gömlek vardı. Jordan'ın üzerinde güzel durabilirlerdi. Ama Clea'nın üzerinde komik görüneceklerdi. Jordan bir bornoz çıkarıp ona fırlattı.

"Seni bir seksen boyunda bir adama dönüştürmediğimiz sürece," dedi Jordan, "bu dolap işimize yaramayacak. Bu dolapta kadın kıyafetleri bulsak bile, saçın sorun yaratmaya devam edecek. O ateşli kırmızı pek göze çarpmayacak bir renk değil."

Clea bir avuç saç lülesini tutup kaşlarını çatarak baktı.

"Zaten bu saçlardan nefret ediyorum. Keselim gitsin."

Jordan, Clea'nın parlak dalgalı saçlarına bakıp üzüntüyle onaylamak zorunda kaldı. "Monty kırlaşan şakaklarını boyamak için her zaman bir şişe boya bulundurur. Saçını kestikten sonra geri kalanları boyayabiliriz."

"Makas bulayım."

"Bekle. Clea," dedi. "Konuşmamız gerek."

Clea ona doğru döndü. Yapması gereken şeyin kararlılığıyla çenesini sıkmıştı. "Ne hakkında?"

"Görüntünü değiştirsek bile kaçmak en iyi seçenek olmayabilir."

"Bence tek seçeneğim bu."

"Hâlâ konuşabileceğin merciler var."

"Daha önce konuştuğumda bana inanmadılar. Şimdi neden inansınlar ki? Van Weldon'un sözlerinin karşısında benimkiler hiçbir değer taşımıyor."

"Kaşmir'in Gözü durumu değiştirebilir."

"Kaşmir'in Gözü bende değil."

"Delancey'de."

Clea başını salladı. "Van Weldon zaten şu ana kadar, Göz'ü bu kadar erken satmış olmanın nasıl bir hata olduğunu anlamıştır. Adamları onu geri almaya çalışacaklardır."

"Ya almamışlarsa? Hâlâ Delancey'nin evinde çalınmayı bekliyor olabilir. Bizim tarafımızdan."

Clea durgunlaştı. "Biz mi?" diye sordu sessizce.

"Evet, biz." Jordan ona bakıp gülümsedi. Clea'nın yüz ifadesine bakılacak olursa bu gülümseme pek fazla güven uyandırmamıştı. "Tebrikler. Yeni suç ortağınla tanış," dedi.

"Kendimi daha iyi hissetmem mi gerek?"

"Gerekmez mi?"

"Sadece senin son soygun girişimini ve ikimizin de enselenmeye ne kadar yaklaştığımızı düşünüyorum."

"O zaman deneyimsizdim. Şimdi oldukça deneyimliyim."

"Doğru. Kendini ateşe atmaya da hazırsın."

"Nedir bu, bir güven krizi mi? Sırf meydan okuma amacıyla evleri soyduğunu söylemiştin."

"O zamanlar bunun yanlış olduğunu bilmiyordum. Daha çocuktum."

"Şimdi deneyimlisin. Bu işte iyisin."

Clea soluk verip halının üzerinde ileri geri volta atmaya başladı. "O eve tekrar girebileceğimi biliyorum. Yapabileceğimden *eminim*. Fakat nereye bakacağımı bilmiyorum. Hançer üst katta herhangi bir yerde olabilir. Yatak odası, misafir odaları. Zamana ihtiyacım olacak."

"Birlikte, yarım saatte halledebiliriz."

"Veya iki katı hızda yakalanabiliriz de," diye mırıldandı ve odadan ayrıldı.

Jordan onun peşinden mutfağa girdi ve onu makas bulmak için çekmecelerin altını üstüne getirirken buldu. "Her zaman başka bir seçenek vardır," dedi. "Mantıklı bir seçenek. Kabul edilir bir seçenek. Polise gidebiliriz."

"Daha önce de yaptıkları gibi yüzüme gülerler. Ve Van Weldon da beni nerede bulabileceğini anında öğrenmiş olur."

"Koruma altında olacaksın. Söz veriyorum."

"Benim için en güvenilir yer, Jordan, kaçabileceğim yerdir. Hareket halindeki bir hedefi vurmak zordur." Clea ma-

kası bulup ona verdi. "Özellikle de hedef görüntüsünü de değiştirip duruyorsa. Hadi, yap şunu."

Jordan önce makasa, sonra da o güzel kabarık saçlara baktı. Görev oldukça acı vericiydi fakat başka seçeneği yoktu. Üzülerek bir avuç tarçın kırmızısı saçı eline aldı. Bu ipeksi tutamların yalnızca kokusu bile dün gecenin anılarını canlandırmaya yetiyordu. Bedeninin onunkiyle uyumu. Altındaki kıvranışı; uysal değil ama vahşi bir yaratık gibi coşkuyla titreyerek.

İşte o buydu. Vahşi bir şey. Tensel bir şey. Tahmin edilemez. Onu deli ediyordu.

Uzun süredir hâkim olmaya çalıştığı kontrolünü kaybetmeye başlamıştı. Tek gereken şey saçını koklamak, avucunda bıraktığı ipeksi dokuyu hissetmekti. Onu hemen yatağa sürükleyebilirdi.

Jordan bu uygunsuz düşünceleri zihninden uzaklaştırmak için başını salladı. Sonra makası eline alıp sakin bir şekilde saçları kesmeye başladı.

Sabahın gri ışıklarıyla çamurun üzerindeki ayak izlerini takip ettiler; biri büyük biri daha küçük iki çift ayak izi yoldan sapmıştı. İzler tarlada batı yönüne doğru ilerliyordu. Dün gece çok yağmur yağmıştı ve izleri yaklaşık üç yüz metre boyunca, başka bir yola bağlanana kadar takip etmek kolaydı. Kaldırımın üzerindeki birkaç çamurlu izden sonra ayak izleri kayboluyordu.

Şimdi herhangi bir yerde olabilirlerdi.

Archie MacLeod tarlaya doğru bakarak küfretti. "Bunu

yapacağını tahmin etmem gerekirdi. Muhtemelen peşinde olduğumuzu öğrenip kaçmıştır. Tıpkı lanet olasıca bir dişi tilki gibi."

"Onu suçlayamazsın," dedi Richard. "O doğal olarak en kötüsüyle karşılaşmayı bekliyordur. Adamlarınız bu işi nasıl berbat etti? Onu gözaltında almaları gerekiyordu. Ama onu yeraltında kovaladılar."

"Onlara verilen emirler bu işi sessiz yürütmeleri gerektiğiydi. Bundan bir şekilde haberdar olmuş."

"Veya Jordan haberdar oldu," dedi Richard. "Ona dün gece ulaşmam gerekirdi. Neler olacağını anlatmalıydım. Şimdi merak edecek."

"*Senden* şüphelendiğini duyduğunu düşünmüyor musun?"

"Hayır. Fakat artık daha dikkatli davranacaktır. Van Weldon'un beni yakaladığını ve benimle irtibata geçmenin güvenli olmadığını düşünecektir. Ben olsaydım öyle düşünürdüm."

"Peki şimdi onları nasıl bulacağız?"

"Bulamayız." Richard arabasına dönüp direksiyon başına oturdu. "Van Weldon'un da bulmamasını umalım."

"Bundan o kadar emin değilim."

"Jordan çok akıllı biri. Clea Rice da. İkisi birlikte başarabilirler."

MacLeod arabanın penceresine yaslandı. "Guy Delancey bu sabah öldü."

"Biliyorum," dedi Richard.

"Üstelik Van Weldon'un Clea Rice için koyduğu fiyatı

iki milyona yükselttiği dedikodularını duyduk. Yirmi dört saat içinde bu bölge kiralık katillerle dolup taşacak. Eğer Clea Rice'ın izini bulurlarsa bu kez pek şansı olmayacak. Ne onun ne de Tavistock'un."

Richard ona baktı. "Onu gözaltına almak için neden bu kadar uzun süre bekledin? Onu haftalar önce korumaya alman gerekiyordu."

"Ona inanıp inanamayacağımızı bilmiyorduk."

"Böylece Van Weldon'un bir adım atmasını bekledin, değil mi? Eğer onu öldürmeye çalışırsa doğruyu söylüyor olacaktı."

MacLeod öfkeyle kapıya vurdu. "Yaptığımız şeyi savunmuyorum. Sadece şu an onun doğruyu söylediğine ikna olduğumuzu söylüyorum." Öne doğru eğildi. "Jordan Tavistock senin arkadaşın. Nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikrin olmalı."

"Şu anda kontrolü elinde tutanın o olup olmadığından emin değilim. Kadın da olabilir."

"Aklına bir şey gelirse beni haberdar et. Nereye gitmiş olabileceklerine dair herhangi bir şey."

Richard arabayı çalıştırdı. "Ben onların yerinde olsaydım nereye giderdim, onu biliyorum. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde kaçardım. Ve kalabalığa karışırdım."

"Londra mı?"

Richard başıyla onayladı. "Saklanmak için daha iyi bir yer düşünebiliyor musun?"

"O kadın dokuz canlı olmalı. Ve henüz sadece üç tanesini kullandı," dedi Victor Van Weldon. Yine hırıltılı ko-

nuşuyordu. Eskiden normal olan soluk alışverişi artık çaresizce tıkanmış, ciğerlerinde hırıltılar halindeydi.

Yakında, diye düşündü Simon Trott. Victor ölmek üzere olan bir adamdı. Her şey bittiğinde nasıl da rahatlayacaktı. Artık bu iğrenç sesler ve hayatta kalma savaşı veren garip sanal ceset görüntüleri olmayacaktı. Yaşlı adam artık bunlardan kurtulup ölebilse her şey bitecekti. O zamana kadar kendini ihtiyara sevdirmeye devam etmek zorunda kalacaktı. Ve bunun için de şu Clea Rice sorununu çözmesi gerekiyordu.

"Bu işi kendin halletmeliydin," dedi Victor. "Artık şansımızı kaybettik."

"Onu tekrar bulacağız. Hâlâ Tavistock'la birlikte olduğunu biliyoruz."

"Adam henüz ortaya çıkmadı mı?"

"Hayır. Fakat önünde sonunda ailesinin yanına dönecektir. Ve biz de hazır olacağız."

Van Weldon derin bir soluk verdi. Nefes alış verişi daha düzenliydi; ikna edici sözler karşısında akciğerlerindeki tıkanıklık açılmıştı sanki. "Bu konuyla bizzat ilgilenmeni istiyorum."

Trotr başıyla onayladı. "Bu akşam Londra'ya gideceğim."

Jordan ile Clea, Guy Delancey'nin avlusundaki porsukağacı çitinin arkasında çömelmiş, evdeki ışıkların sönmesini bekliyorlardı. Whitmore'un her geceki alışkanlığı aynı şekilde tamamlanmıştı; pencere ve kapılar saat dokuzda kontrol edilmiş, mutfakta durulup bir demlik çay hazırlanmış ve

ardından hizmetçilerin kaldığı bölümdeki odasına çekilmişti. *Adam bu rutini kaç yıldır devam ettiriyor acaba?* diye düşündü Clea. Tüm bunların yakında değişeceğini bilmek onun için ne büyük bir şok olurdu.

Clea ve Jordan bu sabah radyoda dinlemişti: Guy Delancey ölmüştü.

Bu evi satın almak için yakında başkaları gelecek ve yaşlı Whitmore dinozor çağından kalma bir kalıntı gibi evrim geçirmek zorunda kalacaktı.

Hizmetçilerin bölümündeki ışıklar sönmüştü.

"Ona yarım saat daha ver," diye fısıldadı Jordan. "Uyuduğundan emin olmak için."

Yarım saat, diye düşündü Clea titreyerek. O zamana kadar donmuş olurdu. Monty'nin siyah balıkçı yakalarından ve birkaç makas darbesiyle kısalttığı bol pantolonlarından birini giymişti. Bu soğuk sonbahar gecesi için uygun giysiler değillerdi.

"Hangi taraftan gireceğiz?" diye sordu Jordan.

Clea gözleriyle evi taradı. Eve en son terasa açılan balkon kapılarından girmişti. Kilidin değiştirildiğine hiç şüphe yoktu. Sadece o değil, alt kattaki kapı ve pencerelerin de kilitleri kuşkusuz değiştirilmiş olmalıydı.

"İkinci kat," dedi Clea. "Büyük yatak odasına açılan balkon."

"Geçen sefer oradan girmiştim."

"Ve eğer *sen* bile girmeyi başarmışsan," dedi umursamaz bir tavırla, "çocuk oyuncağı olmalı."

"Ah, evet, ortağına hakaret et. Sana ne kazandıracak bakalım."

Clea ona baktı. Adamın sarı saçları berenin altında gizlenmiş, yüzü makine yağıyla karartılmıştı. Karanlıkta tek görünen, beyaz bir kemere benzeyen otuz iki dişiydi.

"Bu işe girmek istediğine emin misin?" diye sordu Clea. "İçeride işler zorlaşabilir."

"Clea, eğer işler kötüye giderse, bana söz ver."

"Sana neyi söz vereyim?"

"Kaçacaksın. Beni bekleme. Ve asla arkana bakma."

"Yine şövalye mi olmaya çalışıyorsun? Böyle aptalca bir şey mi yapacaksın?"

"Sadece işlerin yolunda gitmesini istiyorum. Her şey ters gitmeye başlamadan önce."

"Böyle söyleme. Kötü şans getirir."

"O halde bu da iyi şans getirmesi için." Jordan onun kolunu tuttu ve kendine doğru çekerek onu öptü. Clea onun kucağında çırpınıyordu; hem çaresizce öpülmek istiyor hem de onları bekleyen işe odaklanmak istiyordu. Sonunda Jordan onu bıraktığında bir süre birbirlerine baktılar. Karanlıkta sadece gözlerindeki ve dişlerindeki ışıltılar görülebiliyordu.

Bu bir veda öpücüğüydü, diye düşündü. Her şeyin ters gitmesi ihtimaline karşı. Ayrılıp bir daha birbirlerini görmezlerse diye. Soğuk bir rüzgâr esip yukarıdaki ağaçların dallarını çıtırdattı. Dakikalar geçip de gece soğudukça Clea her detayı hafızasına kaydetmeye çalışıyordu. Çünkü atacakları her adımın bir felaketle sonuçlanabileceğini biliyorlardı. Bu karmaşıklığın olacağını tahmin etmemiş, aralarındaki bu çekimi istememişti. Fakat olmuştu işte. Böyle devam edemeyeceği gerçeği ve kim olduklarından dolayı araların-

daki duyguların kadere mahkûm edilmiş olması, her şeyi daha da güzelleştiriyordu. *Bir gün beni özleyecek misin, Jordan Tavistock?* diye merak etti. *Benim seni özlediğim kadar!*

Jordan sonunda dönüp eve baktı. "Sanırım vakit geldi," dedi sessizce.

Clea da eve doğru döndü. Rüzgâr çimenleri süpürüyor, kuru yaprakların kokularını havaya savuruyor ve havayı soğutuyordu. *Sonbahar kokusu*, diye düşündü. Çok yakında kış gelmiş olacak.

Clea çitten uzaklaşıp gölgelere doğru yürümeye başladı. Jordan tam arkasından geliyordu.

Çimenleri geçtiler; ayakkabıları ıslak otlara batıyordu. Yatak odası balkonunun altında eğilip durumu tekrar gözden geçirdiler. Tek duydukları şey rüzgâr sesi ve yaprakların hışırtılarıydı.

"Önden ben gideceğim," dedi Jordan.

Clea itiraz edemeden Jordan morsalkıma tırmanmaya başladı. Clea dalların tıkırtıları karşısında yüzünü buruşturup, her an balkon kapılarının hızla açılarak Whitmore'un av tüfeğiyle karşılarında belirmesini beklemeye başlamıştı. Şanslıydılar, Whitmore hâlâ derin bir uykudaymış gibi görünüyordu. Jordan hiç takılmadan yukarıya çıkmayı başarmıştı.

Clea onu takip edip sessizce balkona çıktı.

"Kilitli," dedi Jordan kapı kolunu deneyerek.

"Tahmin ettiğimiz gibi," diye fısıldadı Clea. "Kenara çekil."

Jordan kenara çekilip saygılı bir sessizlik içinde Clea'nın cep feneriyle kilidi aydınlatışını izlemeye koyuldu.

"Bu alt kattakinden de kolay olmalı," diye fısıldadı ve geçici bir çözüm olarak öğleden sonra tel askı ve pense kullanarak yaptığı maymuncuğu yavaşça deliğe soktu. "Circa 1920. Muhtemelen ev inşa edilirken takılmış. Umarım paslı değildir, yoksa maymuncuğumu eğerek..." Kilit içeriden gelen hafif bir tıkırtıyla açılınca memnuniyetle kıkırdadı. Jordan'a bakarak alaycı bir sesle, "İyi bir alet gibisi yok," dedi.

Jordan da aynı alaycı ifadeyle yanıt verdi: "Artık yanımda bir tane bulunduracağım."

Oda Clea'nın hatırladığı gibiydi, ortaçağa özgü cibinlikli bir yatak, dolap ve antika tuvalet masası, yazı masası ve balkon kapılarının yanındaki çay masası. Yazı ve tuvalet masalarını daha önce kontrol etmişti; şimdi bıraktığı yerden devam etmeliydi.

"Sen dolabı ara," diye fısıldadı Clea. "Ben de komodinlere bakayım."

İşe koyuldular. Clea cep fenerinin ince ışığında ilk komodinin içindekileri karıştırdı. Çekmecelerde dergiler, sigaralar ve Guy Delancey'nin bu odayı uykudan başka aktiviteler için kullanmasına yönelik çeşitli eşyalar buldu. Başının üzerinde bir hareketlenme hissedince fenerini tavana tuttu. Yatağın üzerine monte edilmiş bir ayna vardı. Bu bekâr oyun parkında kendisi de oynamayı düşünmüştü! Dikkatini tekrar komodine yönelterek dergilerin çoğunun çıplak kadın fotoğrafı içerdiğini ve kadınların aslında pek de güzel olmadığını gördü. Guy'ın bayan arkadaş bulamadığı gecelerdeki eğlence tarzı buydu demek ki.

Clea ikinci komodini de karıştırıp benzer okuma mater-

yalleri buldu. Gizli çekmeceleri aramaya o kadar yoğunlaşmıştı ki koridordan gelen gıcırtıları duymadı bile. Onu uyaran tek şey Jordan'dan gelen keskin tıslama olmuş, ardından da kapı hızla açılmıştı.

Işıklar başlarının üzerinde yandı.

Clea yatağın yanında eğilmek üzereyken başına dayanan bir silah namlusu görünce şok geçirerek gözlerini kırpıştırmaya başladı.

Onuncu Bölüm

Silah, Whitmore'un titrek elinde tehditkâr bir şekilde sallanıyordu. İhtiyar uşak pijamalarının içinde oldukça pasaklı görünüyordu fakat gözlerinde bir zafer parıltısı vardı.

"Yakaladım!" diye bağırdı. "Ölü bir adamı soymayı düşünüyordunuz, değil mi? Yine yakalanmadan kaçabileceğinizi mi sandınız? O kadar aptal değilim!"

"Görünüşe göre değilsiniz," dedi Clea. Jordan'ın bulunduğu tarafa bakmaya çalışmadı bile, fakat yandan bakınca onun dolap kenarında, Whitmore'un görüş açısının dışında, eğilmiş halde olduğunu görebiliyordu. Yaşlı adam odada iki hırsız olduğunu fark etmemişti.

"Hadi, hadi! O yatağın arkasından çık! Seni görebileceğim bir yerde dur!" diyerek emretti Whitmore.

Clea yavaşça doğruldu. Adamın tetikte duran parmağının eli kadar titrememesi için dua ediyordu. Tamamen ayağa kalkınca, Whitmore'un bakışları iyice açıldı. Clea'nın göğsüne, gözden kaçırılmayacak şişkinliklere odaklandı.

"Sadece bir kadınsın," dedi hayretler içinde.

"Sadece mi?" Clea ona incinmiş bir halde baktı. "Çok aşağılayıcı."

Clea'nın ses tonu karşısında adamın gözleri kısıldı ve onun yağla boyanmış yüzünü incelemeye başladı. "Sesin tanıdık geliyor. Seni tanıyor muyum?"

Clea başını salladı.

"Tabii ya! Zavallı efendimiz Delancey'yle eve gelmiştiniz! Onun bayan arkadaşlarından birisiniz!" Adamın av tüfeğini tutan eli doğruldu. "Buraya gel! Yataktan uzaklaş, sana diyorum!"

"Beni vurmayacaksın, değil mi?"

"Polisi bekleyeceğiz. Birazdan burada olurlar."

Polis. Fazla zamanı yoktu. Bir şekilde o tüfeği ihtiyarın elinden alması gerekiyordu.

Aniden Jordan'ın ona işaret ettiğini ve uşağın bakışlarını sola kaydırmasını istediğini gördü.

"Hadi, yataktan uzaklaş!" diye emir verdi Whitmore. "Ortaya gel ki ateş etmem gerekirse önümde engel olmasın!"

Clea itaatkâr bir şekilde şiltenin üzerinde emekleyerek karşıya geçti ve yataktan indi. Yana doğru bir adım atarak, Whitmore'un sola dönmesini sağladı. Artık adamın sırtı doğrudan Jordan'a dönüktü.

"Zannettiğin şey değilim," dedi Clea.

"Basit bir hırsız olduğunu inkâr mı ediyorsun?"

"Kesinlikle *basit* değil."

Jordan arkadan yaklaşıyordu. Clea ona bakmamak için kendini zorladı. Olacaklarla ilgili Whitmore'a herhangi bir ipucu vermemeliydi...

Olacak olan neydi? Jordan ihtiyar moruğa kesinlikle arkadan vurmazdı. Bu onu öldürebilirdi.

Jordan kollarını kaldırdı. Elinde Guy Delancey'nin boksör şortlarından birini tutuyordu ve tıpkı bir kapüşon gibi Whitmore'un başından geçirecekti. Clea bir şekilde adamın elindeki silahı başka yere doğrultmayı başarmalıydı. Eğer irkilirse Whitmore aniden ateş edebilirdi.

Clea kendini acındıracak bir hıçkırıkla dizlerinin üzerine çöktü. "Beni tutuklamalarına izin veremezsin!" diye feryat etti. "Ben hapishaneden korkarım!"

"Bunu eve girmeden önce düşünecektin," dedi Whitmore.

"Çaresizdim! Çocuklarıma bakmak zorundayım. Başka yolu yoktu..." Acınacak bir halde hıçkırmaya başladı.

Whitmore bu tuhaf gösteri karşısında şaşırarak ona bakmaya başladı. Tüfeğin namlusu artık başına doğrultulmuş değildi.

İşte tam o sırada Jordan şortu Whitmore'un başına geçirdi.

Clea yana doğru atılırken tüfek patladı. Saçmalar vızıldayarak uçuşuyordu. Clea telaşla ayağa kalkıp Jordan'ın adamın kollarını tuttuğunu ve tüfeğin yere düştüğünü gördü. Clea tüfeği alıp dolabın içine attı.

"Bana zarar vermeyin!" diye yalvardı Whitmore. Yüzündeki şort yüzünden sesi boğuk çıkıyordu. Şortun üzerinde küçük kırmızı kalpler vardı.Delancey gerçekten de küçük kırmızı kalplerle etrafta zıplıyor muydu? "Lütfen!" diye inledi Whitmore.

"Seni sadece beladan uzak tutuyoruz," dedi Clea. Jordan ipek kravatıyla uşağın ellerini ve ayaklarını çabucak bağlayıp onu yatağa bıraktı. "Şimdi orada uzan ve uslu bir çocuk ol."

"Söz veriyorum!"

"Belki o zaman yaşamana izin veririz."

Bir duraksama oldu. Sonra Whitmore korkuyla sordu: "Ne demek *belki*?"

"Bize Delancey'nin silah koleksiyonunu nerede sakladığını söyle."

"Ne silahı?"

"Antika kılıçlar. Bıçaklar. Nerede onlar?"

"Fazla vaktimiz yok!" dedi Jordan. "Gidelim buradan."

Clea onu umursamadı. "*Nerede onlar*?" diye tekrar etti.

Uşak inledi. "Yatağın altında. Orada saklıyor!"

Clea ve Jordan dizlerinin üzerine çöktüler. Gü lağacından yapılma yatağın altında halı ve birkaç toz yumağından başka bir şey yoktu.

Gecenin sessizliğinde siren sesi duyulmaya başladı.

"Gitme vakti," diye mırıldandı Jordan.

"Hayır. Bekle!" Clea yatak tahtasının üzerindeki belli belirsiz bir çizgiye odaklanmıştı. Ahşabın içinde bir çatlak. Alta doğru uzanıp onu çekti.

Gizli bir çekmece dışarıya çıktı.

Clea çekmecenin içindekilere baktığı zaman hayretle istemdışı bir soluk verdi. Dövme altından yapılan kılıçların üzerinde mücevherler ışıldıyordu. Kaliteli İspanyol çeliğinden yapılmış bıçaklar gözlerinin önünde yatıyorlardı. En

derin köşede hançerler saklanmıştı. Altı tane vardı ve hepsi de mükemmel bir şekilde el yapımıydı. İlk bakışta hangisinin Kaşmir'in Gözü olduğunu anlamıştı. Kabzasına gömülmüş yıldız şeklindeki safir taş onu ele veriyordu.

"Bu koleksiyon onun gurur kaynağıydı," diye inledi Whitmore. "Ve şimdi sen onları çalıyorsun."

"Sadece bir tanesini alıyorum," dedi Clea, Kaşmir'in Gözü'nü alarak. "Zaten ona ait değildi."

Siren sesi gitgide yükselerek yaklaşıyordu.

"Hadi *gidelim*!" dedi Jordan.

Clea ayağa kalkıp balkona doğru yürümeye başladı. "Hoşça kal!" diye bağırdı omzunun üzerinden. "Bize kızma, tamam mı?"

"Bu mümkün değil!" Şortun içinden bir homurtu yükseldi.

Clea ve Jordan morsalkımdan aşağıya inip çimenleri geçerek evin yanındaki ağaçlığa doğru hızla koşmaya başladılar. Ağaçların arasına karıştıkları anda sirenleri öten bir polis arabası hızla köşeyi döndü. Polisin yatağa bağlı halde yatan Whitmore'u bulması an meselesiydi ve işte o zaman ortalık karışacaktı. Jordan ve Clea takip edilme korkusuyla ormanın derinliklerine daldı. *Tanıştığımız gecenin tekrarı*, diye düşündü Clea. Jordan Tavistock'un etrafında takılmak kötü şans getiriyor olmalıydı; polisler sürekli peşlerine takılıyordu.

Yüzünü acıtan dallar ve kaslarındaki sızı bile hızını yavaşlatmaya yetmiyordu. Koştukça koşuyor, arkalarından ses geliyor mu diye dinlemeye devam ediyordu. Bir süre sonra

uzaktan gelen bağrışmaları duydu ve kovalamanın başladığını anladı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı, bir ağacın köküne takılınca.

"Devam edebilecek misin?"

"Başka seçeneğim var mı?"

Jordan arkasını dönüp eve, onları kovalayanların bulunduğu tarafa baktı. "Bir fikrim var." Clea'nın elini tutarak onu gittikçe seyrekleşen ağaçlıklara doğru çekti. Boş bir alana çıkmışlardı. Az ileride ışıkları yanan bir kulübe vardı.

"Köpek olmamasını umalım," dedi Jordan, kulübeye doğru koşarak.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Clea.

"Küçük bir hırsızlık. Üzülerek söylüyorum, bu benim için bir alışkanlık haline gelmeye başlıyor."

"Ne çalacaksın? Araba mı?"

"Tam olarak değil." Karanlığın arasından gülümseyince dişleri ışıldadı. "Bisiklet."

Laughing Man Barı'nda Simon Trott tek başına durmuş, bir bardak Guiness birası içiyordu. Kimsenin umurunda değildi ve o da kimseyi umursamıyordu. Bu durum hoşuna gidiyordu. Meraklı yerlilerin yabancıları itip dürtme alışkanlıkları burada yoktu. Buradaki köylüler bir adamın özel hayatına değer veriyor gibiydi ve bu iyi bir şeydi. Trott en ufak baş ağrısına bile tahammül edecek durumda değildi. Kendini iyi hissetmiyordu. Bu da tehlikeli olduğu anlamına geliyordu.

Birasından bir yudum daha alıp saatine baktı. Neredeyse gece yarısı olmuştu. Bar sahibi mekânı kapatmak istiyordu; şimdiden bardakları üst üste yığmaya başlamıştı ve müşterilere sabırsız bakışlar atıyordu. Tam Trott geceyi sonlandırmak üzereydi ki barın kapısı açıldı.

Genç bir polis içeriye girdi. Ağır ağır dolanarak Trott'un durduğu bara doğru yürüdü ve kendine bir İngiliz birası söyledi. Bir süre kimseden ses çıkmadı, ardından polis konuşmaya başladı.

"Bu gece buralarda bazı hareketlilikler olmuş," dedi ortaya.

"Ne gibi?" diye sordu barmen.

"Bir hırsızlık daha, Underhill'de. Guy Delancey'nin evinde."

"Bana sorarsanız, hırsızlar çok arsız olmaya başladılar," dedi barmen. "Bir eve iki defa giriyorlar."

"Gerçekten de, öyle değil mi?" Polis başını salladı. "Toplumun ne hale geldiğini düşünmeye başlıyorsun." Bardağındaki birayı içti. "Eve gitsem iyi olacak. Bizimki meraklanmaya başlayacak." Hesabı ödeyip bardan çıktı.

Trott da arkasından çıktı.

Dışarıya çıktıkları zaman iki adam yolda karşılaştı. Gölgelerin içinden geçerek çim alana doğru yürümeye başladılar.

"Bu gece Underhill'den bir şey çalındı mı?" diye sordu Trott.

"Uşak sadece bir parçanın alındığını söyledi. Bir çeşit antika silahmış."

Trott'un başı ani bir merakla kalktı. "Bir hançer miymiş?"

"Doğru. Bir koleksiyonun parçası. Diğer parçalara dokunulmamış."

"Peki ya hırsızlar?"

"İki kişiymiş. Uşak sadece kadını görmüş."

"Neye benziyormuş?"

"Tam olarak bir şey söyleyemedi. Kadının yüzünde kara bir boya varmış. Parmak izi de yok."

"En son nerede görülmüşler?"

"Ağaçların arasından kaçmışlar. Her yöne gitmiş olabilirler. Korkarım izlerini kaybettik."

O halde Clea Rice, Buckinghamshire'dan çıkmamış, diye düşündü Trott. Belki de şu anda bu kasabadadır.

"Başka bir şey duyarsam sana haber veririm," dedi polis.

Konuşmaları sona ermişti. Trott ceketinin iç kısmına uzanıp beş sterlinlik banknotlarla dolu bir zarf çıkardı. Yüksek bir miktar değildi fakat genç bir polisin ailesini giydirip yedirmesi için yeterliydi.

Polis isteksiz bir tavırla zarfı aldı. "Tek istediğin bilgi olacak, değil mi? Daha fazlasını bekleyecek misin?"

"Sadece bilgi," diyerek onu temin etti Trott.

"Bu aralar... her şey zor, biliyorsun. Yine de yapmadığım, yapmayacağım şeyler var."

"Anlıyorum." Trott anlamıştı. En namuslu polisler bile baştan çıkarılabilirdi. Ve bu iş çoktan başlamıştı bile.

İki adam ayrıldıktan sonra Trott handaki odasına geri dönüp Victor Van Weldon'u aradı.

"Birkaç saat öncesine kadar hâlâ bu bölgedeydiler," dedi Trott. "Delancey'nin evine girmişler."

"Hançeri almışlar mı?"

"Evet. Bu da demek oluyor ki, artık buralarda takılmaları için bir sebep kalmadı. Muhtemelen Londra'ya gideceklerdir."

Hatta şimdiden, diye düşündü Trott, *Clea Rice şehre giden arka yollara koyulmuştur bile. Bu gece içinde bir galibiyet hissi olmalı. Belki de artık çilesinin biteceğini düşünüyordur. Hançere bakınca umut, hatta zafer hissedecek. Kaşmir'in Gözü sandığı hançere.*

Yanılıyor olacak.

Londra trafiğinin sesi Clea'yı uykusundan uyandırdı; kendini uyuşturucu kullanmış gibi hissediyordu. Sırtüstü dönerek kirli perdelerin arasından giren parlak gün ışığına baktı. Ne kadar uyumuşlardı? Nasıl sendelediğine bakılırsa günlerdir uyuyor olmalılardı.

Bu köhne otele sabah altıda girmişlerdi. İkisi de kıyafetlerini çıkarıp yatağa yatmıştı; en son hatırladıkları şey buydu. Şimdi beyni tekrar çalışmaya başlayınca dün geceki olaylar aklına gelmişti. Saat dörtte Wolverton'dan kalkacak olan treni beklerken zaman geçmek bilmemişti. Platformdaki gölgelerin arasında pusuya yatmışlar ve birinin onları izlediğinden korkarak beklemişlerdi. Ve sonra Londra'ya giderken soyulmuş olabileceklerinden ve en değerli mallarını kaybetmekten korkmuşlardı.

Clea yatağın altına uzanıp eliyle, sarmalanmış küçük

bohçayı hissetti. Kaşmir'in Gözü hâlâ oradaydı. Rahatlayarak iç geçirdi ve yataktaki Jordan doğrulup oturdu.

Jordan uyuyordu. Yüzü ona dönüktü ve güneşte yanmış çıplak omuzları çarşafın üzerinde altın gibi parlıyordu. Buğday rengi saçları çocuksu bir şekilde dağılmıştı. Uyurken bile her hücresi aristokrat bir görünümdeydi. Clea gülümseyerek onun saçını okşadı. *Benim sevgili Beyefendim,* diye düşündü. *Seni tanıdığım için ne kadar şanslıyım. Bir gün, münasip bir bayanla evlendiğinde, hayatın planladığın doğrultuda geliştiğinde, hâlâ Clea Rice'ını hatırlıyor olacak mısın?*

Doğrulup tuvalet masasının aynasındaki yansımasına baktı. *Doğru,* diye düşündü.

Aniden kendini kötü hissederek yataktan kalktı ve duş almak için banyoya gitti. Daha sonra saç rengini incelerken midesinde bir burukluk hissetti; bu kez Monty'nin nazik hediyesi olan fındık kahvesi rengindeydi. Clea münasip bir bayan değildi fakat lanet olsun, onun da kendine özgü değerleri vardı. Parlak zekâlıydı ve hızlı düşünebiliyordu. Her şeyden önemlisi, kendi kendine bakabiliyordu. Bir beyefendiye neden ihtiyaç duyacaktı ki? Adam onun için ancak bir engel olur, onu suarelere sürükleyip dururdu. Suareler neyse artık. Clea, Jordan'ın dünyasına uygun değildi, Jordan da Clea'nın.

Fakat burada, bu odada, bu kirli halı ve küflü havluların arasında geçici bir dünya paylaşabilirlerdi. Kendilerine ait bir dünya. Clea bunun tadını çıkarmak istiyordu.

Tekrar yatağa gidip Jordan'ın yanına girdi.

Islak bedeni ona temas edince Jordan uyandı ve mırıldanmaya başladı. "Bu bir uyandırma alarmı mı?"

Clea bu soruya elini örtünün altından sokup onun gövdesini okşamaya başlayarak cevap verdi. Hassas noktalarına ulaşıp beklenilen tepkiyi uyandırdığı zaman Jordan irkilerek bir soluk aldı.

"Eğer uyandırma alarmın buysa," diye inledi Jordan, "sanırım işe yaradı."

"Belki artık kalkarsın, uykucu," dedi Clea kahkaha atarak. Döndü ve yuvarlanarak ondan uzaklaştı.

Jordan onu kolundan yakalayarak kendine doğru çekti. "Peki ya bu?"

"Ne?"

"*Bu.*"

Clea'nın gözleri çarşafın altında belirgin bir şekilde duran çıkıntıya doğru kaydı. "Onunla ilgileneyim mi?" diye fısıldadı.

"Sebebinin sen olduğunu düşünürsek yapman gereken bu..."

Clea onun üzerine çıkıp kalçalarını gövdesine dayadı. Jordan şimdi onun ellerindeydi. Clea onu yalvartmak istiyordu. Fakat bedenleri birlikte hareket etmeye başlayınca ve Jordan onun kalçalarını sıkıca kavrayıp kendine doğru çekince, artık o, Jordan'ın elindeydi ve serbest kalmak için yalvarıyordu. Jordan ona coşkulu zevk dalgaları veriyor, nabzı yükselince adını haykırıyordu. Defalarca ve zevkle.

Evet, onun seviştiği kişi benim, diye düşündü. *Ben. Sadece ben.*

Bu güzel anlar için, bu da yeterliydi.

Anthony Vauxhall etrafındaki tüm varlıklara burnu havada bakan, kendini beğenmiş bir adamdı. Jordan onunla daha önce defalarca karşılaşmış ve ailesinin mülküyle ilgili konular hakkında görüşmüştü. Aralarında arkadaşça bir sohbet gerçekleşmiş ve Jordan adam hakkında pek bir düşünce geliştirmemişti.

Jordan, Anthony Vauxhall'la ilgili düşüncelerini şimdi geliştiriyordu ve bu düşünceler de pek iyi sayılmazdı.

Vauxhall'un Leadenhall Sokağı'nda bulunan Lloyd's binasındaki ofisinde oturuyorlardı ve saat neredeyse dört olmuştu. Son bir buçuk saattir Jordan ve Clea kendilerine düzgün kıyafetler almayı, bir şeyler yemeyi ve ofisler kapanmadan şehir merkezindeki Lloyd's binasına koşmayı başarmışlardı. Şimdi ise tüm bu çabalarının işe yaramadığını görüyorlardı. Vauxhall, Clea'nın anlattığı hikâyeye oldukça şüpheci yaklaşmıştı.

"Anlamalısınız, Bayan Rice," dedi Vauxhall, "Van Weldon Deniz Taşımacılığı bizim en seçkin müşterilerimizden biri. Üstelik en eskilerinden de biri. Onlarla aramızdaki ilişki üç nesil öncesine dayanıyor. Bizim için, Bay Van Weldon'u dolandırıcılıkla suçlamak..." Adam boğazını temizledi.

"Belki de Bayan Rice'ın anlattığı hikâyeyi dinlemediniz," dedi Jordan. Kendisi *oradaydı*. Olaya tanıktı. *Max Havelaar*'ın kaybı kaza eseri gerçekleşmiş bir batma değildi. Bir sabotajdı."

"Öyle bile olsa, Van Weldon'un bundan sorumlu olduğunu nasıl düşünebiliriz? Sabotajı düzenleyen bir başkası olabilir. Korsanlar mesela."

"Milyonlarca dolarlık bir sigorta tazminat talebi firmanızı düşündürmüyor mu?"

"Evet, doğal olarak."

"Sigortacılarınız, kendi kayıplarını planlayan bir şirkete ödeme yapıp yapmadıklarını bilmek istemeyecekler mi?"

"Tabii ki, fakat..."

"O halde bu suçlamaları neden ciddiye almıyorsunuz?"

"Çünkü..." Vauxhall derin bir nefes aldı. "Bu meseleyle ilgili Colin Hammersmith'le görüştüm. Bugün siz telefon ettikten hemen sonra. Kendisi soruşturma bölümümüzün şefi. Bu söylentileri birkaç hafta önce o da duymuş ve yapmamızı önerdiği şey..." Vauxhall huzursuzca kıpırdandı. "Kaynak hakkında düşünmemizdi," dedi sonunda.

Kaynak. Yani sabıkalı Clea Rice.

Jordan, Clea'ya bakma ihtiyacı duymadı, acısını hissediyordu, hem de sanki kendi omuzlarına inmiş bir darbe gibi. Fakat ona baktığı zaman bununla nasıl başa çıktığını, başını nasıl dik tutup sakin bir şekilde odağını koruduğunu görüyor ve bu onu çok etkiliyordu.

O uzun, kırmızı saçlar kesildiğinden beri Clea'nın yüzü Jordan'a daha çekici geliyordu. İpeksi tüylerle kaplanmış yanakları, iri ve güzel kahverengi gözleri daha çok dikkatini çekiyordu. Jordan, Clea Rice'ı sarışın haliyle tanımıştı; sonra kızıl ve şimdi de esmer halini görüyordu. Onun her halini büyüleyici bulmasına rağmen bu en sevdiği haliydi. Belki de yüzünü daha çok ortaya çıkardığı içindi. Belki de alnına düşen perimsi tutamlar karakteriyle daha büyük bir uyum oluşturuyordu.

Belki de saç gibi önemsiz detayların ötesinde ona âşık olmaya başladığı içindi.

Bu yüzden Vauxhall'dan gelen bu hakaret Jordan'ı çileden çıkarmıştı.

Jordan pek kibar sayılmayacak bir tavırla sordu: "Bayan Rice'ın dürüstlüğünü mü sorguluyorsunuz?"

"Hayır... tam olarak değil," dedi Vauxhall. "Bu..."

"O zaman neyi sorguluyorsunuz?"

Vauxhall acınacak haldeydi. "Hikâye, öyle görünüyor ki... ah, açık konuşalım, Bay Tavistock. Denizdeki bir katliamdan mı bahsediyorsunuz? Bir insanın kendi gemisine düzenlediği sabotajdan mı? O kadar şaşırtıcı ki, neredeyse..."

"İnanılmaz."

"Evet. Ve suçlanan kişi de Victor Van Weldon olunca hikâye daha da inanılmaz bir hal alıyor."

"Fakat ben olayı gördüm," diye ısrar etti Clea. "Oradaydım. Bana neden inanmıyorsunuz?"

"Olayı zaten araştırdık. Daha doğrusu Bay Hammersmith'in ekibi araştırdı. İspanya polisiyle görüştüler ve polis de bunun çok büyük bir ihtimalle kaza olduğunu söyledi. Bir motor patlaması olduğunu söylediler. Hiç ceset bulunamamış. Cinayet delili de yokmuş."

"Bulamazlardı," dedi Clea. "Van Weldon'un adamları çok zeki."

"Ve *Havelaar*'ın enkazı da denizin dibini boyladı. Kolaylıkla çıkarılabilir bir durumda değil. O yüzden elimizde sabotajı destekleyebilecek hiçbir şey yok."

Vauxhall iddiaları küçümseyici bir tavırla çürütmeye ça-

lışırken, Clea soğukkanlılığını korumaya devam ediyordu. Adamı neredeyse asil bir sükûnetle süzüyordu. Jordan onu hayranlıkla izliyordu; tüm suçlamalar karşısında kılını bile kıpırdatmayışı onu büyülemişti. Şimdi de gözlerindeki zafer ışıltısı Jordan'ın dikkatini çekmişti. Elindeki kanıtı açığa çıkaracaktı.

Clea çantasına uzanıp son on yedi saat boyunca özenle koruduğu bohçayı çıkardı. "Sözüme inanmak size zor gelebilir," dedi, bohçayı adamın masasına koyarken. "Bunu anlıyorum. Ne de olsa, sokaktan geçerken içeriye girip size fantastik bir masal anlatıyorum. Ama belki bu, fikrinizi değiştirebilir."

Vauxhall bohçaya bakarak kaşlarını çattı. "Bu nedir?"

"Kanıt." Clea kumaşı açtı. Son katman da açıldıktan sonra Vauxhall şaşkınlık içinde bir soluk aldı. Sıradan bir muslin kumaşın üzerinde, parlayan mücevherle kaplı bir kılıç kını.

Clea hançeri kınından çıkararak keskin ucu Vauxhall'a bakacak şekilde masaya bıraktı. "Adı Kaşmir'in Gözü. On yedinci yüzyıla ait. Kabzasında bulunan mücevher, Hindistan'dan gelen yıldız şeklindeki mavi bir safir. Bununla ilgili açıklamayı dosyalarınızda bulabilirsiniz. Victor Van Weldon'un, şirketiniz tarafından sigortalanmış koleksiyonunun bir parçası. Bir ay önce gemiyle Napoli'den Brüksel'e götürülüyordu ve gemi şans eseri sizin şirketiniz tarafından sigortalanmıştı. Bahsettiğim gemi *Max Havelaar*."

Vauxhall önce Jordan'a, ardından Clea'ya baktı. "Yani bu demek oluyor ki..."

"Bu hançer şu anda okyanusun dibinde olmalıydı. Fakat değil. Çünkü *Havelaar*'a hiç girmemişti. Başka bir yerde saklanmış, sonra da karaborsada İngiliz bir adama satılmıştı."

"Bunu nasıl ele geçirdiniz?"

"Çaldım."

Vauxhall bir süre Clea'ya baktı; kadının ciddiyetinden emin değil gibi görünüyordu. Yavaşça dahili telefonunun düğmesine uzandı. "Bayan Barrows," diye mırıldandı, "değerlendirme uzmanı Bay Jacobs'u arayabilir misiniz? Kendisine ofisime gelmesini söyleyiniz. Ve büyütecini ya da değerli taşları incelemek için ne kullanıyorsa onu getirmesini de rica ediniz."

"Onu hemen arıyorum."

"Bir de, bana Van Weldon Şirketi'nin dosyasını getirir misiniz? Kaşmir'in Gözü olarak bilinen antika hançerle ilgili belgeleri istiyorum." Vauxhall sandalyesinde geriye yaslanıp sıkıntıyla Clea'ya baktı. "Bu her şeyi değiştiriyor. Bay Van Weldon'un iddiaları, hatırladığım kadarıyla, sadece sanat eseri koleksiyonunun on beş milyon dolara yakın olduğuna yönelikti. Bu... –elini hançere doğru salladı– onun iddialarını sorgulamamıza neden olacak."

Jordan, Clea'ya bakıp yüzündeki rahatlama ifadesini gördü. *Her şey bitti*, dediğini gözlerinde gördü. *Bu kâbus sonunda bitti.*

Jordan onun elini tuttu. Terden ıslanmış, titriyordu; sanki korkuyor gibiydi. Geçen hafta yaşanan tüm korkutucu olaylardan sonra en üzücüsü şu an yaşadıklarıydı, çünkü istediğine ulaşmak için uzun ve zorlu bir yol kat etmişti. Clea

ona gülümseyemeyecek kadar gergindi fakat parmakları Jordan'ın elini sıkıca kavramıştı. *Bu iş tamamen bittiğinde,* diye düşündü, *kutlama yapacağız. Bir otel odasına girip bütün yemeklerimizi odaya isteyeceğiz. Ve gece gündüz sevişeceğiz, yorgunluktan hareket edemeyecek hale gelene kadar. Sonra uyuyacağız ve yeniden başlayacağız...*

Vauxhall'un sekreteri odaya girip Van Weldon'un dosyalarını getirirken ve Bay Jacobs hançeri incelemek için geldiğinde bile Jordan ve Clea etrafa sert bakışlar atmaya devam ettiler. Bay Jacobs kır saçlarıyla elit görünümlü bir beyefendiydi. Göz'ü incelemesi hiç bitmeyecek gibi gelmişti. Sonunda başını kaldırıp Vauxhall'a döndü. "Poliçeyi görebilir miyim?"

Vauxhall poliçeyi uzattı. "Bir de resim var. Aynısı gibi görünüyor."

"Evet. Öyle görünüyor." Bay Jacobs gözlerini kısarak resme baktı ve hançeri incelemeye devam etti. Bu kez yıldız şeklindeki safire odaklanmıştı. "Oldukça muhteşem bir çalışma," diye mırıldandı, mücevhere büyüteciyle bakarken. "İnce işçilik."

"Sizce de yetkilileri arama zamanı gelmedi mi?" diye sordu Jordan.

Vauxhall başıyla onayladı ve telefona uzandı. "Victor Van Weldon bile Kaşmir'in Gözü'nün varlığını tartışamaz, değil mi?"

Bay Jacobs başını kaldırdı. "Fakat bu, Kaşmir'in Gözü değil," dedi.

Oda tamamen sessizleşmişti. Üç çift göz, yaşlı değerlendirme uzmanına bakıyordu.

"Ne demek değil?" diye sordu Vauxhall.

"Bu bir kopya. Yapay bir korindon. Mükemmel bir kopya, muhtemelen ateşle eritme kullanılarak yapılmış. Fakat gördüğünüz üzere yıldız, doğal taşta göremeyeceğiniz şekilde daha belirgin. Belki iki veya üç yüz sterlin değerinde olabilir, yani değersiz değil. Fakat gerçek bir safir değil." Bay Jacobs gözlüklerinin ardından onları sakin bir şekilde süzdü. "Bu, Kaşmir'in Gözü değil."

Clea'nın yüzü bembeyaz kesilmişti. Hançere bakarak oturmaya devam ediyordu. "Ben... ben anlamıyorum..."

"Yanılmış olamaz mısınız?" diye sordu Jordan.

"Hayır," dedi Bay Jacobs. "Sizi temin ederim ki bu bir kopya."

"İkinci bir görüş daha talep ediyorum."

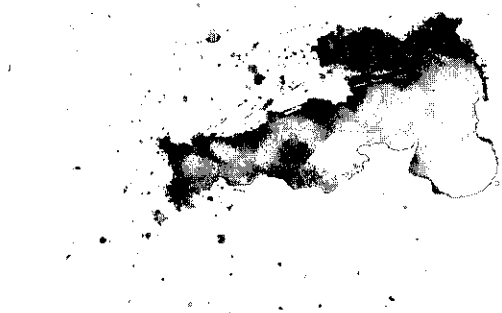
"Kesinlikle. Tavsiye edebileceğim değerli taş uzmanları var..."

"Hayır, biz hallederiz," dedi Jordan.

Bay Jacobs gururu incinmiş bir halde baktı ve hançeri Jordan'a doğru itti. "Kime isterseniz gösterin," dedi ve odadan çıkmak için ayağa kalktı.

"Bay Jacobs?" diyerek seslendi Vauxhall. "Kaşmir'in Gözü'nün poliçesi bizde. Bu mesele aydınlanana kadar yanımızda bulundurmamız gerekmez mi?"

"Bence gerek yok," diyerek sertçe karşılık verdi Bay Jacobs. "Bırakın onlarda kalsın. Ne de olsa sahte bir eşyadan başka bir şey değil."

On Birinci Bölüm

Sahte bir eşyadan başka bir şey değil.

Asansöre bindiklerinde Clea bohçayı iki eliyle sıkıca tutuyordu. Dışarı çıktıklarında öğleden sonra güneşi batmak üzereydi.

Sahte bir eşyadan başka bir şey değil.

Nasıl bu kadar yanılabilirdi?

Clea olasılıkları düşünmeye çalışıyordu, fakat beyni fonksiyonlarını yerine getirmiyordu. Kendini otomatik pilota bağlanmış gibi hissediyordu; ayakları mekanik hareketlerle ilerliyordu ve bedeni uyuşuktu. Artık elinde hikâyesini destekleyebilecek hiçbir delil yoktu. Ve Van Weldon hâlâ peşindeydi. Adını yüzlerce kez değiştirip saçını yüz farklı renge boyayabilirdi fakat hâlâ omzunun üzerinden bakmaya ve kendisini öldürmek için peşine kimin düştüğünü merak etmeye devam edecekti.

Victor Van Weldon kazanmıştı.

Doğrudan ofisine girip onunla yüz yüze konuşmak en

"Bu hançer şu anda okyanusun dibinde olmalıydı. Fakat değil. Çünkü *Havelaar*'a hiç girmemişti. Başka bir yerde saklanmış, sonra da karaborsada İngiliz bir adama satılmıştı."

"Bunu nasıl ele geçirdiniz?"

"Çaldım."

Vauxhall bir süre Clea'ya baktı; kadının ciddiyetinden emin değil gibi görünüyordu. Yavaşça dahili telefonunun düğmesine uzandı. "Bayan Barrows," diye mırıldandı, "değerlendirme uzmanı Bay Jacobs'u arayabilir misiniz? Kendisine ofisime gelmesini söyleyiniz. Ve büyütecini ya da değerli taşları incelemek için ne kullanıyorsa onu getirmesini de rica ediniz."

"Onu hemen arıyorum."

"Bir de, bana Van Weldon Şirketi'nin dosyasını getirir misiniz? Kaşmir'in Gözü olarak bilinen antika hançerle ilgili belgeleri istiyorum." Vauxhall sandalyesinde geriye yaslanıp sıkıntıyla Clea'ya baktı. "Bu her şeyi değiştiriyor. Bay Van Weldon'un iddiaları, hatırladığım kadarıyla, sadece sanat eseri koleksiyonunun on beş milyon dolara yakın olduğuna yönelikti. Bu... –elini hançere doğru salladı– onun iddialarını sorgulamamıza neden olacak."

Jordan, Clea'ya bakıp yüzündeki rahatlama ifadesini gördü. *Her şey bitti*, dediğini gözlerinde gördü. *Bu kâbus sonunda bitti.*

Jordan onun elini tuttu. Terden ıslanmış, titriyordu; sanki korkuyor gibiydi. Geçen hafta yaşanan tüm korkutucu olaylardan sonra en üzücüsü şu an yaşadıklarıydı, çünkü istediğine ulaşmak için uzun ve zorlu bir yol kat etmişti. Clea

ona gülümseyemeyecek kadar gergindi fakat parmakları Jordan'ın elini sıkıca kavramıştı. *Bu iş tamamen bittiğinde,* diye düşündü, *kutlama yapacağız. Bir otel odasına girip bütün yemeklerimizi odaya isteyeceğiz. Ve gece gündüz sevişeceğiz, yorgunluktan hareket edemeyecek hale gelene kadar. Sonra uyuyacağız ve yeniden başlayacağız...*

Vauxhall'un sekreteri odaya girip Van Weldon'un dosyalarını getirirken ve Bay Jacobs hançeri incelemek için geldiğinde bile Jordan ve Clea etrafa sert bakışlar atmaya devam ettiler. Bay Jacobs kır saçlarıyla elit görünümlü bir beyefendiydi. Göz'ü incelemesi hiç bitmeyecek gibi gelmişti. Sonunda başını kaldırıp Vauxhall'a döndü. "Poliçeyi görebilir miyim?"

Vauxhall poliçeyi uzattı. "Bir de resim var. Aynısı gibi görünüyor."

"Evet. Öyle görünüyor." Bay Jacobs gözlerini kısarak resme baktı ve hançeri incelemeye devam etti. Bu kez yıldız şeklindeki safire odaklanmıştı. "Oldukça muhteşem bir çalışma," diye mırıldandı, mücevhere büyüteciyle bakarken. "İnce işçilik."

"Sizce de yetkilileri arama zamanı gelmedi mi?" diye sordu Jordan.

Vauxhall başıyla onayladı ve telefona uzandı. "Victor Van Weldon bile Kaşmir'in Gözü'nün varlığını tartışamaz, değil mi?"

Bay Jacobs başını kaldırdı. "Fakat bu, Kaşmir'in Gözü değil," dedi.

Oda tamamen sessizleşmişti. Üç çift göz, yaşlı değerlendirme uzmanına bakıyordu.

kolayı olacaktı. "Vazgeçiyorum. Bir an önce bitir şu işi." Zaten uzun süre yaşamayacaktı. Şu an bile sokakta gördüğü yüzleri fark edemeyecek durumdaydı ve bu halde tehlikeleri de göremezdi. Onu gideceği yöne götüren tek şey Jordan'ın onu sıkıca tutan eliydi.

Jordan onu bir taksiye bindirerek şoföre Brook Sokağı'na sürmesini söyledi.

Clea boş gözlerle akıp giden trafiğe bakarak sordu: "Nereye gidiyoruz?"

"İkinci bir görüş almaya. Bölgede dükkânı olan bir delikanlı tanıyorum. Geçmiş yıllarda Hugh Amca için bazı değerlendirmeler yapmıştı."

"Sence Bay Jacobs yanılıyor olabilir mi?"

"Olabilir. Yalan söylüyor da olabilir. Bu noktada kimseye güvenmiyorum."

Bana güveniyor mu? diye merak etti Clea. *Hançer sahte çıktı. Belki benim de sahte olduğumu düşünüyordur.*

Taksi onları Mayfair'in göbeğindeki bir dükkânın önünde indirdi. Dışarıdan bakıldığında Tavistock'lar gibi mağrur bir ailenin alışveriş yapabileceği bir yere benzemiyordu. Camdaki tabelada, *Saat ve Mücevher – Alınır Satılır*, yazıyordu. Tozlu camın arkasında, hamurdan yapıldıkları belli olan bir sürü yüzük ve kolye diziliydi.

"Burası mı?" diye sordu Clea.

"Dış görünüşe aldanma. Eğer dürüst bir cevap arıyorsam, her zaman bu adama sorarım."

Küçük ve karanlık bir odaya girdiler. Duvarlarda düzinelerce ahşap guguklu saat asılıydı ve hepsi de çalışır durumdaydı. Tezgâhın arkasında kimse yoktu.

"Merhaba?" diye seslendi Jordan. "Herr Schuster?"

Bir kapı gıcırdayarak açıldı ve arka odadan cüce bir adam çıktı. Adam, Jordan'ı görür görmez mutlulukla gülmeye başlamıştı.

"Genç Bay Tavistock! Görüşmeyeli kaç yıl oldu?"

"Birkaç yıl," diye itiraf etti Jordan adamın elini sıkarken. "Çok iyi görünüyorsun."

"Ben mi? Hah! Normal zamanımdan yirmi yıl ileride-yim. Şu an hayatta olmak bile benim için yeterli. Peki ya amcan, emekli oldu mu?"

"Birkaç ay önce oldu. Tadını fazlasıyla çıkarıyor." Jordan kolunu Clea'nın omzuna attı. "Bayan Clea Rice'la tanışmanı istiyorum. Çok iyi bir arkadaşım. Senin yardımını almaya geldik."

Herr Schuster, Clea'ya muzip bir bakış attı. "Bir nişan yüzüğü için olabilir mi?"

Jordan boğazını temizledi. "Daha çok... şu anda senin uzman görüşüne ihtiyacımız var."

"Hangi konuda?"

"Bu," dedi Clea. Bohçayı açıp hançeri adama uzattı.

"Kabzadaki safir," dedi Jordan. "Gerçek mi yoksa sahtemi?"

Herr Schuster hançeri dikkatle alıp elinde tarttı; cevabı dokunarak hissetmeye çalışır gibiydi. "Bu biraz zaman alabilir," dedi.

"Bekleriz," dedi Jordan.

Yaşlı mücevherci arka odaya geçip kapıyı ardından kapattı.

Clea şüpheyle Jordan'a baktı. "Onun görüşüne güvenebilir miyiz?"

"Kesinlikle."

"Bu kadar emin misin?"

"Doğu Berlin'in değerli taş alanındaki öncü isimlerindendi. Duvar yıkılmadan önceki yıllarda. Üstelik askeri istihbaratın altıncı bölümünde ikili ajan olarak da çalışmıştı. Komünist memurların eşleriyle sohbet eden birinin neler öğrenebileceğine inanamazsın. Tehlikeye girdiğince Hugh Amca onun sınırı geçmesine yardımcı olmuştu."

"Demek ona bu yüzden güveniyorsun."

"Bu onun amcama olan borcu." Jordan arka odaya geçen kapıya baktı. "Yaşlı Schuster o zamandan beri Londra'da pek dikkat çekmemeye çalışıyor. Biraz paranoyak sanırım."

"Paranoya," dedi Clea sessizce. "Evet, nasıl yaşadığını anlıyorum." Clea pencereye dönüp tozlu camın ardından Brook Sokağı'na baktı. Bir otobüs egzoz dumanı püskürterek gürültüyle dükkânın önünden geçti. Akşamın erken saatleriydi ve öğleden sonra kalabalığı giderek azalıyordu; otobüs durağında sadece alışverişten dönen birkaç kız ve bir adam kalmıştı.

"Eğer sahteyse," dedi, "bana... yine de inanacak mısın, Jordan?"

Jordan başta cevap vermedi. Bu kısa sessizlik, Clea'nın umutsuzluğa kapılması için yeterliydi. Sonunda Jordan cevapladı: "O kadar çok şey yaşadık ki sana inanmamam mümkün değil."

"Fakat şüphelerin var."

"Sorularım var."

Clea hafifçe güldü. "Bu ikimiz için de geçerli."

"Mesela, Delancey neden sahte bir antika alsın? Orijinali için yeteri kadar parası olduğu kesin. Gerçeği için ısrar edebilirdi."

"Kandırılmış olabilir. Elindekinin gerçek Kaşmir'in Gözü olduğuna inanmıştır."

"Hayır, Guy zeki bir koleksiyoncudur. Satın almadan önce bir uzmanın görüşüne başvurmuştur. Bay Jacobs'un taşın sahte olduğunu ne kadar kolay anladığını gördün. Guy da bu gerçeği aynı kolaylıkla öğrenebilirdi."

Clea hayal kırıklığıyla iç çekti. "Haklısın, tabii. Mutlaka birine göstermiştir. Bu da değerlendirmeyi yapan kişinin ya sahtekâr, ya beceriksiz, ya da..." Clea aniden Jordan'a döndü. "Veya tamamen doğruyu söylüyordu."

"Sana söyledim, Guy asla sahte antika satın almazdı."

"Tabii ki almazdı. Onun aldığı gerçek Kaşmir'in Gözü'ydü."

"O zaman nasıl oldu da sahtesi ona geçti."

"Birileri onu gerçeğiyle değiştirmiş. Guy onu satın aldıktan *sonra*." Clea odanın içinde dolanarak düşünüyordu. "Düşünsene, Jordan. Bir tablo veya antikayı satın almadan önce, gerçek olup olmadığını onaylatmaya dikkat etmez misin?"

"Doğal olarak, evet."

"Ama onu satın aldıktan sonra, mesela bir tabloya, duvara astıktan bir süre sonra tekrar baktırma gereği hissetmezsin."

Jordan yavaşça başıyla onayladı. "Sanırım anlıyorum. Hançer, Guy onu satın aldıktan bir süre sonra değiştirilmiş."

"Ve bunu fark etmedi! O evde çok sayıda koleksiyon eşyası var. Küçük bir hançerin tam olarak aynısı olmadığını fark etmemiştir."

"Pekâlâ, şimdi tekrar düşünelim. Diyorsun ki, bahsettiğimiz hırsız, hançerin aslına uygun sahtesini sipariş etmiş. Ve sonra da Guy'ın haberi olmadan değiştirmeyi başarmış, öyle mi? Bunu yapmak fazlasıyla bilgi gerektirir. Bizim hançerin yerini tespit etmemizin bile ne kadar uzun sürdüğünü hatırlıyor musun? Whitmore'un yardımı olmasaydı yerini asla bulamazdık."

"Haklısın, tabii," diyerek itiraf edip iç çekti. "Hırsızın hançerin nerede saklandığını biliyor olması gerekirdi. Bu da demek oluyor ki, hırsız, Delancey'ye çok yakın biri."

"Ve bu da dışarıdan bir hırsızı elememizi sağlıyor. Mesela Van Weldon gibi." Jordan başını salladı. "Uşağın yaptığını söylemek istemiyorum. Fakat sanırım şüpheli listesi oldukça kısa."

"Peki ya Guy'ın ailesi?"

"Boşandılar. Hiçbiri bölgede yaşamıyor."

"Âşıklarından biri o halde."

"Birçok âşığı var." Clea'ya sorgulayıcı bir gözle baktı.

"Ben onlardan değildim," diye karşılık verdi. "Guy geçen ay kiminle aşk yaşadı?"

"Bildiğim tek bir kadın var. Veronica Cairncross."

Uzun bir sessizlik oldu. "Onu tanıyan sensin, Jordan," dedi Clea. "Siz arkadaşsınız..."

Bu olasılıklarla endişelenmeye başlayan Jordan kaşlarını çattı. "Onun hep çılgın olduğunu düşünmüşümdür. Hatta fevri. Ve tamamen ahlaksız. Fakat bir hırsız olabileceği..."

"Şüphelilerden biri. Tabii, çalışanlar da var. O yatak odasından içeriye herhangi biri girmiş olabilir. Ben girdim. Sen de girdin. Yaşlı Whitmore olmasaydı kimse fark etmeden kaçmış olacaktık."

Jordan sessizleşti. "Whitmore," dedi.

"Ne oldu ona?"

"Düşünüyorum."

Jordan ismi yavaşça tekrar ederken Clea ona şaşkınlıkla bakıyordu. Aniden bir sonuca vararak bakışlarını ona çevirdi. "Evet, anahtar kişi Whitmore."

Clea kahkaha attı. "Yine uşağın yaptığını söylemeyeceksin, değil mi?"

"Hayır, o gece evdeydi! Veronica bana Whitmore'un izinli olduğunu söylemişti. Ev boş olacaktı. Fakat ben eve girdiğimde adam evdeydi. Bunca zamandır Veronica'nın yanıldığını sanıyordum. Ama ya bu bir hata değilse? Ya Veronica uşağın evde olmasını istediyse?"

"Neden istesin ki?"

"Bizi yakalaması ve polise haber vermesi için."

"Amacı neydi?"

"Resmi bir hırsızlık kaydı olacaktı. Eğer Guy, Kaşmir'in Gözü'nün çalıntı olduğunu anlarsa hırsızlığın gerçekleştiği gece değiştirildiğini varsayacaktı."

"O gece Veronica'nın elinde haklı deliller olacaktı. Mesela kız kardeşinin nişan töreni."

Jordan başıyla onayladı. "Değişimin daha önce yapıldığı anlaşılmayacaktı. O geceden *önce*. Hançerin nerede saklandığını bilecek kadar yakın bir gecenin sonucunda." Jordan

hayal kırıklığıyla şakağına vurdu. "Bunca zamandır onun saf olduğunu sanmıştım. Halbuki salak olan *benmişim*."

Clea başını salladı. "Veronica'ya çok fazla güveniyorsun. Gerçeğine bu kadar benzeyen bir kopya ısmarlamayı nasıl başarmış ki? Böyle bir şey zaman alır. Sahtecinin gerçeğiyle çalışması gerekir. Guy'ın onu Veronica'ya bir haftalığına ödünç verdiğini sanmıyorum. Peki, öyleyse, bu kopya nereden geldi?"

"Her zaman önceki bir sahibi vardır," dedi Jordan.

Clea'nın ağzı kurumuştu. *Van Weldon. Önceki sahibi Van Weldon'du.*

Clea, Jordan'ın yanına yürüdü, o kadar yakın duruyorlardı ki Clea yanağını Jordan'ın yün ceketine yaslamıştı. "Veronica. Van Weldon. Bir bağlantı olabilir mi?" diye sordu Clea.

"Bilmiyorum. Van Weldon'dan hiç bahsetmedi."

"Van Weldon'un her yerde bağlantıları var. Ona borcu olanlar, ondan korkanlar."

"Bana pek mümkün gelmiyor."

"Onu ne kadar iyi tanıyorsun, Jordan? Etrafımızdaki insanları ne kadar iyi tanıyoruz?"

Jordan bir şey söylemedi. Sessizce olduğu yerde duruyordu; ona dokunmuyor, hatta bakmıyordu bile. Clea'nın canı yanıyordu. *Ah, Jordan. Seni gerçekte ne kadar iyi tanıyorum? Ve senin benim hakkımda bildiklerin hep en kötü şeyler...*

Aralarında birkaç santim mesafe vardı fakat gölgeleri akşam karanlığında kaybolurken ikisi de sokağa bakıyor ve

Clea kendini oldukça üşümüş ve yalnız hissediyordu. Jordan'a uzandı. Omuzları kaskatı ve onun dokunuşuna karşı tepkisizdi.

"Clea," dedi sessizce. "Arka odaya girmemi istiyorum. Herr Schuster'e buranın bir arka kapısı olup olmadığını sor."

"Ne?"

"Otobüs durağında bekleyen bir adam var. Görüyor musun?"

Clea sokağa odaklandığında adamı gördü. Kahverengi bir takım elbise giymiş, siyah bir şemsiye taşıyordu ve sık sık saatine bakıyor, sanki bir randevuya geç kalmış gibi görünüyordu. Şüphesiz uzun süredir otobüs bekliyordu.

Clea yavaşça pencereden uzaklaştı.

Jordan hareket etmiyor, fakat sakin bir şekilde sokağa bakmayı sürdürüyordu. "Şimdiye kadar iki otobüsün geçip gitmesine izin verdi," dedi. "Otobüs beklediğini sanmıyorum."

Clea içinde kabaran, hiç düşünmeden arka kapıya koşup hızla oradan uzaklaşma dürtüsünü engelledi. Adamın, bu tozlu pencerelerin ardından onları görüp görmediğine dair hiçbir fikri yoktu. Rahat bir tavırla dükkânın arka tarafına doğru yürümeyi başardı, ardından kapıyı itip atölyeye girdi.

Herr Schuster kuyumcu tezgâhındaydı. "Korkarım haberler üzücü. Safir..."

"Arka taraftan çıkış var mı?"

"Efendim?"

"Başka çıkış var mı?"

Jordan, Clea'nın arkasından arka bölmeye girmişti.

"Bizi takip eden bir adam var."

Herr Schuster panikle ayağa kalktı. "Arka kapım var." Adam, Jordan ve Clea'yı heyecanla dağınık atölyeden geçirip dolap gibi görünen bir kapı açtı. İçeride tozlu ceketler asılıydı. Onları kenara itti. "Arka tarafta bir kapı mandalı var. Kapı arka sokağa açılıyor. Köşeyi dönünce Güney Molton Sokağı'na çıkacaksınız. Polisi aramamı ister misiniz?"

"Hayır. Biz hallederiz," dedi Jordan.

"O adam... tehlikeli mi?"

"Bilmiyoruz."

"Peki ya hançer... geri alacak mısınız?"

"Orijinal değil mi?"

Herr Schuster üzüntüyle başını salladı. "Üzerindeki safir sentetik bir korindon."

"O halde hediye olarak sizde kalsın. Fakat kimseye göstermeyin."

Atölyenin zili aniden çaldı. Herr Schuster ön kapıya doğru bakındı. "Biri içeri girdi. Hadi, acele edin!"

Jordan, Clea'nın elini tutarak onu dolabın içine doğru çekti. Arkalarından ceketleri yerlerine itip kapıyı kapattı. İçerisi aniden karanlık olunca, el yordamıyla aranıp arka kapının üzerindeki mandalı buldular ve kapıyı açtılar.

Hemen köşeyi dönüp Güney Molton Sokağı'na çıktılar ve Bond Sokağı'ndaki metro istasyonuna varana kadar koşmaya devam ettiler.

Tottenham Court Yolu'na giden metroda Clea sessizce oturmuş, karanlık tünelin pencereden geçip gitmesini seyrediyordu. Parmaklarının ne kadar soğuk olduğunu ancak Jordan elini tuttuğu zaman fark etmişti, parmaklarını tıpkı buz saçakları gibi hissediyordu.

"Vazgeçmeyecek," dedi Clea. "Peşimi asla bırakmayacak."

"Öyleyse hep bir adım önde olmak zorundayız."

Biz değil, diye düşündü. *Van Weldon'un istediği benim. Öldüreceği kişi benim.*

Clea başını eğip Jordan'ın eline baktı. Bir kadının ihtiyaç duyabileceği ve isteyebileceği tüm güce sahip olan bir el. Birlikte geçirdikleri birkaç gün içinde ona, daha önce kimseye güvenmediği kadar güven duymaya başlamıştı. Ve onun bir beyefendinin ahlak kurallarına göre yaşadığını anlamıştı; her ne kadar bu kavram, içinde bulundukları acımasız şartlar altında oldukça tuhaf görünse de. İhtiyacı olan bir kadını asla yüzüstü bırakmazdı.

O yüzden Clea onu bırakmak zorunda kalacaktı.

Sözlerini dikkatle seçti. Acı duyuyordu. "Bence en iyisi..." Sözleri boğazına takılmıştı. Karşıya bakmak için kendini zorladı. Jordan dışında herhangi bir yere. "Bence en iyisi bu işe yalnız devam etmem. O zaman daha hızlı hareket edebilirim."

"Bensiz mi demek istiyorsun?"

"Doğru." Clea kendinde konuşacak cesareti bulunca başını kaldırdı. "Zamanımı senin için endişelenerek geçiremem. Sen Chetwynd'da daha güvende olursun."

"Peki, sen nereye gideceksin?"

Clea umursamaz bir tavırla gülümsedi. "Sıcak bir yerlere. Güney Fransa olabilir. Veya Sicilya. Plaj olan herhangi bir yere."

"Eğer mayo giyebilecek kadar uzun yaşarsan."

Tren bir sonraki durakta durdu. Jordan onu hemen kaldırdı. "İniyoruz."

Clea onu takip ederek trenden indi ve Oxford Sokağı'na çıkan istasyon basamaklarını tırmandı. Jordan sessizdi ve omuzları öfkeyle gerilmişti. *Gereğinden fazla özveride bulunuyor,* diye düşündü Clea. Tek yapabileceği Jordan'ın ona sırtını dönmesini sağlamaktı. Peki, Jordan ona neden kızgındı? Clea onu reddetmiş falan değildi. Ona sadece kaçması için bir fırsat sunmuştu.

Yaşaması için bir şans.

"Ben sadece *seni* düşünüyordum, tamam mı?" dedi Clea.

"Bunun gayet farkındayım."

"O halde bana neden kızgınsın?"

"Bana güvenmiyorsun."

"Benim için yapabileceğin daha fazla bir şey yok. İtiraf etmelisin ki, ikimizin de kafasının patlatılması çok saçma olur. Eğer yollarımızı ayırırsak, seni tamamen unutacaklar."

"*Sen* beni tamamen unutacak mısın?"

Clea kaldırımda yürürken duraksadı. "Fark eder mi?"

"Etmez mi?" Jordan dönüp ona baktı. Durmuş, birbirlerine bakıyorlar, kaldırımda yürüyen yayalara engel oluyorlardı.

"Ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum," dedi. "Bu şekilde bitmesi gerektiği için üzgünüm, Jordan. Fakat hançerin orijinalini bulmak zorundayım. Bu demek oluyor ki, seni yanımda taşıyamam. Seni yanımda *istemiyorum.*"

"Sen ne istediğinin farkında değilsin."

"Pekâlâ, belki değilim. Fakat *senin* için neyin iyi olduğunu biliyorum."

"Ben de biliyorum," dedi Jordan ve ona doğru uzandı. Kolları Clea'nın beline dolanırken dudakları da sert bir öpücükle birleşti.

Clea itiraz etmeden bu saldırıyı kabul etti. Jordan'ın dili dudaklarının arasında dolanırken heyecanlanıyor, ellerinin sırtında dolaşmasını istiyordu. Hissettikleri arzuyu saklayamıyorlardı. İkisi de hem çaresiz hem de ümitsizdi ve birbirlerine her dokunduklarında açığa çıkan bu arzu selinin içinde kayboluyorlardı. Başından beri böyleydi. Hep de böyle olacaktı. Bir bakış, bir dokunuş ve aralarında ani bir çekim.

Jordan'ın dudakları Clea'nın yanağına, oradan kulağına doğru kaydı. Sıcak nefesi onu ürperterek omurgasına kadar yayılıyordu. "Kendimi yeteri kadar ifade edebildim mi?" diye fısıldadı.

Clea inledi. "Hangi konuda?"

"Birlikte kalma konusunda."

Aralarındaki istek hâlâ çok güçlüydü. Clea onu itip bir adım geriledi; ona tekrar dokunma dürtüsüne karşı savaş veriyordu. *Sen ve şu onurun*, diye düşündü, Jordan'ın yüzüne bakarak. *Ölümüne sebep olacak. Ve ben buna seyirci kalamam.*

"Tam olarak çaresiz değilim, biliyorsun," dedi Clea.

Jordan gülümsedi. "Yine de, itiraf etmelisin ki, zaman zaman işe yarıyorum."

"Zaman zaman," diyerek ona katıldı.

"Bana ihtiyacın var, Clea. Van Weldon'u yenmek için."

Clea başını salladı. "Denedim zaten. Artık yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Hayır, var."

"Hançer gitti. Elimde hiçbir kanıt yok. Ona ulaşmanın herhangi bir yolunu bilmiyorum."

"Bir yolu var." Jordan yaklaştı. "Veronica Cairncross."

"Ne olmuş ona?"

"Parçaları yerlerine oturtmaya çalışıyorum. Sanırım haklısın. Her şeyin anahtarı o olabilir. Ronnie'yi yıllardır tanıyorum. Eğlenceli bir kız. Ama bir kumarbaz. Ve çok müsrif. Son birkaç yıldır borç içinde bir zengin hayatı sürdürüyor. Böyle bir düzenbazlıkla paçayı kurtarabilirdi."

"Fakat yine aynı sorunla karşı karşıyayız, o kopyayı nasıl ısmarladı?" dedi Clea. "Orijinalini nasıl ele geçirdi? O parça Van Weldon'a aitti. Ondan satın mı aldı, yoksa ödünç mü?"

"Yoksa ondan çaldı mı?"

Clea bu düşünceyle ürperdi. "Kimse Van Weldon'u kızdıracak kadar aptal olamaz."

"Hançer bir şekilde Van Weldon'dan Delancey'nin ellerine giden yolu bulmuş. Öğrenmemiz gereken bu." Jordan durdu, düşünüyordu. "O ve Oliver'ın Londra'da bir kasaba evleri var. Hafta içi burada kalıyorlar. Yani şu an kasabada olmalılar."

Clea ona bakarak kaşlarını çattı. Sohbetin bu şekilde yön değiştirmesi hoşuna gitmemişti. "Tam olarak ne düşünüyorsun?"

Jordan onun saçlarına baktı. "Düşünüyorum da," dedi, "peruk takmanın zamanı geldi."

Archie MacLeod telefonu kapatıp Richard Wolf ve Hugh Tavistock'a baktı. "Londra'dalar. Adamım az önce Lloyd's memurlarından biriyle görüşmüş. Jordan ve Clea Rice bugün saat dörtte orayı ziyaret etmişler. Maalesef görüştükleri adam olan Anthony Vauxhall'un soruşturmadan haberi yokmuş. Amirine onların yaptığı ziyaretten bahsetmiş. Biz bunu öğrenene kadar Jordan ve Clea oradan çıkmışlardı."

"Yani hâlâ hayatta olduklarını biliyoruz," dedi Hugh.

"En azından bugün öğleden sonraya kadar."

Chetwynd'daki kütüphanede oturuyorlardı. Oda bir kriz merkezine dönüşmüştü. Hugh o sabah aceleyle Chetwynd'a dönmüş, üçü birlikte polis bağlantılarından haber beklemeye koyulmuşlardı.

Son aldıkları haberler iyiye işaretti. Jordan güvenli bir şekilde Londra'ya gitmeyi başarmıştı.

Richard buna şaşırmamıştı. Birkaç ayda müstakbel kayınbiraderini daha yakından tanımış, becerisine hayran kalmıştı. Richard'ın ihtiyaç duyduğunda yanma alabileceği birkaç adamdan biri olmuştu.

Clea Rice da hayatta kalmayı başarıyordu. İkisi birlikte tüm bunlarla başa çıkabilirlerdi.

Richard, Hugh'a baktı. Yaşlı adam güçsüz ve yorgun görünüyordu. Hugh'un yuvarlak yüzündeki endişe açıkça görülüyordu. "Clea Rice'ın başına konan para Avrupa'daki her kiralık katili oraya çekecek," dedi Richard.

"Kesinlikle, Lord Lovat," dedi MacLeod. "İstihbarat-

taki bağlantılarınızdan yardım alabilirsiniz. Onları bulmak zorundayız."

Hugh başını salladı. "Jordan istihbarat işinde büyüdü. Yıllardır bunları dinliyor ve öğreniyor. Muhtemelen birkaç püf noktası biliyordur. Yardım alsak bile onun izini bulmak kolay olmayacaktır. Yani Van Weldon da onun izini kolay bulamayacak."

"Victor Van Weldon'u benim kadar iyi tanımıyorsunuz," dedi MacLeod. "Bu noktada Clea Rice'tan kurtulmak için bir servet ödeyebilir. Korkarım para, dünyanın en iyi tetikçisi."

"Para değil," dedi Richard. "Korku. Jordan'ı hayatta tutacak olan şey bu."

"Lanet olsun," dedi Hugh. "Bu Victor Van Weldon denilen adam hakkında neden bu kadar az şey biliyoruz? Bu kadar dokunulmaz biri mi?"

"Korkarım öyle," diye itiraf etti MacLeod. Şöminenin yanındaki bir koltuğa oturdu. "Victor Van Weldon her zaman uluslararası hukuk sınırları içinde çalıştı. Asla yasadışı işler yapmadı. En azından ardında hiç kanıt bırakmadı. Bir grup avukatın arkasına saklanıyor. Gstaad, Brüksel ve daha bilmediğimiz birçok yerde evi var. Ender bulunan bir kuş gibi, neredeyse hiç kimse görmemiş fakat yaşıyor."

"Ona karşı kullanabileceğimiz herhangi bir delil bulamaz mısınız?"

"Uluslararası cephane nakliyatı işinde çalıştığını biliyoruz. Amatör olarak uyuşturucu ticareti yapıyor. Fakat ne zaman güçlü bir kanıt bulduğumuzu sansak elimizdekileri

kaybediyoruz. Veya tanık ölüyor. Veya belgeler yok oluyor. Yıllarca bu benim için bir hayal kırıklığı sebebi oldu, her seferinde yakasını kurtarmayı başarıyor. Son zamanlarda yüksek mevkilerde birçok arkadaşı olduğunu öğrendim. Benim her hareketimden haberi oluyordu. İşte o zaman taktiklerimi değiştirdim. Kendi adamlarımı seçtim ve bağımsız bir ekip oluşturdum. Son altı ayımızı Van Weldon hakkında bilgi toplayarak geçirdik ve zayıf noktalarını öğrendik. Hasta olduğunu biliyoruz; amfizem ve kalp yetersizliği var. Çok uzun süre yaşayamaz. Ölmeden önce dünyevi adaletle yüzleşmesini istiyorum."

"Savaştaki bir adam gibi konuşuyorsun," dedi Richard.

"Adamlarımı kaybettim. Van Weldon yüzünden." MacLeod ona baktı. "Bu bir insanın unutamayacağı bir şey. Ölen bir arkadaşının yüzü..."

"Kanıtları toplamaya ne kadar yaklaştınız?"

"Temeller elimizde. Van Weldon'un geçen yıl büyük kayıplar yaşadığını biliyoruz. Avrupa ekonomisi onu bile etkilemiş. Yıkılmak üzere olan imparatorluğu yüzünden çaresizce bir şeyler denemeye çalışıyor. *Havelaar*'ı da bu yüzden batırdı. Sekiz adam öldü ve bir servet sular altına gömüldü, üstelik tümü de sigortalanmıştı. İspanyol yetkilileri daha sağlam bir araştırma yapmaları için ikna edemedim. Enkaz mürettebatı, gemiler ve çeşitli donanımlara ihtiyaçları vardı. Van Weldon'un yine işin içinden sıyrıldığını düşünmüştük. Sonra ortaya Clea Rice çıktı." MacLeod iç çekti. "Maalesef, Bayan Rice herhangi bir soruşturmaya tanıklık edebilecek biri değil. Hırsızlardan oluşan bir aileye mensup. Van Weldon'a karşı

kullanmayı düşündüğümüz silah, mahkemede bizi vurabilir."

"Yani onu hiçbir yasal işlemde kullanamazsınız," dedi Hugh.

"Hayır. Elle tutulur bir şeye ihtiyacımız var. Mesela, *Havelaar*'ın yük listesindeki sanat eserleri. O eserlerin gemiyle birlikte batmadığını çok iyi biliyoruz. Van Weldon onları bir yere sakladı. Parça parça satabilmek için fırsat kolluyor. Keşke nerede sakladığını bilebilseydik."

"Napoli'den gemiyle taşınması bekleniyordu."

"Napoli'deki ambarlarını aradık. Onun olduğunu bildiğimiz her binayı, yasal yollarla olmasa da araştırdık. Büyük parçalardan söz ediyoruz, dolaba sığabilecek şeylerden değil. Goblenler, yağlıboya tablolar ve belki birkaç heykel. Her nerede saklıyorsa, büyük bir yer olmalı."

"Henüz bilmediğiniz bir depoları olmalı."

"Şüphesiz."

"Interpol bununla tek başına ilgilenmek için yetkili değil," dedi Hugh. "Yardıma ihtiyacınız olacak." Telefona uzanıp bir numara çevirmeye başladı. "İşleri normalde bu şekilde halletmiyoruz. Fakat Jordan'ın hayatı söz konusuysa..."

Hugh bağlantılarıyla telefonda görüşürken Richard onu dinliyordu. Londra Emniyet Müdürlüğü ve Yurtiçi Askeri İstihbarat'ın beşinci bölümündeki eski tanıdıklarıyla görüşen Hugh telefonu kapatıp Richard'a baktı.

"Şimdi işe girişmemizi öneriyorum," dedi Hugh.

"Londra'ya mı?"

"Jordan orada. Bize ulaşmaya çalışabilir. Her an için hazır olmak istiyorum."

"Benim anlamadığım şey," dedi MacLeod, "bizi hâlâ neden aramadığı."

"Tedbirli davranıyor," dedi Richard. "Van Weldon'un, onun yardım istemek için bize ulaşmasını beklediğini biliyor. Bu şartlar altında Jordan'ın en iyi stratejisi *beklenmeyeni* yapmak olur."

"Clea Rice'ın haftalardır tam olarak yaptığı şey," dedi MacLeod. "Beklenmeyeni yapıyor."

Van Weldon telefon bekliyordu. Ahizeyi kaldırdı. "Evet?"

"Buradalar," dedi Simon Trott. "Tahmin ettiğin gibi, Londra'daki Lloyd's binasından çıkarken görüldüler."

"Mesele kapandı mı?"

Bir duraksama oldu. "Maalesef, hayır. Gözden kayboldular. Oradaki bir mücevherci dükkânına gittiler. Dükkân sahibi bir şey bilmediğini iddia ediyor."

Aldığı haberler Van Weldon'un göğsünün sıkışmasına neden olmuştu. Bir an, nefes alabilmek için durdu, durmadan Clea Rice'a küfrediyordu. Hayatı boyunca böyle azimli bir düşman görmemişti. Çıkarılamayan ve gitgide daha da derinlere giren bir diken gibiydi.

Tekrar nefes almayı başardığı zaman konuştu. "Demek Lloyd's binasına gitmiş. Hançeri de götürmüş mü?"

"Evet. Sahte olduğunu öğrendiği zaman çok sinirlenmiş olmalı."

"Peki ya gerçek Kaşmir'in Gözü?"

"Güvenli bir şekilde ait olduğu yere götürüldü. Neredeyse eminim."

"Cairdncross denen kadın bizi bir facianın eşiğine sürükledi. Bu yaptığı yanına kalamaz."

"Katılıyorum. Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Pek hoş olmayan şeyler," dedi Van Weldon. Veronica Cairncross fırsatçı bir kaltaktı. Üstelik onları kandırabileceğini düşünecek kadar salaktı da. Açgözlülüğü onu bu sefer çok ileri götürmüştü ve buna pişman olacaktı.

"Bayan Cairncross'la bizzat kendim mi ilgileneyim?" diye sordu Trott.

"Bekle. Öncelikle koleksiyonun güvende olduğundan emin ol. Bir ay içinde piyasaya girmesi lazım."

"*Havelaar* battıktan bu kadar kısa süre sonra mı? Sizce bu akıllıca olur mu?"

Trott doğru söylüyordu. Sanat eserlerini piyasaya çıkarmak riskli olurdu. Tüm o eşyaların saklanmış ve dokunulmaz halde olduğunu düşündü, hem de en çok ihtiyacı olduğu zamanda. Geçen yıl kendini aşmış ve birçok ticaret firmasına sözler vermişti. Şimdi nakit paraya ihtiyacı vardı. Hem de çok fazla.

"Bekleyemem," dedi Van Weldon. "Satılması gerek. Hong Kong veya Tokyo'da harika fiyatlara satabiliriz, üstelik hiç de fark edilmeden. Tokyo'daki alıcılar ketumdur. Sen koleksiyonun taşındığından emin ol yeter."

"Ne zaman?"

"Villfjord yarın Portsmouth'a girecek. Ben de gemide olacağım."

"Buraya mı geliyorsun?" Trott'un sesindeki korku açıkça belli oluyordu. Biri onu korkutmuş olmalıydı. İlk başta ufak bir sorun olarak başlayan şey büyüyerek bir kriz halini almış ve Van Weldon mirasçısından bıkmaya başlamıştı. Eğer Trott, Veronica Ciarncross ve Clea Rice gibi basit konuların altından kalkamıyorsa şirketi nasıl idare edecekti?

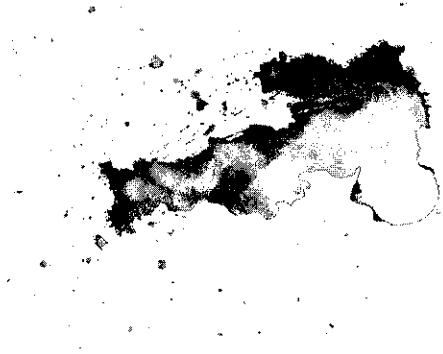
"Nakliyeyle ben ilgileneceğim," dedi Van Weldon. "Bu arada senin de Clea Rice'ı bulmanı istiyorum."

"Tavistock'ları izlemeye aldık. Önünde sonunda Jordan ve kadın ortaya çıkacak."

Belki de çıkmayacaklar, diye düşündü Van Weldon, telefonu kapatırken. Şimdiye dek Clea Rice'ın morali bozulmuş olmalıydı. Muhtemelen içgüdüleri ona elinden geldiğince hızlı ve uzağa kaçması gerektiğini söylüyordu. Böylece problem çözülmüş olacaktı, en azından geçici olarak.

Van Weldon kendini daha iyi hissediyordu. Clea Rice'la ilgili endişelenmesine gerek olmadığını düşündü. Şimdiye kadar çoktan Londra'dan ayrılmış olmalıydı.

Mantıklı olan her kadının yapacağı şey buydu.

On İkinci Bölüm

Veronica Cairncross saat on ikide Londra'daki apartman dairesinden çıkıp bir taksiye bindi ve Sloane Sokağı'na gitti. Oradaki küçük, son moda restoranlardan birinde öğlen yemeği yedi. Daha sonra Brompton Yolu'na, Harrods Mağazaları'na doğru yürüdü. Bir dükkânda durup iç çamaşırı aldı, sonra salınarak bir diğerine geçip yarım düzine ayakkabı denedi.

Kılık değiştirmiş olan Clea tüm bunları uzaktan izliyor, içindeki öfke gittikçe kabarıyordu. Hem bu yaptığı iş her geçen dakika daha da anlamsız hale geliyor hem de kafasındaki siyah peruk onu kaşındırıyordu. Üstelik güneş gözlükleri burun kemiğinden kayıyor, kısa topuklu gece ayakkabıları canını acıtıyordu. Belki de Veronica'mn içinde çok uzun zaman harcadığı o ayakkabıcıya girip kendine bir çift spor ayakkabı almalıydı. Gerçi oradan bir şey almaya parası yetmezdi. Veronica sadece en pahalı mağazaları tercih ediyordu. *Hem bu kadar başıboş hem de bu kadar zengin olmak*

nasıl bir şey acaba? diye merak etti Clea, önündeki şık kadını Brompton Yolu boyunca takip ederken. *Bu kadın durmadan partilere katılmaktan ve alışveriş yapmaktan yorulmuyor mu?*

Ah, tabii. Aksi durumda zavallı şey sıkıntıdan patlardı.

Veronica'nın ardından Harrod's mağazasına girdi. İçeride onunla arasına güvenli bir mesafe koydu ve parfüm denerken, eşarp ve çanta seçerken onu izlemeye devam etti. İki saat sonra Veronica elleri satın aldığı eşyalarla dolu halde dışarıya çıkıp bir taksi durdurdu.

Clea aceleyle onun arkasından çıkıp birkaç kez heyecanla etrafına bakındıktan sonra başka bir taksi gördü; bu, koyu renk camlı bir arabaydı. Clea arabaya bindi.

Jordan arka koltukta bekliyordu.

"İşte gidiyor," dedi Clea. "Onu kaybetme."

Sürücü, Jordan'ın o gün için tuttuğu güler yüzlü bir Sih'ti* ve taksiyi ustalıkla trafiğin içine sokup Veronica'nın taksisiyle arasında iki arabalık bir mesafe bıraktı.

"İlginç bir şey oldu mu?" diye sordu Jordan.

"Hiçbir şey. Kadın resmen deli gibi alışveriş yapıyor. Beni fazlasıyla aştı. Peşimden gelmekte zorlandınız mı?"

"Tam arkandaydık."

"Bir şey fark ettiğini sanmıyorum. Ne beni ne de taksiyi." Clea iç çekerek geriye yaslandı ve peruğunu çıkardı. "Bu şekilde hiçbir yere varamayız. Şu ana kadar öğrenebildiğim tek şey parası ve zamanı olduğuydu. Üstelik ikisinden de bolca var."

** Hint felsefesi kaynaklı, Maya ve Nirvana tasavvurlarını benimseyen Sihizm inancına mensup kişi. (e.n.)*

"Sabırlı ol. Ronnie'yi biliyorum. Gergin olduğu zamanlarda su gibi para harcar. Bu onun stres atma şekli. Taşıdığı paketlere bakacak olursak şu anda çok büyük stres altında olmalı."

Veronica'nın taksisi Kensington'a doğru döndü. Kensington Parkı'nın etrafından dönüp güneybatıya doğru onu takip ettiler.

"Şimdi nereye gidiyor?" Clea iç çekti.

"Tuhaf. Apartman dairesine dönmüyor."

Veronica'nın taksisi alışveriş bölgesinden çıkıp işletme ve ofis binaları bölgesine girdi. Araba durup Veronica indiğinde Jordan'dan anladığını belirten bir mırıltı yükseldi.

"Tabii ya," dedi. "Bisküviler."

"Ne?"

"Burası Oliver'ın şirketi. Cairncross Bisküvileri." Jordan başıyla binanın tabelasını işaret etti. "Kocasını görmeye geldi."

"Şüpheli bir davranış gibi gelmiyor."

"Evet, oldukça masum görünüyor, değil mi?"

"Aksini mi iddia ediyorsun?"

"Sadece Oliver Cairncross'u düşünüyorum. Şirket nesillerdir onun ailesinin elinde. Kraliçeye hizmet eden bir firma..."

Jordan düşünürken, Clea onun keskin yüz hatlarını inceliyordu. *Ne güzel kirpikleri var*, diye düşündü. Hiçbir adamın bu kadar uzun kirpiklere sahip olmaya hakkı yoktu. Ya da bu kadar öpülesi dudaklara. Clea onu saatlerce izleyebilir ve düşünürken yüzünün aldığı hali seyretmekten asla bık-

mazdı. *Ah, Jordan. Tüm bunlar bittiğinde seni nasıl da özleyeceğim...*

"Cairncross Bisküvileri uluslararası boyutta tanınıyor," dedi Jordan. "Tüm dünyaya dağıtım yapılıyor."

"Yani?"

"Yani, bu kurabiye sandıklarının nakliyesi için hangi şirketin kullanıldığını merak ediyorum. Ve içlerinde gerçekte ne olduğunu."

"Makineli tüfekler mi demek istiyorsun?" Clea başını salladı. "Ben Oliver'ın masum taraf olduğunu sanıyordum. İhanet edilmiş bir koca. Şimdi sen Van Weldon'la *onun* mu işbirliği yaptığını söylüyorsun? Bu kişi Veronica değil mi?"

"Neden ikisi de olmasın?"

"Yine dışarı çıkıyor," dedi sürücü.

Veronca gerçekten de yeniden dışarıda belirmişti. Taksisine bindi.

"Onu takip etmemi ister misiniz?" diye sordu Sih.

"Evet. Onu kaybetme."

Kaybetmediler. Regent's Parkı'na kadar yol boyunca peşindeydiler. Parka vardıklarında Veronica aşağıya indi ve Chester Terası'ndaki Çay Evi'ne doğru yürümeye başladı.

"Yeniden harekete geçiyoruz." Clea iç çekti. "Umarım bu da iki saatlik bir yürüyüş değildir." Yeni bir peruk takıp arabadan indi, bu seferki peruk omuz hizasında ve kahverengiydi. "Nasıl görünüyorum?"

"Karşı konulmaz."

Clea içeri uzanıp Jordan'ı dudağından öptü. "Sen de."

"Dikkatli ol."

"Her zaman dikkatliyim."

"Hayır, ciddiyim." Jordan onu bileğinden tutup kendine doğru çevirdi. Israrcıydı ve onu bırakmak istemiyordu. "Eğer elimden gelseydi, bu işi senin yerine ben yapardım..."

"Seni çok iyi tanıyor, Jordan. Seni anında fark eder. Ama beni tanıması zor."

"Sakın tedbiri elden bırakma. Bana söz ver."

Clea, içinde hareketlenen tüm korkuları maskeleyerek ona neşeyle gülümsedi. "Sen de kaybolmayacağına söz ver."

"Tam gözümün önünde olacaksın."

Clea gülümsemeye devam ederek döndü ve Chester Terası'na doğru yürümeye başladı.

Veronica onun biraz ilerisindeydi. Sadece dolaşıyor gibiydi; çiçek mevsimi geçmiş olan Kraliçe Mary'nin Gül Bahçesi'ne doğru ilerliyordu. Orada durmuş, sık sık saatine bakıyordu. *Ah, Tanrım, başka bir sevgilisini bekliyor olamaz*, diye düşündü Clea.

Veronica beklenmedik bir şekilde dönüp Clea'nın olduğu tarafa doğru yürümeye başladı.

Clea çardağın altına eğilip sarmaşık güllerini inceler gibi davranmaya başladı. Veronica onun bulunduğu tarafa bile bakmadan Çay Evi'ne doğru yürümeye devam etti.

Bir süre sonra Clea onu takip etmeye başladı.

Veronica bir masaya oturarak önünde duran mönüyü açtı. Clea, Veronica'nın iki masa arkasına, yüzü ters tarafa bakacak şekilde oturdu. Çay Evi bu saatte kalabalık değildi, Veronica'nın mızmızlanarak bir demlik Darjeeling çayı ve kremalı pasta sipariş ettiğini duydu. *Şimdi bir saatimi daha*

harcayacağım, diye düşündü Clea. *Üstelik bu salak kadının çayını içmesini bekleyeceğim.*

Clea, Cumberland Terası'na doğru baktı. Jordan bir banka oturmuş, yüzünü gazeteyle gizlemişti.

Garson yaklaştı. Clea bir demlik Earl Grey çayı ve rokalı sandviç sipariş etti. Tam sipariş ettiği çay gelmişti ki, bir adam akşam yemeği terasını geçip Veronica'nın yanına geldi.

Clea, adama sadece masasının yanından geçerken bir an bakabildi. Açık renk saçlı, Jordan'dan biraz daha sarışındı ve geniş omuzlarıyla oldukça güçlü bir yapısı vardı; tam Veronica'nın deli olacağı iriyarı bir tipti. Clea ani bir öfke hissetti; Veronica yeni âşığına göz süzerken yarım saat fazladan bekleyecekti.

"Bay Trott," dedi Veronica sert bir şekilde. "Geç kaldınız. Çoktan sipariş verdim."

Clea adamın sesini duydu ve çayını dökerken aniden eli dondu.

"Çay için zamanım yok," dedi. "Sadece her şeyi onaylamak için geldim."

Tek dediği buydu fakat hükmedici ses tonu, tam olarak anlaşılmayan kaba İngiliz aksanı, Clea'nın panikle soluk almasına sebep olmuştu. Omzunun üzerinden arkasına bakmaya cesaret edemiyordu; yüzünü görmesine izin veremezdi.

Clea da *onunkini* görmek istemiyordu; onu tanıması için sesini duyması yetmişti.

Bu sesi daha önce de duymuştu. Akdeniz'in dalga sesleri ve bir geminin motor gürültüleri arasında suyun üzerinde durmaya çalışırken işitmişti. Aynı ses karanlığı bir bıçak gibi

kesmişti. Tam da kurşunlar uçuşmaya başlamadan önce.

İçinde yükselen tüm dürtüler bu masadan kalkıp kaçması için çığlıklarla haykırıyordu. *Ama yapamam,* diye düşündü. *Onun dikkatini çekecek hiçbir şey yapamam.*

Hareket etmeden oturmaya devam etti, elleriyle masa örtüsünü sıkıca kavramıştı. Adamın varlığını yoğun bir şekilde arkasında hissediyordu. Onu fark etmemiş olmasına şaşırmıştı.

Kalp atışlarının gümbürtüsüyle kıpırdamadan oturmaya devam etti.

Trott, Veronica'nın bir sigara yakıp dumanı sakin bir tavırla içine çekişini izledi. *Hiç endişeli görünmüyor; bu da onun aptal bir kaltak olduğunu gösteriyor,* diye düşündü. *Kendini dokunulmaz sanıyor. Kocasının bizim için çok önemli olduğunu düşünüyor. Fakat Oliver Cairncross'un yerine geçecek birini bulduğumuzu bilmiyor.*

Veronica ağzındaki dumanı rahat bir tavırla üfledi. "Tüm yük orada. Eksik olan hiçbir şey yok. Size bu işin olacağını söylemiştim, değil mi?"

"Bay Van Weldon bu işten memnun değil."

"Neden? Küçük değerli eşyalarından birini ödünç aldım diye mi? Sadece birkaç hafta içindi." Yine rahat tavırlarla ağzındaki dumanı üfledi. "Sizin aptal sandıklarınız aylardır bizim başımıza kaldı. Bizim için ufak bir risk değil. İçindekilerden birini neden ödünç almayayım? Hançeri geri getirdim, değil mi?"

"Bu konuyu konuşmanın ne yeri ne de zamanı," diyerek

araya girdi Trott. Masanın üzerinden Veronica'ya bir gazete uzattı. "Bilginin etrafı çizildi. Hazır olmasını umuyoruz."

"Emrinize amadeyim, Ekselansları," dedi Veronica, alaycı bir ses tonuyla.

Trott sandalyesini geri itip kalkmaya hazırlandı. "Peki ya tazminat?" diye sordu Veronica. "Tüm başımıza gelenler için."

"Alacaksınız. Tüm parçaların hesabı çıktıktan sonra."

"Tabii çıkacak," dedi Veronica. Ağzındaki dumanı üfledi. "Biz aptal değiliz, biliyorsunuz."

Clea adamın sandalyesini geri çektiğini duydu. Ayağa kalkıyordu. İçgüdüsel olarak masasına doğru daha da eğildi, fark edilmekten korkuyordu. Bir yudum çay içmek için kendini zorladı. Arkasında duran canavarla hiçbir şekilde ilgilenmiyormuş gibi davranmak zorundaydı.

Adamın yürüyerek uzaklaştığını duyduktan sonra rahatlayarak gevşedi ve arkasına baktı.

Veronica hâlâ masada oturuyor, önündeki gazeteye bakıyordu. Bir süre sonra sayfanın yarısını yırttı ve katlayıp cüzdanına soktu. Ardından o da kalkıp dışarıya çıktı.

Clea kalkmak için bir süre sinirlerinin yatışmasını bekledi. Veronica parkın dışına doğru yürüyordu. Clea onu takip etmeye başladı fakat bacakları deli gibi titriyordu. Birkaç adım sonra sendeleyerek durdu.

Jordan ters giden bir şeyler olduğunu fark etmişti. Clea onun ayak seslerini duydu ve birkaç saniye sonra kolu beline dolandı. Onu tutmaya ve sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Burada duramayız," diye fısıldadı Clea. "Saklanmamız gerek..."

"Ne oldu?"

"Oydu.."

"Kim?"

"*Cosima*'daki adam!" Clea çıldırmış gibi etrafına bakınmaya ve parkın içinde sarışın adamı aramaya başladı.

"Clea, hangi adam?"

Clea sonunda Jordan'a baktı. Bakışları onu sakinleştiriyor gibiydi. Jordan onun yüzünü tuttu; parmakları, cildindeki uyuşukluğu gideriyordu.

"Anlat bana," dedi.

Clea yutkundu. "Sesini daha önce duymuştum. *Havelaar*'ın battığı gece. Ben suyun içinde, filikaya doğru yüzüyordum. O... o..." Clea gözlerini kırpıştırınca yaşlar akmaya başladı. Yavaşça konuşmaya devam etti: "Adamlarına ateş etmeleri için emir veren oydu."

Jordan ona baktı. "Veronica'nın yanındaki adam mı? Gerçekten emin misin?"

"Masamın yanından geçti. Sesini tanıdım. O olduğuna eminim."

Jordan parkın içinde bakınmaya başladı. Sonra Clea'yı kendine doğru çekip kolunu omuzlarına sardı. "Hadi arabaya gidelim."

"Bekle." Clea tekrar içeri girip Veronica'nın masasına gitti ve bir kenara atılmış gazeteyi aldı.

"Bu ne için?" diye sordu Jordan.

"Veronica bıraktı. Yırttığı yeri görmek istiyorum."

Taksi bekliyordu. Arka koltuğa oturur oturmaz Jordan emir verdi: "İlerle. Takip edilmediğimizden emin ol."

Sih sürücü aynadan bakıp gülümsedi. "Çok ilginç bir gün," dedi ve lastikleri cayırdatarak yola koyuldu.

Jordan ceketini Clea'nın omuzlarına attı ve elini tuttu. "Tamam," dedi onu rahatlatmaya çalışarak. "Bana neler olduğunu anlat."

Clea titreyerek soluk aldı. Takip edilmiyorlardı. Jordan'ın eli sıcak ve sakinleştiriciydi; bu, ikisine de cesaret veriyordu.

"Ne konuştuklarını duydun mu?"

"Hayır. Kısık sesle konuşuyorlardı. Ve ben de daha fazla yaklaşmaya korkuyordum. Onun kim olduğunu anladıktan sonra..." Clea adamın sesini düşününce ürperdi. Kâbuslarında bu sesin, karanlık Akdeniz sularında yankılandığını görüyordu. Silahların ateşlendiğini hatırlıyordu. Ve Giovanni'nin filikadan düşüşünü...

Clea başını kaldırdı. "Bir şey hatırlıyorum. Veronica ona Bay Trott diye seslendi."

"Bundan emin misin? Trott mu?"

Clea başıyla onayladı. "Eminim."

Jordan onu daha sıkı sardı. "Veronica. Eğer o zarif boynunu elime geçirirsem..."

"En azından artık biliyoruz. Van Weldon'la aradaki bağlantı o. Delancey hançeri satın aldı. Veronica da onu geri çaldı. Birileri güzel bir kâr elde etti. Ve tek kaybeden Guy Delancey oldu."

"Peki ya gazete?"

Clea katlanmış sayfalara baktı. "Veronica'nın bir sayfayı yırttığını gördüm."

Jordan gazetenin tarihine baktı ve taksi şoförünün omzuna hafifçe dokundu. "Affedersiniz. Bugünkü *Times* gazetesini almış olma şansınız var mı?"

"Tabii ki. İsterseniz *Daily Mail* de var."

"*Times* yeterli."

Sürücü uzanıp torpido gözünden gazeteyi çıkardı ve Jordan'a verdi.

"Otuz beş ile otuz altıncı sayfanın üst kısmı," dedi Clea. "Yırttığı yer orası."

"Bakıyorum." Jordan sürücünün verdiği gazetenin sayfalarını hızla çevirmeye başladı. "İşte burada. Otuz beşinci sayfanın üst kısmı. Manchester varoşlarıyla ilgili bir makale. Bina restorasyonları. İrlanda'da at yetiştirme."

"Arka sayfayı dene."

Jordan sayfayı çevirdi. "Bakalım. Bir reklam ajansında skandal. Balık hasatlarında yaşanan düşüş. Ve..." Duraksadı. "Bugünkü Portsmouth gemi programı." Clea'ya baktı.

"İşte bu! Bu olmalı. Gemilerinden biri limana gelecek."

"Veya limandan ayrılacak." Jordan arkasına yaslanıp düşüncelere daldı. "Eğer Van Weldon'un Portsmouth'ta bir gemisi varsa, ya dağıtım içindir veya..."

"Veya yükleme için," diyerek Jordan'ın cümlesini tamamladı.

Birbirlerine bakarak aynı düşünceyle irkildiler.

"Yük alıyor," dedi Clea. "Öyle olmalı."

"Tamamen yasal bir yük alımı da olabilir."

"Fakat bu ihtimal de var..." Otellerinin önünde durunca

Clea başını kaldırdı. "Portsmouth'u aramak zorundayız. Van Weldon'a ait olan gemileri kontrol etmeliyiz."

"Clea, bekle..."

Fakat Clea çoktan binaya doğru koşmaya başlamıştı.

Sürücüyle anlaşıp odaya doğru peşinden koşana kadar Clea telefona sarılmıştı bile. Bir süre sonra telefonu kapatıp Jordan'a döndü, yüzünde zafer ifadesi vardı.

"Bugün öğleden sonra saat beşte limana yanaşması beklenen *Villafjord* adında bir gemi var. Gece yarısı tekrar denize açılacak. Van Weldon Şirketi'ne ait."

Jordan bir süre ona hiç konuşmadan baktı. Ardından kesin bir ifadeyle, "Polisi arayacağım," dedi ve telefona uzandı.

Clea onun elini tuttu. "Yapma! Jordan."

"Yetkilileri uyarmak zorundayız. Van Weldon'u ensele-yebilmek için ellerindeki tek şans bu olabilir."

"İşte o yüzden mahvetmemeliyiz! Ya yanılıyorsak? Ya gemi iç çamaşırı veya başka bir şey yüklemek için geliyorsa? O zaman tam anlamıyla iki salak gibi görünürüz. Aynı şekilde polis de." Clea başını salladı. "Gemide ne olduğunu *tam olarak* öğrenmeden onlara bir şey söyleyemeyiz."

"Fakat bunu öğrenmenin tek yolu..." Jordan düşüncenin tam ortasında donup kaldı. "Sakın böyle bir şeyi teklif etme."

"Sadece ufak bir gözetleme."

"*Hayır.* Şu an Richard'ı çağırmak için en uygun zaman. Bırak bu konuyla o veya bir başkası ilgilensin."

"Fakat başka kimseye güvenmiyorum."

Jordan tekrar telefona uzandı.

Ve Clea tekrar elini sıkıca tuttu. "Eğer bu işe başkalarını da dahil edersek," dedi, "seni temin ederim ki bir aksilik çıkacak. Van Weldon her şeyi duyacak ve elimizdeki son şans da uçup gidecek. Jordan, son ana kadar beklemek zorundayız. Ve gemide ne bulacaklarından emin olmalıyız."

"O gemiye elini kolunu sallayarak girip etrafa bakınabileceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

"Söz konusu bir yere izinsiz girmekse, dünyanın en iyi öğretmenine sahibim."

"Walter Amca mı? O yakalandı, hatırlıyor musun?"

"*Ben* yakalanmayacağım."

"Çünkü Villfjord'un yanına yaklaşmayacaksın." Jordan başını sallayarak telefonda numara tuşlamaya başladı.

Clea çaresizce tekrar uzanıp ahizeyi aldı. "Bunu yapmıyorsun!" diye haykırdı.

"Clea." Jordan hayal kırıklığıyla iç çekti. "Clea, bu konuda bana güvenmek zorundasın."

"Hayır, *bana* güvenmek zorundasın. *Benim* kararıma güvenmelisin. Her şeyini kaybedecek olan *benim*!"

"Bunu biliyorum. Fakat ikimiz de yorulduk. Hata yapacağız. Artık polisi arayıp buna bir son verme zamanı. Hayatlarımıza geri dönmeliyiz, *gerçek* hayatlarımıza. Anlamıyor musun?"

Clea onun gözlerinin içine baktı. *Evet, anlıyorum,* diye düşündü. *Kaçmaktan bıktın. Benden bıktın. Hayatını geri istiyorsun ve bunun için seni suçlayamam.*

Clea cüretkâr bir şekilde çenesini kaldırdı. "Ben de eve gitmek istiyorum. Otel odalarından, yabancı yataklardan ve boyalı saçlardan bıktım artık. Bu işin bitmesini en az senin

kadar istiyorum. O yüzden bu işi *benim* yöntemimle halledelim diyorum."

"Senin yöntemin çok riskli. Polis..."

"Sana söyledim, onlara güvenmiyorum!" Telaşla pencereye doğru yürüdü ve geri geldi. "Bu işte kimseye güvenmediğim için bu kadar uzun süre dayanabildim. Güvenebileceğim tek insan *benim*."

"Bana güvenebilirsin," dedi Jordan sessizce.

Clea başını sallayarak kahkaha attı. "Gerçek hayatta, sevgilim, her koyun kendi bacağından asılır. Bunu unutma. Kimseye güvenemezsin." Clea dönüp ona baktı. "Bana bile."

"Ama güveniyorum."

"O halde sen delisin."

"Neden? Sabıkalı olduğun için mi? Hayatın boyunca birkaç hata yaptığın için mi?" Jordan ona yaklaşıp onu omuzlarından tuttu. "Sana inanmamdan *korkuyor* musun?"

Clea umursamaz bir tavırla başını çevirdi. "Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

Jordan onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. "Sana çok inancım var," diye fısıldadı. "Sen de inanmalısın."

Jordan'ın öpücüğü o kadar tatlıydı ki onun kalbini kırmaya yetiyordu. Ve bu onu korkutuyordu çünkü aralarında masum bir ayrılık, kolay bir vedanın olması mümkün değildi. Acı dolu olacaktı ve asla unutulmayacaktı.

Ve kaçınılmaz.

Jordan geri çekildi. "Şimdi sana güvenmek zorundayım, Clea. Söylediklerimi yapacağına, bu odada kalıp bu işi benim

halletmeme izin vereceğine inanmak zorundayım."

"Fakat ben..."

Jordan parmaklarını dudaklarına bastırarak onu susturdu. "Tartışma yok. Burada biraz erkek otoritesi kurmak zorundayım. Bunu uzun zaman önce yapmam gerekiyordu. Sen burada, bu odada kalıp beni bekleyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Clea onun yüzündeki kararlı ifadeye baktı ve ardından iç çekti. "Anlaşıldı," dedi uysal bir ses tonuyla.

Jordan gülümseyerek onu öptü.

O, odadan çıkarken Clea da gülümsüyordu. Fakat pencerenin yanına gidip onun binadan çıktığını gördüğü zaman yüzü asıldı. *Benim bu kadar güvenilir olduğumu düşünmene sebep olan nedir?* diye düşündü.

Dönünce Jordan'ın ceketinin sandalyenin üzerinde asılı olduğunu gördü. Hiç düşünmeden elini ceketin cebine soktu ve altın saati çıkardı. Üzeri çukurlarla dolu kapağı açıp içinde yazılı olan isme baktı: Bernard Tavistock.

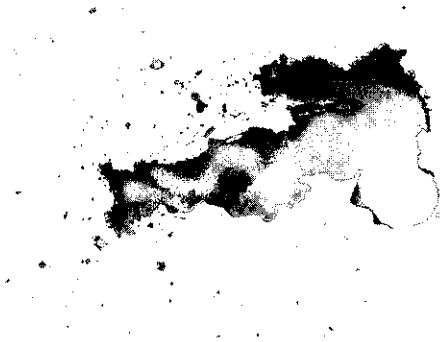
Ve işte her şeyi bu bitirecek, diye düşündü. Şimdi ve burada. Zaten bitecek ve bunu önünde sonunda yapmak zorunda kalacağım. Eğer bu saati, onun değer verdiği bir şeyi alırsam, tüm ipleri koparmış olurum. Kesin ve net olarak. Ne de olsa ben buyum. Bir hırsız. Bir sabıkalı. Benim gittiğimi görünce rahatlayacak.

Clea saati kendi cebine soktu. Belki bir gün postayla geri gönderirdi. Kendini iyi hissettiği ve buna hazır olduğu bir zaman. Onu düşündüğünde kalbinin acımadığı bir gün.

Pencereden dışarıya bakınca Jordan'ın görünürde ol-

madığını fark etti. *Hoşça kal*, diye düşündü. *Hoşça kal, benim sevgili Beyefendim.*

Ve bir dakika sonra o da odadan çıktı.

On Üçüncü Bölüm

Kapı çaldığında Richard Wolf telefonda Brüksel'le konuşuyordu. Kapıyla ilgilenmedi, ne de olsa uşak bakardı. Davis'in, çalışma odasının kapısına hafifçe vurduğunu duyunca sohbetini böldü.

Uşak tuhaf bir tereddüt içinde kapıda duruyordu. Bu, Richard'ın hiç yapmadığı bir şeydi; tüm bu uşaklarla nasıl anlaşacağını bilmiyordu. Amerikalı genlerinin mahremiyet ihtiyacı sürekli olarak Tavistock'ların ayakaltında tutmakta ısrar ettikleri hizmetçiler, uşaklar ve yardımcı uşaklar tarafından ihlal ediliyordu.

"Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın, Bay Wolf," dedi Davis. "Fakat kapıda yabancı uyruklu bir adam var. Sizinle hemen görüşmekte ısrar ediyor."

"Yabancı uyruklu mu?"

"Ah, sanırım bir Sih." Davis eliyle başının etrafını gösterdi. "Sarığına bakılırsa."

"Ne istediğini söyledi mi?"

"Sadece sizinle görüşmek istediğini söyledi."

Richard telefon görüşmesini kısa kesti ve Davis'i takip ederek ön kapıya doğru yürüdü.

Gerçekten de bir Sih ön basamakta bekliyordu; kısa boylu, hafif sakallı ve altın bir dişi olan, mutlu görünen bir adamdı. "Bay Wolf?" diye seslendi.

"Ben Richard Wolf."

"Bir taksi çağırmıştınız."

"Korkarım, çağırmadım."

Tek kelime etmeden, Sih, Richard'a bir zarf uzattı.

Richard zarfa baktı. İçinde tek bir altın kol düğmesi vardı. Üzerinde J.C.T. harfleri kazınmıştı.

Jordan'ın kol düğmeleri.

Richard sakin bir şekilde başıyla onaylayıp konuştu: "Ah, doğru. Tabii. O randevuyu tamamen unutmuştum. Dosyamı alayım."

Sih kapıda beklerken, Richard çalışma odasına girdi ve tabanca kılıfına dokuz milimetrelik bir tabanca yerleştirip elinde boş bir dosyayla tekrar dışarı çıktı.

Sih onu köşedeki taksiye götürdü.

Araba trafikte ilerlerken ikisi de konuşmuyordu. Sih, arabayı bir taksi şoföründen beklenilen şekilde sürüyordu; sakin ve umursamazdı.

"Özel bir yere mi gidiyoruz?" diye sordu Richard.

"Harrods Mağazaları'na. Orada yarım saat kalacaksınız. Her katı ziyaret edeceksiniz. Alışveriş de yapabilirsiniz. Sonra arabama geri döneceksiniz. Üzerinde yazan numaradan tanıyabilirsiniz. Numara yirmi üç. Sizi köşede bekleyeceğim."

"Ne bekliyor olmam lazım?"

Sih dikiz aynasından bakarak sırıttı. "Bilmiyorum. Ben sadece şoförüm." Duraksadı. "Takip ediliyoruz."

"Biliyorum," dedi Richard.

Harrods Mağazaları'na vardıklarında Richard araçtan inip içeriye girdi. Kendisine söylenenleri yaptı. Çok sayıda mağazayı dolaştı. Beryl için bir ipek eşarp, Connecticut'daki babası için de bir kravat aldı. Yanında dolaşan iki adamın farkındaydı; bir kısa, bir de sarışın adam vardı. İlk beş dakika içinde şapka denerken aynadaki yansımalarını görmüş, daha sonra yemek bölümünde kısa bir süreliğine onları kaybetmişti. Adamlar ev eşyaları bölümünde yeniden karşısına çıkmışlardı. Eğer Jordan kendisiyle bağlantıya geçmek istiyorsa zorlanacaktı. Richard istese bu adamları etrafından uzaklaştırabilirdi, fakat o zaman Jordan'ı da uzaklaştırmış olurdu.

Yarım saat sonra Harrods Mağazaları'ndan çıktı. Sokağın karşısında park halinde bekleyen yirmi üç numaralı taksiyi gördü; Sih sürücü sabırlı bir şekilde direksiyon başında bekliyordu.

Sokağın karşısına geçip taksinin arka koltuğuna oturdu. "Hiç şansımız yok," dedi. "Başından sonuna kadar izlendim. Başka bir plan var mı?"

"Plan bu," dedi tanıdık bir ses.

Richard şaşkınlıkla dikiz aynasından kendisine bakan sakallı ve sarıklı sürücüye baktı. Jordan kahverengi gözleriyle ona bakıp göz kırptı.

"Seni yakaladım," dedi Jordan, taksiyi trafiğin içine doğru sürerek.

"Neler oluyor?"

"Biraz zekâ oyunu. Şimdiye dek nasılsın?"

"Harika. Beni alt ettin." Richard arkaya bakıp aynı arabanın kendilerini takip ettiğini gördü.

"Onları görüyorum," dedi Jordan.

"Clea Rice nerede?"

"Güvenli bir yerde. Fakat her şey gittikçe kötüye sarıyor. Yardıma ihtiyacımız var."

"Jordan, Interpol zaten devreye girdi. Van Weldon'un kellesini istiyorlar. Kadının güvenliğini sağlayacaklar."

"Onlara güvenip güvenemeyeceğimizi nereden bilebilirim?"

"Onu haftalardır izliyorlar. İkiniz de gözden kaybolana kadar izlemeye devam ettiler."

"Veronica, Van Weldon için çalışıyor. Hatta Oliver da öyle."

Richard şaşırarak bir an sessizleşti.

"Görüyorsun, her yerden bir şey çıkıyor," dedi Jordan. "Tıpkı bir ahtapot gibi. Her yerde dokunaçlar var. Güvenebileceğim bir tek sen, Beryl ve Hugh Amca var. Ve sen benden haber aldığına üzülmüş olabilirsin."

"Hepimiz bize ulaşmanı bekliyorduk. Hugh yardım istemek için eski arkadaşlarını aradı. Emin ellerde olacaksınız ve bununla bizzat ben ilgileneceğim. MacLeod, Van Weldon'a saldırmak için fırsat kolluyor."

"MacLeod mu?"

"Interpol'den. Tren istasyonundaki adam. Hayatlarınızı kurtaran kişi."

Jordan uzun süre düşündü. "Eğer geleceksek, bu nasıl ayarlanacak?"

"Amcan aracılığıyla. Londra Emniyet Müdürlüğü sizi gözetleyecek. Ne zaman hazırsanız."

Jordan yoğun trafikten kaçmaya çalışırken hiç konuşmadı. "Hazırım," dedi en sonunda.

"Peki ya kadın?"

"Clea'nın ikna edilmesi zor olabilir. Fakat o da yoruldu. Bence o da gelmeye hazır."

"Peki nasıl yapalım?"

"Sloane Meydanı, metro. Bir saat sonra, sekiz buçukta."

"Hugh'a söyleyeceğim."

Tavistock'ların Londra'daki evlerine yaklaşıyorlardı; Georgia dönemi tarzı kasaba evlerinden biriydi. Arkalarından gelen araba onları takip etmeye devam ediyordu.

Jordan kenara çekti. "Bir şey daha, Richard."

"Evet?"

"Bugün öğleden sonra Portsmouth'a demirleyecek bir gemi var. Adı *Villafjord*."

"Van Weldon'un mu?"

"Evet. Tahminimce bu gece yük alacak. Gemi limandan ayrılmadan önce polisin duyurusuz bir denetleme yapmasını öneririm."

"Alacağı yük nedir?"

"Sürpriz."

Richard arabadan inip dikkat çekici bir şekilde ödeme yaptı. Ardından basamakları çıkıp eve girdi. Jordan uzaklaşırken Richard diğer arabanın Tavistock'ların evinin önünde

durmaya devam ettiğini fark etti. Tam da tahmin ettiği gibiydi. Adamlar onu takip etmek için görevlendirilmişti, sürücüyle ilgilenmiyorlardı.

Bedenindeki tüm gerginlik gitmişti. Meğer ne kadar da gerilmişti.

Uçurumun kıyısında dans ediyorlardı.

Otele geri dönünce Jordan taksiyi bir blok uzağa park etti ve bir süre direksiyon başında oturmaya devam etti. Kendisini takip eden herhangi bir araba olup olmadığına bakıyordu. Şüphelenecek bir şey olmadığını anladıktan sonra sakalını ve sarığını çıkarıp arabadan indi ve binaya yöneldi.

Güven bana, diye düşündü, merdivenleri tırmanırken. *Bana güvenmeyi öğrenmek zorundasın.* Bunun, bir ömür boyu sürebilecek, uzun ve yavaş bir süreç olduğunu biliyordu. Belki de her şey için çok geç kalınmıştı. Belki de Clea'ya çocukluğunda yapılan tüm kötülükler onun insanlara olan inancını sonsuza dek kırmıştı. Bununla yaşayabilirler miydi?

Clea bununla yaşayabilir miydi?

Jordan o zaman, geleceğe dair tüm düşüncelerinin *onu* da kapsadığını anladı .

Bu değişim geçen hafta başlamıştı. Eskiden *ben* dediği her şey artık onun için *biz* olmaya başlamıştı. Her şeyi çok fazla, çok yoğun paylaşmışlardı. Aralarında oluşan bağ bunun hem sonucu hem de ödülüydü.

Güven bana, diye düşündü ve kapıyı açtı.

Oda boştu.

Durup yatağa baktı ve aniden sessizliğin farkına varıp bir acı hissetti. Banyoya girdi; orası da boştu. Tekrar odaya dönüp kadının cüzdanının da yerinde olmadığını gördü. Ve kendi ceketini gördü. Sandalyenin üzerinde asılı duruyordu.

Ceketi alıp her zamankinden hafif olduğunu fark etti. Bir şeyler eksikti. Elini cebine sokup eksik olan şeyin babasının saati olduğunu anladı.

Yerinde bir not vardı.

"Çok eğlenceliydi, Clea."

Hayal kırıklığıyla dolu bir homurtuyla elindeki kâğıdı buruşturdu. Lanet olasıca kadın! Ceplerini boşaltmıştı! Ve oradan da... nereye gitmişti?

Cevap çok korkutucuydu.

Saat sekiz olmuştu. Önünde henüz üç saat vardı.

Merdivenleri koşarak indi ve taksiye bindi. İlk önce Sloane Meydanı'ndan geçip Londra Emniyet Müdürlüğü'nden yardım alacaktı. Ardından Portsmouth'a, şu anda iskeleye yaklaşmakta olan bir geminin bulunduğu yere gidecekti; orada küçük bir hırsızlık gerçekleşecekti.

Eğer Clea hâlâ ölmediyse.

Çitler Clea'nın sandığından da yüksekti. Cairncross Bisküvileri tesisinin dışında gittikçe kararan havada gizleniyor, zincirleri yukarıdan birbirine bağlayan dikenli tellere dehşet içinde bakıyordu. Bir bisküvi deposu için beklenen teferruatsız güvenlik bu değildi. Korktukları şey neydi? *Kurabiye Canavarı*'ndan gelecek olan bir saldırı mı? Çitler tüm tesisi çevreliyor, sadece ana kapının bulunduğu yerde kesiliyordu.

Ana kapıya asma kilit vurulmuştu. Projektörler tüm tesisin çevresini aydınlatıyor, zeminde sadece aralıklı gölgeler bırakıyordu. Bu güvenlik sistemine harcanan servete bakılırsa, depoda bisküvilerden daha fazlası saklanıyordu.

Doğru, diye düşündü. *İçeride, çay saati ikramlarından başka şeyler de dönüyor.*

Londra'nın dışında yer alan Cairncross deposuna gelmesi sadece ufak bir mantık yürütme sayesinde olmuştu. Eğer Van Weldon'un gemisi bu gece yasadışı bir yükleme yapacaksa, söz konusu yükün saklandığı bir depo olmalıydı. Buraya yasal kamyonlar sürekli gidip geliyor ve depo platformlarında duruyor olmalıydı. Eğer bu gece çok sayıda sandık almak için gelen bir kamyon olursa, bölgedeki kimse kılını bile kıpırdatmayacaktı.

Çok akıllıca, Van Weldon, diye düşündü. *Fakat bu kez senden bir adım öndeyim.*

Yetkililerden bile öndeydi. Jordan ve onun kıymetli polis arkadaşları Portsmouth Limanı'na toplanana kadar, yaklaşan baskını kaç kişinin bileceği veya Van Weldon'un nasıl bir uyarıyla karşılaşacağı belli olmayacaktı. Şimdi kanıtı görmenin tam zamanıydı; Van Weldon planını değiştirmeden önce.

Bir ıslık sesi duyan Clea kendini aceleyle çalılıkların arasına attı. Saklandığı yerden, güvenlik görevlisinin yürüyerek geçip gitmesini izledi. Kalçasına astığı bir silahı vardı. Sakin hareketlerle yürüdü. Sigarasını atmak için durdu ve izmariti ayakkabısıyla ezdi. Sonra bir tane daha yaktı ve turuna devam etti.

Clea, adamın kaç dakikada bir göründüğünü hesapladı. Yedi dakika. Adamın yeni turuna başlamasını bekledi. Bu kez, çitlerin ardından dolanıp binaya varması en fazla altı dakika sürmüştü. Tel örgü sorun değildi; yanında getirdiği tel makasıyla birkaç kesik attığı anda tesisin içine girebilecekti. Onu endişelendiren depo binasıydı. Kilitleri aşmak biraz zaman alabilirdi ve eğer görevli turunu erken tamamlarsa, köşeye sıkışabilirdi.

Şansını denemek zorundaydı.

Tel örgüyü birkaç parça kestikten sonra, saklanıp görevlinin gitmesini bekledi. Adam köşeyi dönüp kaybolduğu anda sırt çantasını da alıp hızla karşı tarafa geçti ve deponun yan kapısına giden geniş kaldırıma doğru koştu.

Kilide bakar bakmaz biraz zorlanacağını anladı. Yepyeni bir silindirli kilitti ve altı dakika yeterli olmayacaktı. Cep fenerini dişlerinin arasına sıkıştırarak işe koyuldu.

İlk önce L şeklindeki tork anahtarını yerleştirip mandal ve silindiri birbirinden ayırmak için hafif bir baskı uyguladı. Daha sonra kaldırıcı anahtarı yerleştirdi ve dikkatle kilit pimini kaldırdı. Pim hafif bir klik sesiyle yukarıya kaydı.

Bir pim bitmiş, geriye altı pim kalmıştı.

Sonraki beş pim çocuk oyuncağıydı. Onu zorlayan yedinci, yani en son pimdi. Dakikaların hızla geçip gittiğini ve dudağının üstünde ter damlacıklarının biriktiğini hissediyordu. Son bir klik sesiyle içeride olacaktı. Eğer bu çabalar engellenirse ilk hamleye geri dönmek zorunda kalacaktı.

Saatinin alarmı uyarı veriyordu.

Çabalamaya, kalan son saniyelerde pimi aşmaya çalışmaya devam ediyordu. Çok yaklaşmıştı, çok.

Tekrar o ıslık sesini duydu. Görevli onun bulunduğu köşeye doğru yaklaşıyordu!

Tel örgünün ardına zamanında dönemezdi. Binada da saklanacak başka bir yer yoktu. Kaçabileceği tek bir yol vardı.

Tam ileriye doğru.

Hissettiği yoğun panik onu bir maymun gibi ince atık su borusuna tırmanmaya zorladı; yukarıdan düşen gölgeleri arıyor, saklanmaya çalışıyordu.

Görevli köşeyi dönünce Clea kendini duvara yasladı. Tek bir kasını hareket ettirmeye, nefes almaya korkuyordu. Görevli birkaç metre aşağıda durmuştu. Nabzı şiddetle atan Clea adamın yeni bir sigara yaktığını ve derin bir nefes çektiğini gördü. Ardından tatmin olmuş bir şekilde iç çekerek turuna devam etti. Bir sonraki köşeyi dönüp arkasına bakmadan yürüdü.

Clea hızlı bir karar vermek zorundaydı. O lanet olasıca kilidi yeniden denemeli miydi yoksa tırmanmaya devam mı etmeliydi? Yukarıya bakınca borunun üç kat yükseklikte olduğunu ve çatıya uzandığını gördü. Orada içeriye girmek için başka bir yol olabilirdi. Boru ince görünüyor olsa da şu ana kadar ağırlığını kaldırabilmişti.

Tırmanmaya başladı.

Saniyeler sonra çatıya varmıştı.

Karanlık bir asfalt önünde uzanıyordu. Ayağa kalkıp asfaltın üzerinde yürümeye başladı ve havalandırma deliklerinin dönen pervanelerinin yanından geçti. Sonunda çatı kapısına vardı, tabii ki kilitliydi. Bir silindirli kilit daha. Tork anahtarı ve kaldırıcı anahtarla yeniden işe koyuldu.

Tam iki dakika sonra kapı açıldı.

Ayaklarının altında dar bir merdiven karanlığa doğru uzanıyordu. Merdivenleri inip karşısına çıkan başka bir kapıyı iterek açtı ve devasa bir ambara girdi. Burası ışıklandırılmıştı ve sıralar haline uzanan sandıkları görebiliyordu. Hepsinin üzerinde Cairncross Bisküvileri, Londra mührü bulunuyordu.

Alet çantasından bir manivela alıp sandıklardan birinin kapağını kaldırarak açtı ve mis gibi kurabiye kokuları havaya saçıldı. Sandığın içinde kolayca fark edilir sarı ve kırmızı renklerde Cairncross logolu kutular vardı. Sandık gerçekten de bisküvilerle doluydu.

Hayal kırıklığı içinde diğer sandıklara bakınmaya başladı. Hepsini aramayı başaramayacaktı! Karşı duvardaki çift kanatlı kapıyı ancak o zaman fark etti.

Gittikçe artan bir heyecan dalgasıyla kapılara doğru yaklaştı. Kilitliydiler. Hiç pencere yoktu, bu da diğer tarafın ofis bölmesi olmadığını gösteriyordu.

Kilidi açtı.

Açılan kapının ardından soğuk bir hava dalgası etrafı sardı. *Klimalı bir oda*, diye düşündü. *Uzaktan kumandası nerede?* Işık düğmesini bulup açtı.

Oda Cairnscross Bisküvileri logosuyla mühürlenmiş sandıklarla doluydu. Fakat bu sandıkları çeşitli boylardaydı. Bazıları ayakta duran bir adamı bile içine alabilecek boyuttaydı.

Clea manivela yardımıyla kapaklardan birini kaldırdı ve kabarık bir talaş yığınıyla karşılaştı. Kollarını yığının içine daldırınca sert bir şeye dokundu. Talaşları kazarak içindeki

nesnenin başını ortaya çıkardı; mermer yüzeyi pürüzsüzdü ve ışıkların altında parlıyordu.

Bu, bir heykelin başıydı ve zeytin yapraklarından tacı vardı.

Clea elleri heyecandan titreyerek sırt çantasından bir fotoğraf makinesi çıkararak fotoğraf çekmeye başladı. Heykelin üç fotoğrafını çektikten sonra kapağı tekrar kapattı ve ikinci sandığı açtı.

Binanın içinde bir yerlerde bir metal sesi geliyordu.

Olduğu yerde donup kalarak dinlemeye başladı; bir kamyonun gürültüsü ve açılmakta zorlanan bir bölme kapısının gıcırtısı geliyordu. Hemen odanın ışıklarını kapattı. Kapıyı aralayarak deponun içine baktı.

Yükleme kapısı ardına kadar açıktı. Kamyon platforma çıkmıştı ve sürücü arka kapılarını açıyordu.

Veronica ve sarışın adam, Clea'nın olduğu yöne doğru yürüyorlardı.

Clea geri çekilip kapıyı kapattı. Cep fenerini yakarak telaşla odanın içine bakınmaya başladı. Başka çıkış yoktu. Saklanacak yer de yoktu. Sadece...

Kapının tam önünden konuşma sesleri geliyordu.

Sırt çantasını kapıp açık duran sandığın içine girdi ve başının üzerinden kapağı kapattı.

Ahşap sandığın aralıklarından ışıkların yandığını gördü.

"Gördüğünüz gibi hepsi burada," dedi Veronica. "Sandıkları kendiniz kontrol etmek ister misiniz, Bay Trott? Yoksa bana artık güveniyor musunuz?"

"Bunun için zamanım yok. Hemen taşınmaları gerek."

"Umarım Bay Van Weldon bunları güvenli bir şekilde saklayabilmek için yaşadığımız sıkıntıların değerini bilir. Bir mükâfat olacağına dair söz vermişti."

"Mükâfatınızı zaten aldınız."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Hançerin satışından elde ettiğiniz kârdan bahsediyorum. O yeterli olmalı."

"O *benim* fikrimdi! *Benim* kârım. O lanet olasıca şeyi sadece birkaç hafta ödünç aldım diye..."

Anlık bir duraksama olmuştu. Ardından Clea, Veronica'nın derin bir nefes aldığını duydu. "Silahınızı indirin, Bay Trott."

"Sandıklardan uzaklaşın."

"Yapamazsınız... yapmamalısınız..." Veronica aniden tiz ve histerik bir kahkaha atmaya başladı. "Bize *ihtiyacınız* var!"

"Artık yok," dedi Trott.

Clea ateşlenen silahın sesiyle irkildi. Üç kurşun birbirini izledi. Eliyle ağzını kapatıp boğazından yükselen çığlığı bastırdı. Sandıktaki tüm havanın çekildiğini hissediyordu. Korkuyla tıkanmış, gözyaşlarına boğulmuştu.

Ardından dehşet içindeki hıçkırık seslerini duydu. Veronica'nın hıçkırıkları. Hâlâ hayattaydı.

"Bu sadece bir uyarıydı, Bayan Cairncross," dedi Trott. "Bir dahaki sefere ıskalamayacağım."

Trott kapıdan çıkıp seslendi: "Buraya! Bu sandıkları kamyona taşıyın!"

Ayak sesleri yaklaşıyordu; iki adam ve gıcırdayan bir yükleme arabası.

"İlk önce büyük olan," dedi Trott.

Clea arabanın yaklaştığını duydu, ardından adamlar hep bir ağızdan homurdanmaya başladılar. Sandık kaldırılırken Clea tutunuyordu. Sandığın kenarıyla soğuk ve metal bir şeyin arasına sıkışmıştı. Bu, bronz gövdeli bir adamdı.

"Tanrım, bu çok ağır. Bunun içinde ne var?"

"Seni ilgilendirmez. İşine bak sen."

Her sarsıntı Clea'yı daha da sıkıştırıyordu. Sandık son kez zemine vurduğunda derin bir nefes alabildi ve içinde bulduğu kötü durumu düşünmeye başladı.

Kapana kısılmıştı. Adamlar bir ileri bir geri mekik dokuyarak sandıkları yüklerken dışarı çıkmayı başaramazdı.

İkinci sandığın sürtünme sesleri ve içinde bulunduğu sandığın üzerine kaydırılması duruma son noktayı koymuştu. An itibariyle çıkışı tamamen kapanmıştı.

Saatinin ışığına bakıp sekizi on geçtiğini gördü.

Sekizi yirmi beş geçe kamyon depodan ayrıldı. Şu ana kadar Clea'mn baldırları karıncalanmaya başlamış, talaşlar kıyafetlerinin içine girmişti ve klostrofobi nöbetiyle baş etmeye çalışıyordu. Yukarıya uzanarak kapağı kaldırmaya çalıştı fakat üzerinde duran sandık çok ağırdı.

Yüzünü küçük bir budak deliğine dayayıp yavaşça birkaç derin nefes almayı başardı. Temiz havanın tadı hissettiği paniği hafifletmişti. *Daha iyi,* diye düşündü. *Evet, bu daha iyi.*

Sert bir şey bacağına batıyordu. Elini arka cebine sokmayı başardı ve sert cismin ne olduğunu buldu: Jordan'ın saati. Çaldığı saat.

Şimdiye dek Clea'nın saati çaldığını öğrenmiş olmalıydı. Artık ondan nefret ediyor ve hayatından çıktığı için mutluluk duyuyor olmalıydı. Böyle düşünmesini istiyordu. Böyle düşünmesi gerekiyordu. O bir beyefendi, kendisi ise bir hırsızdı. Aralarındaki bu açığı hiçbir şey kapatamazdı.

Yine de, o tabuta benzer kutunun içinde büzülüp, Jordan'ın saatini eline aldığı zaman ona duyduğu özlem Clea'yı gözyaşlarına boğmuştu.

Senin için yaptım, diye düşündü. *İşini kolaylaştırmak için. Ve kendim için. Çünkü en az senin kadar iyi biliyorum ki, ben sana uygun bir kadın değilim.*

Saati dudaklarına götürüp öptü; isteyip de bir daha asla yapamayacağı gibi. Soyguncu geçmişine, işlediği suçlara ve çocukluğuna lanet etmek istiyordu. Hatta Walter Amcasına bile. Jordan'ı ondan sonsuza kadar uzaklaştıracak olan her şeye. Fakat çok yorgundu ve korkuyordu.

Bu yüzden ağlıyordu.

Bu sırada kamyon gürültüyle durmuştu. Clea'nın hem bedeni hem de ruhu uyuşmuştu. Bacaklarını felçli gibi hissediyor, kullanamıyordu.

İlk önce diğer sandıklar çıkarıldı. Ardından Clea'nın sandığı bir arabaya kaldırıldı ve bir rampadan diğerine, hız treninde bir gezinti başladı. Etrafta adamlar vardı ve sesleri geliyordu. Bir asansör onu varılacak olan yere getirdi ve sandık gürültüyle zemine bırakıldı.

Bir süre sonra hiçbir şey duyamamaya başladı. Tek duyduğu, bir motorun belli belirtisiz gürültüsüydü.

Kapağı dikkatle yukarıya itti. Diğer sandığın ağırlığı çi-

vileri tekrar yerlerine gömmüştü. Neyse ki manivelası vardı. Biraz çaba harcayarak kapağın altındaki kısma ulaştı ve manivelayla çekti.

Kapak açılmıştı.

Clea başını kaldırıp mazot kokulu havayı içine çekti. Depo bölümündeydi. Yanında, ilave depodan gelmiş olan başka sandıklar da vardı fakat etrafta kimse yoktu.

Sürünerek dışarı çıkması birkaç dakikasını aldı. Yere indiğinde baldırları yenilenen kan dolaşımıyla karıncalanmaya başlamıştı. Demir kapıya doğru yürüyüp kapıyı hafifçe araladı.

Dışarıda dar bir koridor uzanıyordu. Köşenin ardında iki adam gülüyor, denizcilerin kadınlardan uzaktayken kullandıkları kaba bir dille şakalar yapıyorlardı. Napoli'deki fahişeler hakkında konuşuyorlardı.

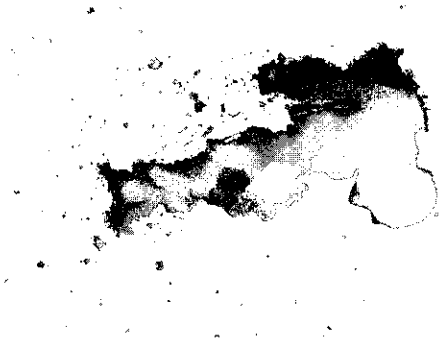
Zemin Clea'nın ayaklarının altında sarsılmaya başlamıştı ve sağa sola sallanıyordu. Motor sesleri gittikçe yükselmeye başlamıştı.

Tam o anda duvardaki acil yangın söndürücü dikkatini çekti. Üzerinde *Villafjord* yazıyordu.

Onun gemisindeyim, diye düşündü. *Van Weldon'un gemisinde kapana kısıldım.*

Zemin yeniden sallanmaya başlamıştı. Bu hareketlenme Clea'nın destek almak için duvarlara tutunmasına sebep oldu. Motordan gelen ve artan uğultuyu duyuyor, geminin gövdesinin dalgalarla sallanmasını hissediyordu; o an anlamıştı.

Villafjord denize açılıyordu.

On Dördüncü Bölüm

Hugh Tavistock'un limuzini, Guildford'un dışındaki yolun kenarında bekliyordu. Jordan ve Londra Emniyet Müdürlüğü'nden gelen iki koruma, bir Mercedes'in içinde yol kenarında durduğunda limuzinin kapısı hızla açıldı. Jordan, Mercedes'ten inip limuzinin arka koltuğuna oturdu.

Amcası Hugh'un eleştirel bakışlarıyla karşı karşıya bulmuştu kendini. "Öyle görünüyor ki," dedi Hugh, "istihbarattaki işimden sadece hayatımı *seni* kurtarmaya adadığım için ayrılmışım."

"Sana da sevgi dolu bir merhaba," diye cevap verdi Jordan. "Richard nerede?"

"Hazır ve bekliyor," diye cevapladı, sürücü koltuğundan gelen bir ses. Şoför üniforması giymiş olan Richard dönüp ona gülümsedi. "Bu hileyi müstakbel bir akrabamdan çaldım. Clea Rice nerede?"

"Bilmiyorum," dedi Jordan. "Fakat çok iyi bir fikrim var. Portsmouth'taki gemi programı için onay aldınız mı?"

"Gece yarısı denize açılacak olan, *Villafjord* adında bir gemi var. Bu bize gemiyi durdurmak için yeterli zamanı veriyor."

"*Villafjord*'a olan bu ilgi de neyin nesi?" diye sordu Hugh. "Ne taşıyor?"

"Kabaca tahminimi soracak olursan, bir servet değerindeki sanat eserleri diyebilirim." Jordan sessizce ekledi: "Ve küçük bir hırsız."

Richard, Portsmouth'a giden yola saptı. "Tüm operasyonu tehlikeye atacak. Onu durdurman gerekirdi."

"Hah! Sanki mümkünmüş gibi konuşuyorsun!" dedi Jordan. "Tahmin edebileceğin gibi hiçbir talimata uymuyor."

"Evet, Bayan Rice hakkında çok şey duydum," dedi Hugh. "Pek işbirlikçi değil galiba?"

"Kimseye güvenmiyor. Ne Richard'a ne de yetkililere."

"*Sana* güveniyor olmalı."

Jordan karanlık yola baktı. "Güvendiğini sanıyordum..." dedi yavaşça.

Fakat güvenmiyor. Son anda yalnız devam etmeyi seçti. Bensiz.

Jordan, Clea'yı anlamıyordu. Sürekli kaçmaya hazır, insana güvenmeyen bir orman yaratığı gibiydi. Bu davranışı yarı başkaldırı, yarı isyandı. Ona olan inancının ağır basmasına izin vermiyordu.

Cep saatini çalmasının altında yatan anlamı biliyordu. Jordan'ı kendinden uzaklaştırarak test etmeye çalışıyordu. Onu böyle bir sınamaya tabi tutacak kadar deliydi. Ve eğer Jordan onu yarı yolda bırakırsa canı yanacak kadar da kırılgan.

Anlamalıydım. Bunun olacağını tahmin etmeliydim.

Şimdi Jordan hem kendine, hem ona, hem de onları durmadan ayıran tüm bu şartlara öfkeliydi. Onun geçmişine. Kendine olan güvensizliğine.

Kendisinin *ona* olan güvensizliğine.

Belki de Clea başından beri doğruyu söylüyordu. Belki de tüm bunların ötesine geçebilmek için ikisinin de yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Yeniden yükselen endişe dalgasıyla önünde akıp giden yola baktı. Portsmouth'a ulaşmalarına henüz elli kilometre vardı.

MacLeod ve polis rıhtımda bekliyordu.

"Çok geç kaldık," dedi MacLeod, Hugh ve Jordan limuzinden inerken.

"Ne demek çok geç kaldık?" diye sordu Jordan.

"Siz, sanırım, genç Bay Tavistock'sunuz," dedi MacLeod.

"Yeğenim Jordan," dedi Hugh. "Neler oluyor burada?"

"Birkaç dakika önce vardık. *Villafjord*'un gece yarısı rıhtımdan ayrılması bekleniyordu."

"Nerede peki?"

"Sorun da bu. Yirmi dakika önce ayrılmış gibi görünüyor."

"Fakat saat henüz dokuz buçuk."

MacLeod başını salladı. "Görünüşe göre planlarını değiştirmişler."

Jordan karanlık limana bakakaldı. Denizden soğuk rüz-

gâr esiyor, yüzüne vurarak keskin bir tuz tadı bırakıyordu. *Clea orada. Bunu hissediyorum. Üstelik yapayalnız.*

Jordan, MacLeod'a döndü. "Onları durdurmak zorundasınız."

"Denizde mi? Çok büyük bir operasyondan bahsediyorsun! Elimizde sağlam bir kanıt bile yok. Böyle bir şey yapmak için somut hiçbir dayanağımız yok."

"İstediğiniz kanıtı *Villafjord*'da bulacaksınız."

"Bu riski alamam. Hiçbir sebep yokken Van Weldon'un üzerine oynarsam, avukatları soruşturmamı bir daha açılmamak üzere kapatır. Napoli'ye varana kadar beklememiz gerek. İtalyan polislerini, Clea'yı almaları için ikna edeceğiz."

"O zamana kadar çok geç olabilir! MacLeod, bu sizin tek şansınız olabilir. Eğer Van Weldon'u istiyorsanız *derhal* harekete geçmelisiniz."

MacLeod, Hugh'a baktı. "Siz ne düşünüyorsunuz, Lord Lovak?"

"Kraliyet Donanması'ndan yardım almamız gerekecek. Birkaç helikopter. Bunu yapabiliriz. Fakat eğer deliller gemide değilse, bir gemi dolusu bisküvinin peşine düşmüş olacağız ve bu da bizi herkese karşı komik duruma sokar."

"Size söylüyorum, deliller o gemide," dedi Jordan. "Clea da orada."

"Gerçekte peşinde koştuğun şey bu mu?" diye sordu Hugh. "O kadın mı?"

"Diyelim ki öyle."

"Kaçak bir kadın başını belaya soktu diye böylesine büyük bir operasyon başlatamayız," dedi MacLeod. "Zama-

nından önce hareket edersek Van Weldon'a karşı tüm şansımızı yitirmiş oluruz."

"Doğru söylüyor," dedi Hugh. "Burada değerlendirmemiz gereken çok fazla unsur var. Önceliğimiz kadın olmamalı."

"Kimin önemli kimin önemsiz olduğuna dair bana ders vermeyin!" diyerek karşı çıktı Jordan. "O sizin ajanlarınızdan biri değil. Kraliçeyi ve ülkeyi korumak için hiçbir yemin etmedi. O sivil biri ve onu orada bırakamazsınız. *Ben* onu orada bırakmayacağım!"

Hugh şaşkınlıkla yeğenine baktı. "Senin için bu kadar önemli yani?"

Jordan, amcasına baktı. Cevabı hiç olmadığı kadar kesindi. Rüzgâr yüzlerine vuruyor, gece gittikçe daha karanlık ve soğuk bir hal alıyordu.

"Evet," dedi Jordan, sert bir şekilde. "Benim için o kadar önemli."

Amcası gökyüzüne baktı. "Hava bozuyor ve bu her şeyi zorlaştıracak."

"Fakat... biz onlara ulaşana dek onlar denizde kilometrelerce uzakta olacaklar," dedi MacLeod. "İngiliz sularının da ötesine geçmiş olacaklar. Bu aramayı talep etmek için hiçbir yasal hakkımız yok."

"*Yasal* hakkımız yok," dedi Jordan.

"Bizi gemiyi aramak için davet edeceklerini mi sanıyorsun?"

"Bir arama olduğunu bilmeyecekler." Jordan, amcasına döndü. "Bir donanma helikopterine ihtiyacım olacak. Bir

grup da gönüllü mürettebat istiyorum."

Hugh endişe içinde, bir süre yeğenine baktı. "Seni destekleyecek bir yetkili olmayacak. Anlıyor musun?"

"Evet."

"Ters giden bir şey olursa..."

"Donanma varlığımı inkâr edecek. Bunu da biliyorum."

Hugh başını salladı; bu karar ona acı veriyordu. "Jordan, sen benim tek yeğenimsin..."

"Ve soylu bir aile olarak, bu işi başarmamamız mümkün değil. Değil mi?" Jordan gülümseyerek amcasının omzunu sıktı, ona güven vermek istiyordu.

Hugh iç çekti. "Bu kadın oldukça sıradışı bir şey olmalı."

"Seninle tanıştıracağım," dedi Jordan ve bakışlarını suya çevirdi. "Onu o lanet gemiden kurtarır kurtarmaz."

Adamların sesleri koridor boyunca devam edip koridorun sonunda azaldı.

Clea kapının yanında hareketsiz bir halde durmaya devam ediyor, depo bölgesinden çıkıp çıkmama konusunda karar vermeye çalışıyordu. Tekrar limana yanaşmadan önce yeni bir saklanma yeri bulmalıydı. Önünde sonunda biri gelip yük bölgesini kontrol edecekti ve o zaman Clea'nın olmak istediği en son yer bir sandığın içiydi.

Etraf boş görünüyordu.

Sandık odasından çıkıp adamların gittiği yönün tersine doğru yürümeye başladı. Güvertenin alt kısmı kafa karıştırıcı koridor ve geçitlerle doluydu. Peki şimdi nereye gidecekti?

Kafasındaki soru, duyduğu ayak sesleriyle birlikte yok oldu. Panik içinde en yakın kapıdan içeri daldı.

Buranın mürettebata ait bölme olduğunu anlayınca dehşete düşmüştü. Üstelik ayak sesleri de yaklaşmaktaydı. Kilitli dolapların bulunduğu sıraya doğru koşup kapılardan birini açtı ve içeriye sıkıştı.

İçerisi sandıktan daha dardı. Bir yığın iğrenç kokulu gömlek ve daha da iğrenç kokulu tenis ayakkabılarının arasında kalmıştı. Havalandırma deliklerinin arasından iki adamın odaya girdiğini gördü. Bir tanesi dolaplara doğru yürüdü. Adam yanındaki dolabı açınca Clea o kadar rahatlamıştı ki neredeyse çığlık atacaktı.

"Hava bozacakmış diyorlar," dedi adam, yağmurluğunu giyerken.

"Kahretsin, rüzgâr şimdiden yirmi beş deniz mili şiddetinde esiyor."

Adamlar kötü hava koşulları için uygun kıyafetlerini giyinmiş halde odadan çıktı.

Clea dolaptan çıktı. Bir odadan diğerine dolanıp duramazdı; daha iyi bir saklanma yeri bulmak zorundaydı. Rahatsız edilmeden kalabileceği bir yer...

Filikalar. Filmlerde filikaların saklanma yeri olarak kullanıldığını görmüştü. Gemide acil bir durum olmadıkça, limana yanaşana kadar orada güvenli bir şekilde bekleyebilirdi.

Dolapları karıştırıp bir denizci montu ve siyah bir şapka buldu. Sonra da başı kaplanmış, minyon vücudu da ceket tarafından yutulmuş bir halde mürettebatın bölmesinden çıkıp

güverteye giden merdivenlere doğru yürümeye başladı.

Dışarıda rüzgâr deli gibi esiyordu; gece rüzgâr ve yağmurla kaplanmıştı. Karanlığın arasından bir sürü adamın güvertede dolandıklarını görebiliyordu. İkisi bir ambar kapısını kapatmaya çalışıyor, üçüncüsü de dürbünle gözetleme yapıyordu. Hiçbiri onun bulunduğu tarafa bakmıyordu.

Küpeştenin sancak tarafında iki tane filika gördü. İkisi de muşambayla örtülmüştü. Orada hem gizlenebilir hem de kuru kalabilirdi. *Villafjord*, Napoli'ye vardığı zaman da gizlice kıyıya çıkabilirdi.

Üzerindeki denizci ceketine daha sıkı sarınıp sakin ve dikkatli bir şekilde filikalara doğru yürümeye başladı.

Simon Trott köprüde durmuş, pencereden, yaklaşan kötü havayı seyrediyordu. Kaptan, geçitte Villafjord için herhangi bir zorluk yaşanmayacağını temin etmiş olsa da Trott bir türlü üzerindeki gerginliği atmayı başaramıyordu.

Görünüşe göre Victor Van Weldon, Trott'la aynı şeyleri hissetmiyordu. Yaşlı adam sakin bir halde yanında oturmuş, burnundaki tüplerden oksijen soluyordu. Van Weldon denizde çıkacak olan bir fırtına gibi gereksiz şeylerle endişeye kapılmazdı. Onun yaşında, sağlık durumu gittikçe kötüleşen birinin korkacak neyi olabilirdi ki?

Trott kaptana sordu: "Daha da kötüleşecek mi?"

"Çok fazla kötüye gideceğini sanmıyorum," dedi kaptan. "Gemi bununla baş edecektir. Fakat bu kadar endişeliyseniz, Portsmouth'a geri dönebiliriz."

"Hayır," diyerek karşı çıktı Van Weldon. "Geri döne-

meyiz." Aniden öksürmeye başladı. Yaşlı adam elindeki mendile tükürürken köprüde bulunan herkes tiksintiyle bakışlarını çevirdi.

Trott da bakışlarını kaçırıp aşağıdaki ana güverteye baktı; üç adam sırtını rüzgâra vererek çalışıyordu. Tam o anda Trott dördüncü bir kişinin sancak tarafındaki küpeştede hareket ettiğini gördü. Güvertenin ışığının altında bir an belirip ardından gölgelerin arasına karışmıştı.

İlk filikanın orada durup etrafına bakındı ve muşambayı çözmeye başladı.

"O da kim?" diye sordu Trott sert bir şekilde. "Filikanın yanındaki adam kim?"

Kaptan kaşlarını çattı. "Tanımıyorum."

Trott anında çıkışa yöneldi.

"Bay Trott?" diyerek seslendi kaptan.

"Ben hallederim."

Trott güverteye vardığı zaman makineli tüfeğini hazır etmişti. Gördüğü kişi gözden kaybolmuştu. Filikanın üzerindeki muşambanın bir köşesi açıktı. Trott gizlice yaklaştı ve ani bir hareketle muşambayı çekip silahını gölgelerin arasında büzülmüş olan kişiye doğrulttu.

"Dışarı!" diye bağırdı Trott, "Hadi, *dışarı*."

Muşambanın altındaki şahıs doğrularak başını kaldırdı. Güvertedeki ışığın aydınlatmasıyla Trott karşısında duran şok edici tanıdık yüzü gördü.

"Bulunması zor Bayan Clea Rice," dedi Trott.

Ve gülümsedi.

Kamara geniş, lüks eşyalı ve bir insanın mükemmel bir oturma odasından beklediği her türlü konfora sahipti. Sadece yukarıda sallanan kristal avizeler odanın bir gemi kamarası olduğu gerçeğini açığa vuruyordu.

Clea'nın bağlandığı sandalye yeşil kadife kumaşla döşenmişti ve kolları maun ağacından oyulmuştu. *Beni kesinlikle burada öldürmeyecekler*, diye düşündü. *Bu pahalı antikanın üzerine kanımın akmasını istemezler.*

Trott, Clea'nın ceplerini ve sırt çantasını masanın üstüne boşaltmış, maymuncuklarını inceliyordu. "Bakıyorum, hazırlıklı gelmişsin," dedi alaycı bir tavırla. "Gemiye nasıl bindin?"

"Meslek sırrı."

"Yalnız mısın?"

"Bunu sana söyleyeceğimi mi sanıyorsun?"

Trott iki adımda onun yanına gelip, yüzünün tam ortasına bir tokat attı; o kadar sert vurmuştu ki Clea'nın başı geriye doğru savruldu. Darbenin etkisiyle o kadar sarsılmıştı ki bir süre konuşamadı.

"Bayan Rice," dedi Victor Van Weldon, "Bay Trott'u daha fazla kızdırmak istemezsiniz. Sinirlendiği zaman çok acımasız olabiliyor."

"Fark ettim," diye homurdandı Clea. Gözlerini kısarak bulanık bakışlarını Van Weldon'a çevirdi. Sandığından daha güçsüz bir adamdı. Ve yaşlıydı, hem de çok. Burun deliklerinden çıkan oksijen tüpleri, tekerlekli sandalyesine asılı duran yeşil bir şişeye bağlıydı. Yaralı elleri bir kâğıt kadar ince görünüyordu. Hayata tutunmaya çalışan bir adamdı. Clea'yı öldürmek ona ne kaybettirebilirdi ki?

"Sana tekrar soruyorum," dedi Trott. "Yalnız mısın?"

"Yanımda bir deniz komandosu ekibi getirdim."

Trott ona tekrar vurdu. Sanki başında binlerce ampul patlamış gibiydi.

"Jordan Tavistock nerede?" diye sordu Trott.

"Bilmiyorum."

"Seninle mi?"

"Hayır."

Trott, Jordan'ın altın cep saatini alıp kapağını açtı ve içindeki yazıyı okudu. "Bernard Tavistock." Clea'ya baktı. "Nerede olduğuna dair bir bilgin yok mu?"

"Sana söyledim, yok."

Trott saati kaldırdı. "O halde bununla ne yapıyorsun?"

"Onu çaldım."

Gelecek olan tokada karşı kendini hazırlamasına rağmen darbe yine nefesini kesmeyi başarmıştı. Çenesinden kan akıyordu. Sersemlemiş bir halde, ayağının altındaki tüylü halıya akan kan damlacıklarını seyrediyordu. *Ne kadar ironik,* diye düşündü. *Ona doğruyu söylüyorum ve bana inanmıyor.*

"Hâlâ seninle birlikte çalışıyor, değil mi?" diye sordu Trott.

"Artık benimle birlikte olmak istemiyor. Onu terk ettim."

Trott, Van Weldon'a döndü. "Bence Tavistock hâlâ bir tehdit oluşturuyor. Onu canlı ele geçirmeliyiz."

Clea'nın başı aniden kalktı. "Hayır. Hayır, onun bu durumla hiçbir ilgisi yok!"

"Geçen hafta hep seninle birlikteydi."

"Onun şanssızlığı."

"Neden beraberdiniz?"

Clea omzunu silkti. "Şehvet."

"Buna inanacağımı mı sandın?"

"Neden olmasın?" Başını isyankâr bir şekilde kaldırdı. "Birçok adamın hormonlarını hareketlendiriyorum."

"Bununla hiçbir yere varamayız!" dedi Van Weldon. "Onu denize atın."

"Ne öğrendiğini bilmek istiyorum. Tavistock'un ne öğrendiğini de. Yoksa kör gibi iş yapmış oluruz. Eğer Interpol..." Aniden döndü.

Dahili telefon çalıyordu.

Trott odanın diğer ucuna yürüyüp hoparlör düğmesine bastı. "Evet, Kaptan?"

"Yukarıda bir durum var, Bay Trott. Geminin kıç tarafına yaklaşmış bir Kraliyet Donanması gemisi var. Gemiye girmek için izin istiyorlar."

"Neden?"

"Portsmouth'tan çıkan tüm gemileri, bir İrlanda Cumhuriyet Ordusu teröristine karşı aramak istiyorlar. Gemilere kaçak binmiş olabileceklerini düşünüyorlar."

"İstek reddedildi," dedi Van Weldon sakin bir şekilde.

"Helikopter destekleri de var," dedi kaptan. "Ve başka bir gemi daha yolda."

"Otuz kilometre sınırını aşmış bulunmaktayız," dedi Van Weldon. "Gemimize binmeye hakları yok."

"Efendim, işbirliği yapmamızı önerebilir miyim?" dedi kaptan. "Rutin bir mesele gibi görünüyor. Bilirsiniz, İngiliz-

ler sürekli İrlanda Cumhuriyet Ordusu araması yapıyor. Muhtemelen sadece mürettebatımıza bakmak isteyeceklerdir. Eğere reddedersek şüphe uyandırabiliriz."

Trott ve Van Weldon birbirlerine baktı. Sonunda Van Weldon başıyla onayladı.

"Bütün adamları güverteye toplayın," dedi Trott, dahili telefonun diğer ucuna. "İngilizler mürettebatı incelesin. Fakat hepsi bu kadar."

"Evet, efendim."

Trott, Van Weldon'a döndü. "Onları karşılamak için güverteye çıksak iyi olacak. Ve size gelince, Bayan Rice..." Clea'ya baktı.

"O beklemek zorunda," dedi Van Weldon ve tekerlekli sandalyesini asansöre doğru sürdü. "Onun güvende olduğundan emin ol. Güvertede buluşuruz." Asansöre girmeyi başarıp kapıyı kapattı ve asansör uğultuyla hareket etti.

Trott dikkatini Clea'nın bağlarına vermişti. Bileklerini saran ipleri o kadar sıkmıştı ki kadın acıyla haykırıyordu. Ardından ağzını da bantladı.

Kapı arkasından kapandığı anda Clea bağlarını çözmek için çabalamaya başladı. Birkaç acı verici kıvranmadan sonra hiç ümit olmadığını anladı. İpleri çözmeyi başaramayacaktı.

Hayal kırıklığı gözyaşları dökerek sandalyeyle birlikte geri devrildi. Kraliyet Donanması birazdan güverteye çıkmış olacaktı. Ayaklarının altında kurtarılmayı bekleyen bir kurban olduğunu asla bilemeyecekler, tahmin edemeyeceklerdi.

Dokunacak kadar yakın ama bir o kadar da uzak.

Dişlerini gıcırdatarak yeniden ipleri çözmeye girişti.

"Bizimle gelmek istediğine emin misin?"

Jordan helikopterin pencerelerinden aşağıda duran *Villafjord*'un güvertesine baktı. Düşman bölgesine inmek zorlu olacaktı fakat bu kadar rüzgârda ve karanlığın içinde onu kimse tanımazdı.

"Geliyorum," dedi Jordan.

"En fazla yirmi dakikan olacak," dedi karşısında oturan deniz subayı. "Sonra gemiyi boşaltacağız. Sen gelsen de gelmesen de."

"Anlıyorum."

"Yasal olarak desteğimiz yok. Eğer Van Weldon üst komutaya şikâyette bulunursa kıyamet gününe kadar derdimizi anlatır dururuz."

"Yirmi dakika. Bu yeterli." Jordan siyah beresini kaşlarına kadar çekti. Ödünç aldığı Kraliyet Donanması üniforması omuzlarını biraz sıkıyordu ve makineli tüfeği de göğsünde asılı duran yabancı bir askının üzerinde oldukça rahatsız ediciydi fakat eğer bu maskeli baloda yer almak istiyorsa ikisi de kesinlikle gerekliydi. Maalesef ekipteki diğer yedi adamın hepsi deniz subayıydı ve yanlarına amatör birini alma konusunda oldukça şüpheciydiler. Küçümseyici gözlerle Jordan'ı izliyorlardı.

Jordan onları umursamayarak *Villafjord*'un güvertesine odaklandı; şimdi tam altlarındaydı. Pilot küçük bir manevrayla helikopteri durdurdu. Adamlar anında inmeye başladılar. Jordan da aralarındaydı.

Pilot sallanan güvertede meydana gelebilecek tehlike-

lere özen göstererek tekrar kalkışa geçti ve *Villafjord*'daki mürettebatını kısa süreliğine yalnız bıraktı.

Sarı saçlı bir adam onlara doğru yaklaşıyordu.

Jordan, ekibindeki adamların arkasına geçti ve yüzünü gizledi. Anında yakalanırsa bu hiç iyi olmazdı.

Donanma ekibinin üst düzey subayı öne çıkıp sarışın adamla buluştu. "Binbaşı Tobias, Kraliyet Donanması'ndan."

"Simon Trott. Operasyon Başkan Yardımcısı, Van Weldon Şirketi. Size nasıl yardımcı olabiliriz, Binbaşım?"

"Mürettebatınızı denetlemek istiyoruz."

"Elbette. Zaten toplandılar." Trott köprü merdivenlerinde duran bir grup adamı işaret etti.

"Herkes güvertede mi?"

"Kaptan ve Bay B-Van Weldon dışında. Onlar köprüde."

"Aşağıda kimse yok mu?"

"Hayır, efendim."

Binbaşı Tobias başıyla onayladı. "Başlayalım o zaman."

Trott onları yönlendirmek için döndü. Çıkarma ekibinin geri kalanı Trott'u takip ederken Jordan arkadan geliyor ve sıvışmak için fırsat kolluyordu.

Geminin orta bölümünden aşağıya indiğini kimse fark etmedi.

Tüm mürettebat yukarıdayken, aşağıyı tek başına aramak zorundaydı. Fazla zamanı yoktu. İlk koridorda hızla ilerleyip her kapıdan bakıp Clea'nın adını sesleniyordu. Mürettebat ve subay bölmeleri ile yemekhane ve mutfağı da geçti.

Clea'dan iz yoktu.

Geminin kıç tarafına doğru yürüyerek depo bölümü gibi görünen bir yere vardı. İçeride çeşitli boyutlarda yaklaşık bir düzine sandık vardı. Bir tanesinin kapağı aralıktı. Jordan kapağı kaldırıp içine baktı.

Yumuşak paketlere sarılmış bronz bir heykel kafası duruyordu. Ve bir de siyah eldiven; kadın eline uygun, beş beden.

Jordan çabucak odanın içine baktı. "Clea?" diye seslendi.

On dakika geçmişti bile.

Gittikçe artan bir panikle koridorda yürümeye devam etti ve hızla kapıları açıp her odaya bakarak ilerledi. Çok az zamanı kalmıştı ve henüz motor odasına, yük bölümlerine ve birçok odaya bakmamıştı.

Başının üzerinde bir gürültü duydu; gittikçe yükseliyordu. Helikopter iniş yapıyordu.

İleride, üzerinde *Özel* tabelası olan maun bir kapı vardı. Kaptan kamarası mı? Jordan kapı tokmağını denedi ve kilitli olduğunu gördü. Birkaç kez vurup seslendi: "Clea?"

Cevap yoktu.

Clea, Jordan'ın ona seslendiğini duymuştu.

Cevap vermeye ve bağırmaya çalışmış fakat ağzındaki bant sessiz bir iniltiden fazlasına izin vermemişti. Ona ulaşmak için telaşla kıvranmaya ve ipleri çekiştirmeye başladı. O kadar sıkı bağlanmıştı ki, elleri ve ayakları uyuşmuştu, hareket edemiyordu.

Beni bırakma! diye haykırmak istiyordu. *Beni bırakma!*

Fakat Jordan'ın uzaklaştığını biliyordu.

Çaresizlik içinde bedenini sağa sola savurmaya başladı. Sandalye kalktı ve devrildi. Başı bir sehpaya vurmuştu. Acı bir şimşek gibi kafatasını sardı ve kendinden geçerek yığılmasına neden oldu. Gözleri kararıyordu. Bilincini kaybetmemek için savaşıyor, içindeki en ufak istek ve güç damlasıyla çırpınıyordu. Fakat yine de gözlerinin önündeki karanlığı gideremiyordu.

Hafif bir gürültü duydu. Bir daha ve bir daha, tıpkı karanlıkta yankılanan bir davul sesi gibiydi.

Görmeye çalıştı. Karanlık dağılıyordu. Mobilyaların siluetlerini görebiliyordu. Ve gürültünün kapıdan geldiğini anladı.

Üzerine doğru yağan ahşap parçacıkları yağmuruyla kapı aniden kırıldı. Kırmızı bir yangın baltası kapıyı kırmaya devam ediyordu. Son bir vuruşla ahşabın üzerinde bir delik açmayı başardı. İçinden geçen kol kapı kilidini yoklamaya başladı.

Jordan hızla odaya girdi.

Clea'ya bakıp mırıldandı: "Tanrım..."

Hemen yanında diz çöktü. Kadının elleri o kadar uyuşuktu ki Jordan'ın ipleri kestiğini bile hissetmedi.

Fakat onu öptüğünü hissetmişti. Jordan ağzındaki bandı çıkardı. Onu yerden kaldırıp dudaklarını onunkilere bastırdı. Clea kendini onun kollarına bırakmıştı; o hıçkırırken Jordan saçlarını ve yüzünü öpüyor, adını söylüyordu.

Hafif bir bip sesi geliyordu. Jordan başını kaldırdı ve kemerindeki çağrı cihazını susturdu. "Bu bizim için yapılan bir dakika uyarısı," dedi. "Buradan çıkmamız gerek. Yürüyebilir misin?"

"Ben... sanmıyorum. Bacaklarım..."

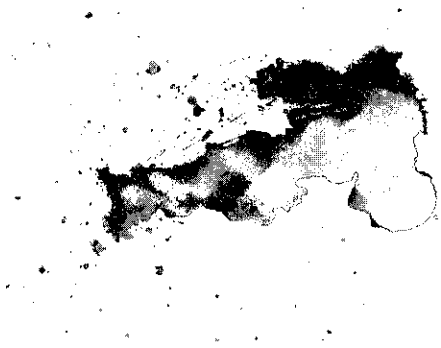
"O halde seni taşırım." Jordan onu kollarına aldı. Tahta parçacıklarıyla dolu halının üzerinden geçerek onu dışarıya, koridora çıkardı.

"Gemiden nasıl çıkacağız?" diye sordu Clea.

"Bindiğim gibi. Donanma helikopteri." Jordan köşeyi döndü.

Ve durdu.

"Korkarım, Bay Tavistock," dedi Simon Trott, önlerinde durarak, "helikopteri kaçıracaksınız."

On Beşinci Bölüm

Clea, Jordan'ın kollarının onu daha sıkı sardığını hissediyordu. O sessizlikte kalbinin deli gibi çarptığını hissediyordu.

Trott makineli tüfeğinin namlusunu kaldırdı. "Onu yere indir."

"Yürüyemiyor," dedi Jordan. "Başını çarptı."

"Çok güzel. O zaman sen taşıyacaksın."

"Nereye?"

Trott silahı koridorun sonuna doğru salladı. "Yük bölmesine."

Silah Jordan'a başka seçenek bırakmamıştı. Kollarında Clea'yla birlikte koridorda ilerleyip bir kapıdan geçtiler ve ağzına kadar paketleme sandıklarıyla dolu olan yük bölmesine girdiler.

"Çıkarma birlikleri benim gemide olduğumu biliyor," dedi Jordan. "Bensiz gitmeyecekler."

"Öyle mi?" Trott yukarıdan gelen pervane seslerine

doğru başını kaldırdı. "Tam da bunu yapmak üzereler."

Helikopter havaya kalkarken çıkardığı gürültüyü duydular.

"Çok geç," dedi Trott, pişmanlıkla başını sallayarak. "Artık inkârın karanlık dünyasındasınız, May Tavistock. Gemiye hiç binmediğinizi iddia edeceğiz. Ve Kraliyet Donanması da bunun aksini iddia etmek için zorlu zamanlar geçirecek." Sandıkları göstererek yine silahını salladı. "İkiniz için de yeterince büyük. Rahat bir son diyebilirim."

Bizi sandığın içinde vuracak, diye düşündü Clea. Peki sonra ne olacaktı?

Tabii, denize zorunlu iniş: Clea ve Jordan birlikte dibi boylayacaklardı ve bedenleri bir denizaltı tabutunun içinde sonsuza kadar hapsolacaktı. Aniden nefes alamadığını hissetti. Dehşet içindeydi, düşünemiyordu bile.

Jordan konuştuğu zaman sesinin inanılmaz derecede sakin çıktığını fark etti.

"Napoli'de sizi bekliyor olacaklar," dedi Jordan. "Interpol ve İtalyan polisi. Bunun, bir sandığı suya atmak kadar kolay olacağını sanmıyorsun, değil mi?"

"Yıllarca Napoli'ye parayla giriş yaptık."

"Demek durum artık değişiyor. Karanlık ve kapalı yerleri sever misin? Çünkü kendini tam olarak öyle bir yerde bulacaksın. Hayatının sonuna kadar."

"Yeter bu kadar," dedi Trott. "Onu yere indir ve sandığın kapağını aç." Manivelayı alıp Jordan'a uzattı. "Yap şunu. Ani hareketlerden kaçın."

Jordan, Clea'yı yere indirdi. Bacakları hâlâ uyuşuktu ve

ayakta duramıyordu. Jordan onun yanına çöküp gözlerinin içine baktı. Jordan'ın bakışlarındaki bir şey Clea'nın dikkatini çekmişti. Ona bir şey söylemek istiyordu. Ona doğru eğildi ve ceketinin önünü açtı. Clea o anda Jordan'ın ceketinin içindeki omuzluğu fark etti.

Silahı vardı!

Jordan'ın sırtı Trott'un görüş açısını engelliyordu. Clea elini çabucak Jordan'ın ceketinin içine soktu ve kılıfın içindeki silahı alıp göğsüne bastırdı.

"Onu yerde bırak!" diye emretti Trott. "Lanet olasıca sandığı aç!"

Jordan yaklaşıp ağzını Clea'nın kulağına dayadı. "Beni kalkan olarak kullan," diye fısıldadı. "Göğsünü hedef al."

Clea dehşetle ona baktı. "Hayır..."

Jordan acı dolu bir ısrarla onun omzunu kavradı." *Yap şunu.*"

Bakışları buluştu. Clea'nın hayatı boyunca hatırlayacağı bir şeydi. O gözlerindeki ifadeyi asla unutmayacaktı. *Yaşamak zorundasın, Clea. İkimiz için.*

Jordan onun omzunu tekrar sıkarak gülümsedi.

"Hadi, kapağı kaldır!" diye bağırdı Trott.

Clea parmağını tetiğe soktu. Daha önce hiç kimseyi vurmamıştı. Eğer ıskalarsa, eğer onu vuramazsa, Trott tüm şarjörü Jordan'ın bedenine boşaltırdı. Hedefi vurmak ve ölümcül olmak zorundaydı.

Jordan'ın hatırına.

Jordan'ın dudakları Clea'nın alnını okşadı ve tüm sıcaklığını verdi; bir dahaki sefer, ölümün soğukluğunu taşıyor olabilirdi.

"Sanırım seni hızlandıracak bir şeye ihtiyacın var," dedi Trott. Silahını kaldırıp havaya ateş etti.

Clea, Jordan'ın acıyla irkildiğini ve bacağını tutarak inlediğini gördü. Clea dehşet içinde yere sıçrayan kan damlacıklarına baktı. Jordan'ın kanının görüntüsü, Clea'nın öfkeden çıldırmasına sebep olmuştu. Hiddeti tüm tereddüdünü alıp götürmüştü.

Silahı iki eliyle tutarak Trott'a doğrulttu ve ateş etti.

Kurşun Trott'u göğsünden vurdu. Geriye doğru sendelerken yüzü şaşkınlıkla donup kalmıştı. Sarhoş gibi ayaklarının üzerinde sallanıyordu. Elindeki silah düşerek yere çarptı. Silahın yanına diz çöktü, geri alabilmek için birkaç hamle yaptı fakat elleri işlevini yitirmişti. Yere yığılırken, parmakları hâlâ silahı alabilmek için kasılıyordu. Fakat sonra hareketleri durdu.

"Çık buradan," dedi Jordan nefes nefese.

"Seni bırakmayacağım."

"Ben buradan gidemem, nokta. Bacağım..."

"Konuşma!" diye haykırdı Clea. Topallayan bacaklarla Trott'un bedeninin yanına yürüdü ve silahını aldı. "Bu gemiden çıkmamız zaten mümkün değil! Silah seslerini duydular. Bir-iki dakikaya kadar herkes buraya inecek. Birlikte kalsak daha iyi olur." Tekrar sendeleyerek Jordan'ın yanına döndü.

Jordan kendi kan gölünün ortasında oturuyordu. Clea şefkatle onun yüzünü ellerinin arasına alıp dudağına bir öpücük kondurdu.

Jordan dudakları soğumuştu bile.

Clea çaresizlik içinde hıçkırarak, onun başını kucağına aldı. *Her şey bitti*, diye düşündü, koridorda kendilerine doğru yaklaşan ayak seslerini duyduğu zaman. *Yapabileceğimiz tek şey acı son gelene kadar savaşmak. Ve ölümün çabuk gelmesini ummak.* Ona doğru eğildi ve fısıldadı: "Seni seviyorum."

Ayak sesleri neredeyse yük bölmesine gelmek üzereydi.

Tuhaf bir sakinlikle Clea silahı doğrulttu ve kapıya doğru nişan aldı.

Fakat ateş etmedi. Kraliyet Donanması üniforması giyen bir adam şaşkınlıkla ona bakarak gözlerini kırpıştırıyordu. Adamın arkasında üç kişi daha vardı ve onlar da üniformalıydı. Adamlardan biri Richard Wolf'tu.

Richard hızla odaya girdi ve Jordan'ın hızla büyüyen bir kan gölünün içinde yattığını gördü. Dönüp bağırdı: "Helikopteri geri çağırın! Tıbbi ekip beklemede olsun!"

"Anlaşıldı, efendim!" Deniz subaylarından biri dahili telefona doğru koştu.

Clea hâlâ silahı tutuyordu. Yavaşça namluyu eğdi fakat silahı bırakmadı. Güvendiği tek somut şeyi de bırakmak istemiyordu. Bırakırsa, boyutsuz boşluğa düşeceğinden korkuyordu.

"Hadi. Onu ben alayım."

Şaşkınlıkla Richard'a baktı. Richard ona sevgiyle bakarak elini uzattı. Clea tek kelime etmeden silahı ona uzattı. Richard başıyla onaylayarak sessizce konuştu. "Aferin kızıma."

On beş dakika içinde tıbbi ekip gelmişti; yakınlardaki

Kraliyet Donanması gemisinden helikopterle getirilmişlerdi. O zamana kadar Clea'nın bacaklarında kan yeniden dolaşmaya başlamıştı. Dengesiz bile olsa ayakta durabiliyordu. Başı her zamankinden daha çok ağrıyordu. Bir doktor onu muayene edip şakağındaki yaralanmaya bakmak istediğinde onu kenara itmişti.

Tüm dikkati Jordan'ın üzerindeydi. Serum kanallarının Jordan'ın damarlarına girişini ve sedyeye yatırılışını izliyordu. Sedyenin gireceği asansöre kendisi de binmişti.

Subaylardan biri onu helikopterden uzaklaştırmaya çalışınca ancak o zaman Jordan'dan ayrılmak zorunda olduğunu anlamıştı. Aniden panik olmuş, eğer şimdi giderse onu bir daha göremeyeceğinden korkmuştu.

İleri doğru atılıp deniz subayını dirsekleriyle itmeye başladı. Onu sıkıca tutan bir el olmasaydı koşarak helikoptere binecekti.

Bu el Richard Wolf'undu.

"Bırak gideyim!" diyerek hıçkırdı ve çırpınmaya başladı.

"Bir hastaneye götürülecek. Ona iyi bakacaklar."

"Onun yanında olmak istiyorum! Bana ihtiyacı var!"

Richard onu omuzlarından sıkıca tuttu. "Onu yakında göreceksin, söz veriyorum! Fakat şimdi bizim *sana* ihtiyacımız var, Clea. Bize her şeyi anlatmalısın. Van Weldon ve gemisiyle ilgili."

Pervane motorunun gürültüsü Richard'ın sözlerini bastırmıştı. Clea çaresizce bakan gözlerle helikopterin havalanmasını izledi. *Lütfen ona iyi bakın,* diye dua etti. *Tek iste-*

diğim bu. Lütfen onu koruyun.

Arka lambaların karanlıkta kayboluşunu seyretti. Bir dakika sonra gürültü azalmıştı ve sadece rüzgâr ve deniz sesleri geliyordu.

"Bayan Rice?" Richard onu hafifçe dürttü.

Clea gözyaşları içinde ona baktı. "Size her şeyi anlatacağım, Bay Wolf," dedi. Ve boğazından acı dolu bir kahkaha yükseldi. "Gerçeği bile."

Jordan'ı en son iki gün önce görmüştü.

Jordan'ın çok kan kaybettiğini, fakat ameliyatın iyi geçtiğini söylemişlerdi. Daha fazla bilgi alamamıştı.

Richard Wolf, Clea'yı Askeri İstihbarat'a ait, Londra'da güvenli bir eve kapatmıştı. Beyaz çitleri ve bahçesi olan, küçük ve sevimli bir taş kulübeydi. Fakat Clea orayı bir hapishane olarak görüyordu. Üç adam girişlerde bekliyor ve Clea'nın gözündeki bu imajı dağıtmak için hiçbir şey yapmıyorlardı.

Richard adamların ihtiyaç olduğunu söylemişti. Hayatı yine aktif hale gelebilirdi. Şu anda dışarıya çıkması tehlikeliydi. Van Weldon'un gücünün yıkılışı herkes tarafından duyulana kadar Clea'nın gözlerden uzak olması gerekiyordu.

Ve Jordan'dan da.

Clea ayrılığın gerçek amacını anlamıştı. Jordan'ın aristokrat ailesinin en sonunda baskın gelmesi onu şaşırtmıyordu. Clea böyle bir aileye girebilecek kadınlardan değildi. Özellikle de korunması gereken bir itibar söz konusuysa. Jordan'ın ona ne kadar değer verdiği önemli değildi. Clea onun

için değerli olduğunu biliyordu fakat geçmişi aralarına giriyordu.

Tavistock'lar sadece Jordan'ın iyiliğini düşünüyordu. Fakat Clea bu yüzden onları suçlayamazdı.

Ama özgürlüğünü elinden almalarına kızmıştı. İki gün boyunca, küçük keyifli hapishanesine tahammül etmişti. Bahçece yürümüş, televizyon izlemiş ve dergileri karıştırmıştı.

Esaretinin ikinci gününde artık canına tak etmişti.

Sırt çantasını alıp dışarıya çıkmış ve ön kapıda duran görevliye doğru yürümüştü: "Dışarıya çıkmak istiyorum."

"Korkarım bu imkânsız," dedi görevli.

"Ne yapacaksın? Beni vuracak mısın?"

"Bana verilen emir sizin güvenliğinizi sağlamak. Gidemezsiniz."

"Seyret o zaman." Sırt çantasını omzuna atıp kapıları açmak için itmeye başlamıştı ki siyah bir limuzin garaj yoluna girdi. Tam Clea'nın yanında durdu. Clea sürücünün arabadan inip arka kapıyı açmasını şaşkınlıkla izledi.

Yaşlı bir adam arabadan indi. Cüsseliydi ve saçları kelleşiyordu fakat kaliteli takım elbisesiyle oldukça şık görünüyordu. Bir süre sessizce durup Clea'ya baktı.

"Demek söz konusu kadın sensin," dedi sonunda.

Clea rahat bir tavırla adamı süzdü. "Peki, söz konusu adam kim?"

Adam elini uzattı. "Ben Hugh Tavistock. Jordan'ın amcası."

Clea bir an için sesini kaybetti. Sessizce elini uzatıp to-

kalaştı. *Tıpkı Jordan'ın eline benziyordu.*

"Konuşacak çok şeyimiz var, Bayan Rice," dedi Hugh. "Arabaya binmek ister misiniz?"

"Aslında, ben de tam buradan ayrılmak üzereydim."

"Yani onu görmek istemiyor musunuz?"

"Yani... Jordan'ı mı?"

Hugh başıyla onayladı. "Hastane biraz uzak. Bu sırada birbirimizi tanımaya vaktimiz olur."

Clea adamı inceledi ve neler olacağını anlamaya çalıştı. Yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu; yüzü şifrelenmişti sanki.

Clea limuzine bindi.

Yan yana oturup bir süre hiç konuşmadılar. Pencerenin dışında kasaba gittikçe uzaklaşıyordu. Parlak sonbahar renkleri ağaçları canlandırmıştı. *Birbirimize söyleyeceğimiz ne olabilir ki?* diye merak etti. *Ben onun dünyasına yabancıyım, o da benim dünyama yabancı.*

"Yeğenim sana bağlanmış gibi görünüyor," dedi Hugh.

"Yeğeniniz iyi bir adam," dedi Clea. Penceren dışarıya bakıp ekledi: "Çok iyi bir adam."

"Ben de hep öyle düşünmüştüm."

"O daha iyisini..." Clea duraksayıp gözyaşlarını engellemeye çalıştı. "O en iyisini hak ediyor."

"Doğru."

"O yüzden..." Çenesini kaldırıp ona baktı. "Zorluk çıkarmayacağım. Anlamalısınız, Lord Lovat, hiçbir talebim yok. Hiçbir beklentim olmayacak. Tek istediğim..." Bakışlarını kaçırdı. "Tek istediğim onun mutluluğu. Bunun için ne

gerekirse yaparım. Gerekirse ortadan kaybolurum."

"Onu seviyorsun." Bu bir soru değil, açıklamaydı.

Clea bu kez gözyaşlarını engelleyemedi. Yavaş ve sessizce akmaya başladılar.

Hugh iç çekerek arkasına yaslandı. "Bu pek farklı bir durum değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Birçok kadın yeğenime âşık oluyor."

"Nedeni ortada."

"Fakat hiçbiri sizin gibi değil. Siz de farkındasınızdır herhalde. Victor Van Weldon'un yıkılmasını neredeyse tek başınıza sağladınız. Bir silah nakliyesi imparatorluğunu yerle bir ettiniz."

Clea omuzlarını silkti. Hiçbiri umurunda değildi. Ve o anda her şey mantıksız geliyordu. Hugh, *Villafjord*'un denize açılmasından itibaren neler olduğunu anlatırken onu dinlemiyordu bile. Ne Oliver ile Veronica Cairncross'un tutuklanması ne de *Max Havelaar* hakkında yeni bir soruşturma başlatılmasını. Hugh, Cairncross Bisküvileri deposunda gizli füzelerin bulunduğunu da anlatıyordu. Maalesef Victor Van Weldon, mahkemeye çıkacak kadar uzun yaşamayacaktı. Fakat bir şekilde adaletle yüzleşecekti. Son yargı, Tanrı'dan gelecekti.

Hugh konuşmayı bitirdiğinde Clea'ya baktı. "Hepimiz için bir hizmet gerçekleştirdin, Bayan Rice. Takdir edilmelisiniz."

Clea hiçbir şey söylemedi.

Hugh kıkırdayarak onu şaşırttı. "Hayatım boyunca bir-

çok kahramanla karşılaştım. Fakat hiçbiri övgüye karşı bu kadar kayıtsız değildi."

Clea başını salladı. "Yorgunum, Lord Lovat. Sadece eve gitmek istiyorum."

"Amerika'ya mı?"

Clea yine omuzlarını silkti. "Sanırım evim orası. Ben... ben... artık bilmiyorum..."

"Peki ya Jordan? Onu sevdiğini sanmıştım."

"Siz de onu sevmemin farklı bir durum olmadığını söylemiştiniz. Kadınlar yeğeninize hep âşık oluyor."

"Fakat Jordan onlara hiç âşık olmamıştı. Şu ana kadar."

Bir sessizlik oldu. Clea kaşlarını çatarak ona baktı.

"İki gündür," dedi Hugh, "her zaman iyi davranışlar sergileyen yeğenim, tahammül edilemez biri oldu. Kavga edip duruyor, doktor ve hemşireleri rahat bırakmıyor. Serumu iki kez çıkardı ve başka bir hastanın tekerlekli sandalyesine el koydu. Seni buraya getirmenin doğru olmayacağını anlatmaya çalıştık. Seni dışarıya çıkarmamız riskli olacaktı. Fakat artık bu durum ortadan kalktı..."

"Öyle mi?"

"Ve artık seni ona götürme zamanı. Bakalım onu eski haline getirebilecek misin?"

"Sizce bunu yapabilecek tek kişi ben miyim?"

"Richard Wolf öyle olduğunu düşünüyor."

"Peki ya Jordan ne diyor?"

"Pek bir şey söylemiyor. Zaten genelde pek konuşmazdı." Hugh ona mavi gözleriyle baktı. "İlk önce seninle konuşmayı bekliyor."

Clea acıyla güldü. "Bu durum sizin için oldukça endişe verici olmalı! Benim gibi bir kadın. Ve yeğeniniz. Beni aile dolabında saklamanız gerekecek."

"Eğer öyle olsaydı," dedi umursamaz bir tavırla, "atalarımın yarısı seninle birlikte orada olurdu."

Clea başını salladı. "Anlamıyorum."

"Biz Tavistock'lar en... uygunsuz eşleri seçme geleneğine sahibiz. Yüzyıllardır Çingeneler, hizmetçiler ve hatta kaçak Amerikalılar bile aileye girdi." Gülümsedi. Clea adamın gözlerindeki sıcaklığı ilk kez görüyordu. "Kimseyi şaşırtmış olmayacaksın."

"Benim gibi birini aileye mi alacaksınız?"

"Bu benim kararım değil, Bayan Rice. Seçin Jordan'ın. Onu ne mutlu ederse."

Onu neyin mutlu edeceğini nasıl bilebiliriz? diye düşündü. *Bir ay veya bir yıl boyunca kollarımda huzur bulacak. Fakat sonra benim eskiden kim olduğumu hatırlayacak. Şu anda kim olduğumu görecek...*

Sırt çantasını kucağında tutarak aniden kaçmak istedi. Yola koşup başka bir yere gitmek istedi. Haftalardır bu şekilde kaçıyordu. Çabuk ve karanlık kaçışlar. Romantik ilişkilerini de hep bu yolla çözmüştü. Fakat şimdi kaçışı yoktu.

Bu konuda tamamen dürüst olmak zorundaydı. Kartlarını açık tutmalı ve sonuna kadar dürüst olmalıydı; acı verici olsa bile. Bunu Jordan'a borçluydu. Yapabileceği en kibar şey bu olurdu.

Hastaneye vardıklarında Clea bu kaçınılmaz durumu düşünmüş ve kendini buna ikna etmişti. Sessizce asansöre

bindi. Yedinci katta indikleri zaman Jordan'ın hastane odasına doğru yürümeye başladılar. Clea o ana kadar yapacağı konuşmayı kafasında kurmuş ve veda etmek için kendini hazırlamıştı. Sakin bir şekilde odaya girdi.

Ve içindeki tüm kararlılığı kaybetti.

Jordan pencerenin yanında, kollarının altında bir çift koltuk değneğiyle duruyordu. Gri bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti. Kravatı yoktu; bir Tavistock için oldukça rahat bir kıyafetti. Kapının açılma sesiyle beceriksizce döndü. Koltuk değneklerine alışamamıştı ve biraz sendeleyerek dengesini bulmaya çalışıyordu. Fakat bakışları Clea'ya odaklanmıştı.

Korumalar odadan çıktı.

Kapının ağzında durdu. Jordan'a doğru koşmak istiyor, fakat yaklaşmaktan korkuyordu. "Bakıyorum üstesinden gelmişsin," diyebildi sadece.

Jordan onun yüzüne baktı fakat istediğini bulamamıştı. "Seni görmeye çalışıyordum."

"Amcan anlattı. İkimizi de dışarıya çıkarmaya korkuyorlardı." Clea gülümsedi. "Fakat artık Van Weldon yok. Hayatlarımıza geri dönebiliriz."

"Peki ya sen?"

"Başka ne yapabilirim?"

"Benimle kal."

Jordan hareket etmeden durup ona baktı. Bir cevap bekliyordu.

Bakışlarını kaçıran Clea oldu. "Kalmak mı? Yani... İngiltere'de mi?"

"Yani, *benimle*. Nerede olursa olsun."

Clea güldü. "Bu oldukça belirsiz bir teklif."

"Kesinlikle belirsiz değil. Sen açıkça görüleni reddetmek istiyorsun."

"Açıkça görülen mi?"

"Her şeyin üstesinden beraber geldiğimizi. Birbirimize değer verdiğimizi. En azından benim *sana* değer verdiğimi. Ve kaçmana izin vermeyeceğimi."

Clea başını sallayarak güldü. Bu gerçek bir kahkaha değildi. Hayır, sanki kalbi boğazında takılmış gibiydi. "Bana nasıl değer veriyor olabilirsin ki? Benim kim olduğumdan bile emin değilsin."

"Kim olduğunu biliyorum."

"Sana yalan söyledim. Defalarca."

"Biliyorum."

"Büyük yalanlar. Kuyruklu yalanlar!"

"Bana gerçeği de söyledin."

"Sadece mecbur kaldığım zaman! Ben bir sabıkalıyım, Jordan! Sabıkalı bir aileden geliyorum. Muhtemelen sabıkalı çocuklar doğuracağım."

"Anne-baba arasında bir meydan savaşı verilecek."

"Peki, buna ne dersin?" Sırt çantasını karıştırıp içinden cep saatini çıkardı ve Jordan'ın yüzüne doğru sallamaya başladı. "Bunu *çaldım*. Senin değer verdiğin bir şeyi aldım. Bunu bir şeyi ispatlamak için yaptım, Jordan. Bana güvenerek ne büyük bir aptallık ettiğini sana göstermek için!"

"Hayır, Clea," dedi Jordan, sessizce. "Onu bu yüzden çalmadın."

"Hayır mı? Neden çaldım o zaman?"

"Çünkü benden korkuyorsun."

"Korkuyor muyum? *Ben* mi korkuyorum?"

"Seni sevmemden korkuyorsun. Beni sevmekten korkuyorsun. Ve benim senin kusurlarla dolu olduğunu anladığım zaman ayrılacağımızdan."

"Tamam," diye karşılık verdi. "Anlamış olabilirsin. Fakat yine de mantıklı değil mi? En başından yanılmayı ortadan kaldırmak iyi olmaz mı? Tüm bunların üzerinde romantizm yaşasak da önünde sonunda benim kim olduğumu anlayacaksın."

"Senin kim olduğunu biliyorum. Ve seni bulduğum için ne kadar şanslı olduğumun da farkındayım."

"Şanslı mı?" Clea başını sallayarak güldü. "Şanslı mı?" Cep saatini havada tutarak Jordan'ın yüzünün önünde sallamaya başladı. "Ben bir hırsızım, hatırladın mı? Ben eşyaları çalarım. Bunu da çaldım!"

Jordan onun bileğini kavrayıp sıkıca tuttu. "Çaldığın tek şey," dedi sessizce, "kalbimdi."

Clea tek kelime edemeden ona bakmaya devam etti. Uzaklaşmak istese de, bakışlarının da eli gibi tutsak olduğunun farkındaydı.

"Hayır, Clea," dedi Jordan. "Bu kez kaçamazsın. Geri çekilemezsin. Belki bu zamana kadar her şeyi böyle çözdün. Hayat zorlaştığında kaçmak istedin. Fakat anlamıyor musun? Bu kez sana farklı bir şey sunuyorum. Sana kaçacak bir ev sunuyorum."

Clea kurtulmak için çabalamayı bırakmıştı. Sakinleş-

mişti. Jordan ancak o zaman bileğini bıraktı. Yavaşça. Birbirlerine bakarak durdular; konuşmuyor, dokunmuyorlardı. Clea'yı tutan tek şey, Jordan'ın bakışlarıydı.

Hem o, hem de kalbi.

Defalarca senden kaçmaya çalıştım, diye düşündü. *Ve aslında kendimden kaçıyordum. Senden değil. Asla senden değil.*

Jordan şefkatle onun yüzünü okşadı ve akan iki damla yaşı yanağından sildi. "Seni kalmaya zorlamayacağım, Clea. İstesem de bunu yapamam. Fakat bir karar verdim. Şimdi sıra sende."

Gözlerini perdeleyen yaşların arasından, Jordan'ın bakışlarındaki tereddütü gördü. Ve umudu.

"Ben... inanmak istiyorum," diye fısıldadı.

"İnanacaksın. Belki şimdi değil, belki gelecek yıl veya on yıl sonra değil. Ama bir gün, Clea, inanacaksın." Koltuk değneklerini ileriye doğru uzatıp dudaklarını onunkilere bastırdı. "Ve bu, Bayan Rice," diye fısıldadı, "kaçmaktan vazgeçtiğin zaman olacak."

Clea gözyaşları arasında merakla ona baktı. *Ah, Jordan, sanırım vazgeçtim bile.*

Clea kollarını onun boynuna doladı ve onu kendine doğru çekerek tekrar öptü. Bu bir söz öpücüğüydü. Geri çekildiğinde Jordan gülümsüyordu.

Bu gülümseme, Clea'nın kalbini çalan hırsıza aitti. Ve bu hırsız, o kalbi sonsuza dek taşıyacaktı.